

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΤΟΥ ΣΒΙΡ, ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΩΣΙΚΗΝ
ΘΗΒΑΪΔΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

(Ο άνθρωπος τῶν θείων ἐπιθυμιῶν)

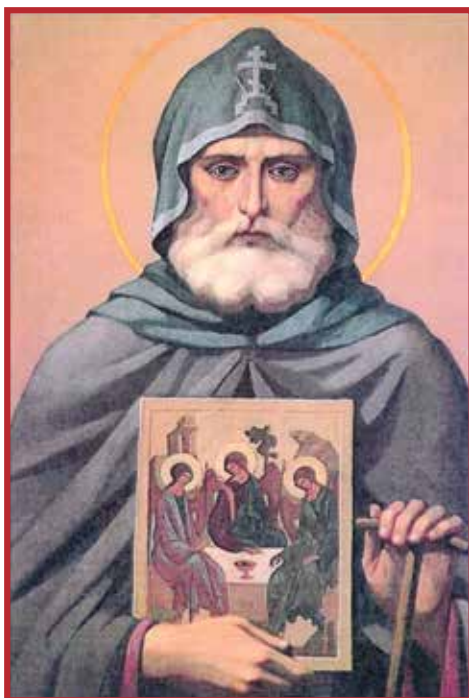

Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ

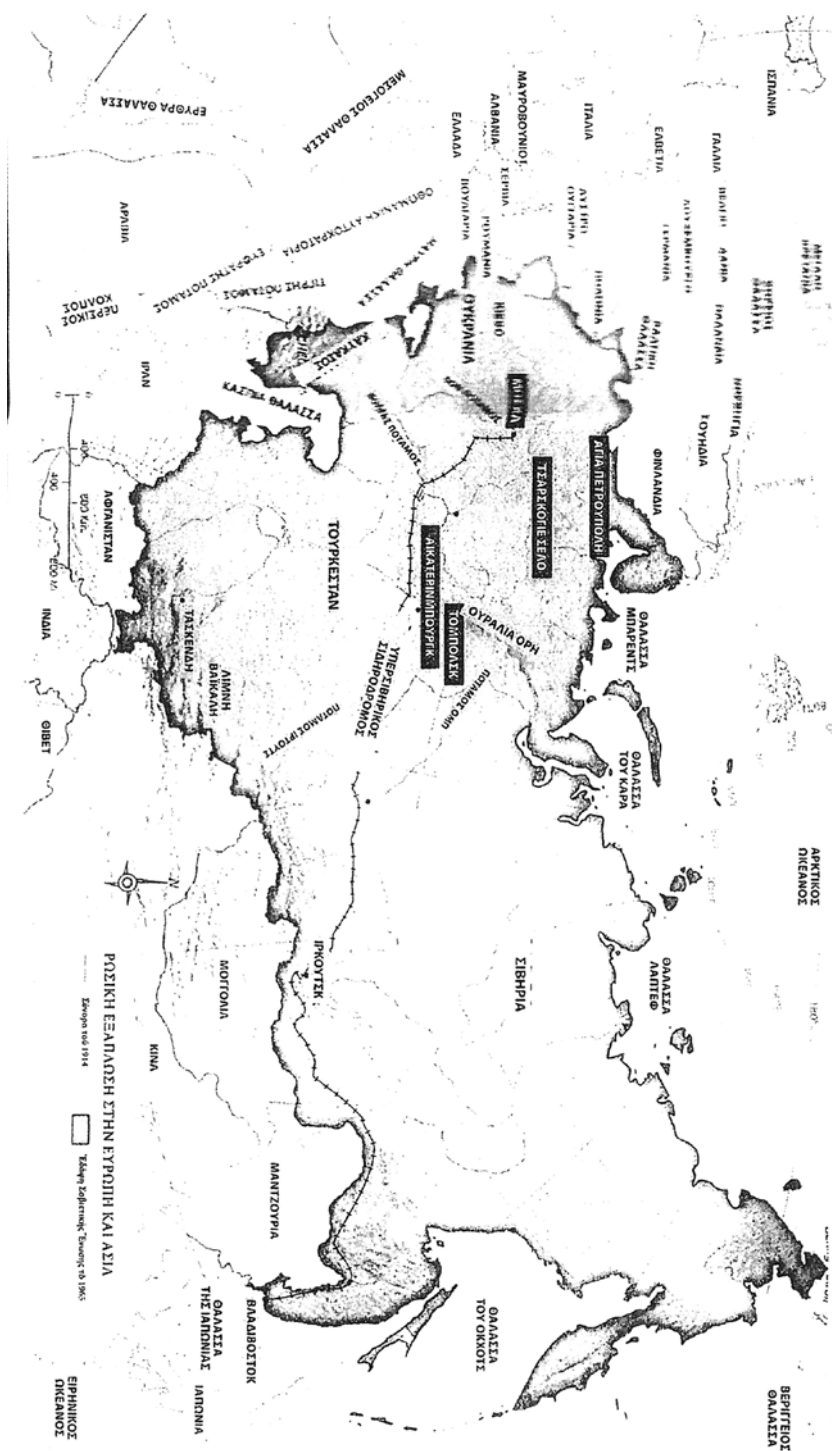
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΤΟΥ ΣΒΙΡ, ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΩΣΙΚΗΝ
ΘΗΒΑΪΔΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

(Ο ἄνθρωπος τῶν θείων ἐπιθυμιῶν)

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Ὁ Καλὸς Ποιμὴν τῶν λογικῶν προβάτων.

*Ἡ Φιλοξενία τοῦ Ἀβραάμ κεντημένη
σέ κάλυμμα Ἁγίας Τραπεζῆς. ¹*

Ἀπολυτίκιον

ᾠχος πλ. δ'

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πανσόφους τοὺς
ἀλιεῖς ἀναδείξας, καταπέμψας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καὶ
δι' αὐτῶν τὴν οἰκουμένην σαγηνεύσας φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Κοντάκιον

ᾠχος πλ. δ'.

Ὅτε καταβὰς τὰς γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν ἔθνη ὁ
Ὑψιστος, ὅτε τοῦ πυρὸς τὰς γλώσσας διένειμεν, εἰς ἐνότητα
πάντας ἐκάλεσε καὶ συμφώνως δοξάζομεν τὸ πανάγιον Πνεῦμα.

Τὴν τρισυπόστατον Θεότητα δοξάζομεν, Πατέρα
ἄναρχον, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα ἅγιον, οὐσιότητος μονάδα ἡνωμένην.
Σέ, προσκυνοῦντες τῶν παισμάτων συγχωρήσεως, καὶ τῆς
δόξης Σου τυχεῖν ἀξιωθείμεν, ὅπως ψάλλωμεν δόξα Σοι τῷ
μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

1. Εὐλογία. Ι.Μ.Θ., Τεῦχος 95ον, Μαῖος - Ἰούνιος 2020

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, διεκήρυξε καὶ εἶπεν:

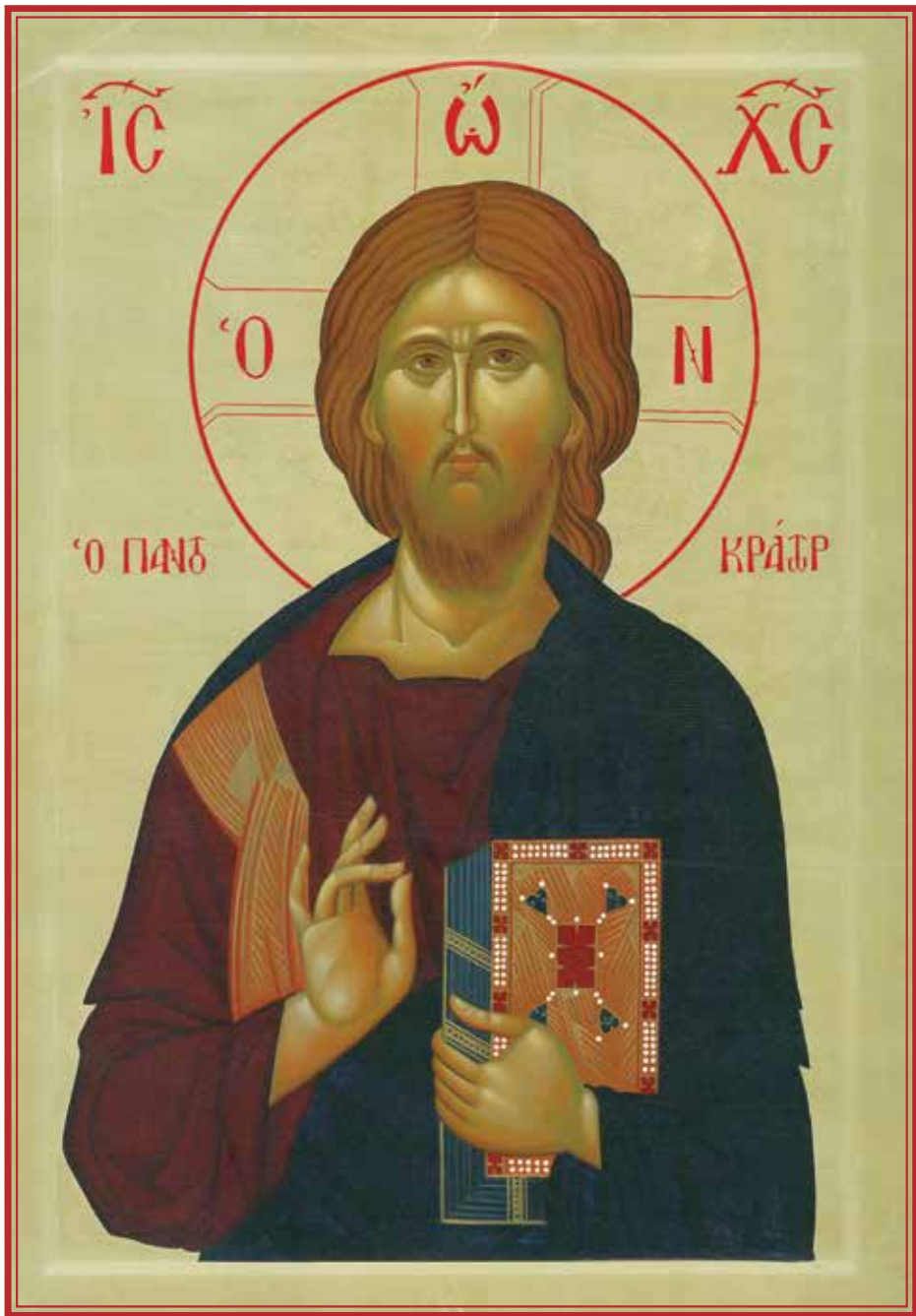
1. «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται· καὶ πᾶς ὁ ζῶν καὶ πιστεύων εἰς ἐμὲ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα». (Ἰωάν. 11, 26).

2. «Ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ Ἅγιός εἰμί». (Α΄ Πέτρ. 1, 16).

3. Ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν, ὑμεῖς δὲ φρόνιμοι ἐν Χριστῷ· ἡμεῖς ἀσθενεῖς, ὑμεῖς δὲ ἰσχυροί· ὑμεῖς ἔνδοξοι, ἡμεῖς δὲ ἄτιμοι. (Α΄ Κορ. 4, 10).

4. «... Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Θλίψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμὸς ἢ λιμὸς ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα; Καθὼς γέγραπται ὅτι ἕνεκά σου θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν· ἐλογίσθημεν, ὡς πρόβατα σφαγῆς» (Ρωμ. Κεφ. Η΄ 35-36).

*Χριστὸς ἀνέστη
ὁ ἐν μοναχοῖς ἐλάχιστος
Μάξιμος μοναχὸς*

ΜΕΘ' ΗΜΩΝ Ο ΘΕΟΣ

(Ὁ Παντεδεργέτης Χριστός τῶν Ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν.)

Ἀφιερώνεται,

Μὲ καρδιακὴ εὐχαριστία – δοξολογία –
δάκρυα Μετανοίας καὶ βαθεῖαν ταπείνωσιν, τῷ
ΑΓΙΩ καὶ ΤΡΙΑΔΙΚῷ ΘΕΩ, τῷ δοθῆναι ἡμῖν
καὶ καθοδηγήσαντι τὴν συγγραφὴν ταύτην καὶ
ἐκδοσιν, τὴν ΣΤΡΑΤΗΓΟΝ τῆς ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ
ΠΑΝΑΓΙΑΝ τὴν ΠΟΡΤΑΪΤΙΣΣΑΝ, τοὺς Ἁγίους
Θεοπάτορες ΙΩΑΚΕΙΜ ΚΑΙ ΑΝΝΑΣ, τοὺς
πολιούχους τῆς Θεσσαλονίκης, Ἅγιον ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ
τὸν Παλαμᾶν καὶ Ἅγιον Μεγαλομάρτυραν
ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ, τὸν Μυροβλύτην, καὶ τὸν ἀφανῆ,
διακριτικόν, ΜΑΚΑΡΙΟΝ, Ἱερ/χον καὶ Γέροντα
τῆς καλύβης τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, τὸν
νῦν Δικαῖον, Ἀγιαναννίτην καὶ πνευματικόν μετὰ
τῆς Συνοδίας αὐτοῦ. Ὡς ἐπίσης καὶ τὶς Ὁρθόδοξες
ἡρώϊδες Ρωσίδες - Ἑλληνίδες γιαγιάδες, ποὺ
κράτησαν τὴν πίστην στὸν ΧΡΙΣΤΟ, στὰ μαρτυρικὰ
ἐκεῖνα χρόνια τῶν φοβερῶν διωγμῶν ἐναντίον τοῦ
ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ὁ ἐν μοναχοῖς

ἐλάχιστος

Μάξιμος μον., ὁ ἅμ.

Πρόλογος

Ἡ ἁμαρτία εἶναι συμμετοχὴ στὴν σταύρωση τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι μία καινούργια Του σταύρωση. Κάθε πάθος, ποὺ ἐνεργεῖ μέσα μας, πρὸς βλάβη τοῦ πλησίον ἢ πρὸς σκανδαλισμό του εἶναι μιὰ δεύτερη σταύρωση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Τὸ κακό, ποὺ στρέφεται κατὰ τοῦ πλησίον, στρέφεται καὶ κατὰ τοῦ ἰδίου τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ πλησίον εἶναι μέλος.

Ἡ παροῦσα ζωὴ εἶναι σχολεῖο, εἶναι ἀγῶνας καὶ ἄθλος, εἶναι πάλῃ μὲ τὴν ἁμαρτία καὶ πρὸς «τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας, ἐν τοῖς ἐπουρανίοις» (Ἐφ. 6, 12).

Ὁ καθένας πρέπει νὰ μαθαίνει νὰ νικᾷ μέσα του, τὴν ἁμαρτία μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ χωρὶς τὸν Θεόν, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε τίποτα. Ἡ ἁμαρτία εἶναι ὁ θάνατος τῆς ψυχῆς, ἡ δὲ μετάνοια εἶναι ἡ ἀνάστασή της. Μὲ τὶς ἁμαρτίες καὶ τὶς κακὲς συνήθειες, ὁ ἄνθρωπος δημιουργεῖ, τὴν αἰώνια κόλασή του, ἐνῶ μὲ τὴν διόρθωσιν καὶ τὴν κάθαρσιν τῶν παθῶν (=ἀσθενειῶν τῆς ψυχῆς) δημιουργεῖ τὴν Μετάνοιαν, τὴν ἐξομολόγησιν, καὶ μὲ τὴν θείαν Κοινωνίαν καὶ τὶς Εὐαγγελικὲς ἀρετὲς, τὸν αἰώνιον Παράδεισό του.

Ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία εἶναι Ἁγία, τὰ τέκνα ἁμαρτωλά, ἡ Μήτηρ εἶναι πνευματικὴ, τὰ τέκνα σαρκικά, ἡ Μήτηρ εἶναι Οὐρανία, τὰ τέκνα γήϊνα, ἡ Μήτηρ ἐπιθυμεῖ νὰ δώσει στα τέκνα της, ἄφθαρτες πνευματικὲς εὐλογίες, καὶ ὄχι φθαρτὲς καὶ προδοτικὲς, τὰ τέκνα, τὶς ἀπορρίπτουν καὶ προτιμοῦν γήϊνες, ἁμαρτωλὲς καὶ προσωρινὲς ἀπολαύσεις.

Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κρονστάνδης

*Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κροστάνδης.
(1829 - 1908)*

Εὐγνωμοσύνη πρὸς τὴν Ἐκκλησία

Εὐχαριστῶ τὴν Ἀγία Μητέρα μας τὴν Ἐκκλησία, τὴν ἀκηλίδωτο Νύμφη τοῦ Χριστοῦ, γιὰ τὴ σωτηρία ποὺ μοῦ ἐξασφαλίζει. Μὲ τὶς Οἰκουμενικὲς καὶ τὶς Τοπικὲς τῆς Συνόδου, περιτειχίζει τὴν ἀλήθεια τῆς πίστεώς μου. Μὲ τὰ αἵματα τῶν Ἀγίων Μαρτύρων τῆς, νίκησε ὅλους τοὺς ἐχθροὺς τῆς πίστεως καὶ μοῦ ἀνοίγει τοὺς δρόμους πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴ. Τὴν εὐχαριστῶ, ποὺ διατηρεῖ ὅλους τοὺς ἱδρυμένους ἀπὸ τὸν Κύριο σωτηρίους γιὰ μένα θεσμούς. Τὴν εὐχαριστῶ, ποὺ συνεκρότησε γιὰ μένα τὴ θεία τῆς λατρείας, αὐτὴ τὴν ἀγγελικὴ συμφωνία πάνω στὴ γῆ. Πού, μὲ τὸ ἑορτολόγιο, φέρει μπροστὰ στὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου, κάθε ἔτος, ὅλα τὰ σπουδαῖα γεγονότα καὶ πρόσωπα τῆς θείας οἰκονομίας. Πού, μὲ τὴ Θεία Λειτουργία, μὲ κάνει μέτοχο τῆς ἀθανάτου ζωῆς τοῦ Κυρίου. Τὴν εὐχαριστῶ, ποὺ μοῦ προβάλλει τὰ ζωηφόρα παραδείγματα τῶν Ἀγίων, ποὺ μὲ ἐμπνέουν καὶ μὲ κεντρίζουν γιὰ μία εὐαγγελικὴ ζωὴ. Εὐχαριστῶ τὴν Ἀγίαν μου Μητέρα γιὰ τὶς συγγραφές τῶν Πατέρων καὶ τῶν Διδασκάλων τῆς, κοιτάσματα λόγων γλυκυτάτων καὶ ψυχοφελῶν, κληρονομία μας ἀθάνατο. Τὴν εὐχαριστῶ γιὰ τὸ θεοῖδρυτο Ἱερατεῖο τῆς, ποὺ μᾶς ποιμαίνει καὶ μᾶς ἀγιάζει ἐν Χριστῷ, ὁδηγώντας μας πρὸς τὸν παράδεισο.

Ἁγ. Ἰωάννης τῆς Κροστάνδης

Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ

Τό ἄγγγμα...

Ἡ Απόκτησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Κατὰ τὸν καθηγητὴν Ἰβάν Μιχαήλοβιτς Κόντζεβιτς, ὁ 14^{ος} αἰώνας στὴ Ρωσία ἦταν ἡ λαμπρὰ ἐποχὴ τῆς «Ρωσικῆς ἀναγεννήσεως». Προκλήθηκε ἀπὸ τὴν Βυζαντινὴ ἀναγέννηση τῶν Παλαιολόγων. Διὰ τὴν ἀναγέννηση τῶν Παλαιολόγων, ἀγκάλιασε ὅλο τὸν Ὁρθόδοξο κόσμο. Ἡ Ρωσία αὐτὴ τὴν ἐποχὴ δὲν ἀπομονώθηκε. Ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο, αὐτὸν τὸν αἰῶνα δηλαδὴ τὸν 14^ο αἰῶνα, καὶ τὸ πρῶτο ἡμῖς τοῦ ἐπομένου αἰῶνα, οἱ ζωντανὲς ἐπαφὲς μὲ ἄλλους Ὁρθοδόξους λαούς, εἶχε, ὡς ἀποτέλεσμα, ὁ ἡσυχασμός, πού ἦταν ἡ ψυχὴ τῆς Ὁρθόδοξης ἀνατολῆς, νὰ μεταφερθῇ καὶ στὴ Ρωσία μὲ διάφορους τρόπους.

Πρῶτον, ἡ Ρωσικὴ φιλολογία ἦταν κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴ τῆς νοτιοσλαβονικῆς φιλολογίας.

Δεύτερον, κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν, οἱ μορφὲς τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας εἶχαν ἄμεση ἐπιρροὴ στὴ Ρωσία.

Τρίτον, ἡ Σερβικὴ τέχνη, ἐμπνευσμένη ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ ἡσυχασμοῦ, εἶχε αἰσθητὴ τὴν ἐπιρροή της στὴ Ρωσικὴ τέχνη.

Τέταρτον, πάρα πολλοὶ Ρώσοι μητροπολίτες, τὴν περίοδον αὐτὴν ἀσπάστηκαν τὴν παλαμικὴ ἄποψη γιὰ τὸν ἡσυχασμό.

Καὶ Πέμπτον, ὑπῆρχε ἡ ἀδιάσπαστη ζωντανὴ ἐπαφὴ μὲ τὴν Ἀνατολή, καὶ αὐτὸ ἐκφραζόταν μὲ τὰ προσκυνήματα τῶν Ρώσων στὴν Ἀνατολὴ καὶ τῶν Ἑλλήνων στὴ Ρωσία.

Οἱ ἰδρυτὲς αὐτῆς τῆς πνευματικῆς ἀναγεννήσεως καὶ ἀποκατάστασης τῆς νηπτικῆς ἐργασίας, ἦταν ὁ μητροπολίτης Ἀλέξιος καὶ ὁ Ὁσιος Σέργιος. Δύο μεγάλοι ἡσυχαστὲς τῆς Ρωσίας. Δύο φωστήρες τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ συνεργασία αὐτῶν τῶν δύο, ἔφεραν τὴν πραγματικὴ Ὁρθόδοξη πνευματικὴ ζωὴ στὴ Ρωσία.

Δηλαδή τὴν μοναχικὴ ἀνθιστὴ στὴ Βορειοανατολικὴ Ρωσία, μὲ κεφαλὴν τὸν Μητροπολίτην Ἀλέξιον καὶ τὸν μέγαν «Γέροντα τῆς Ρωσικῆς γῆς» Ὁσιον Σέργιον.

Ὁ ὁσιος Σέργιος ἦταν ὁ πρῶτος ἐμπνευστὴς καὶ καλλιεργητὴς τῆς θεωρητικῆς ζωῆς στὴ Ρωσία. Τὸ μοναστήρι τοῦ τῆς Ἀγίας Τριάδος δημιούργησε πενήντα (50) μοναστήρια καὶ ἐκεῖνα, μὲ τὴ σειρά του, δημιούργησαν ἄλλα σαράντα (40). Εἰς τὸν «Βίον τοῦ Ὁσίου Σεργίου» ἀναφέρονται, εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Ἱερ/χου Νίκωνος, ἑκατὸ ὀνόματα μοναχῶν Ἀγίων.

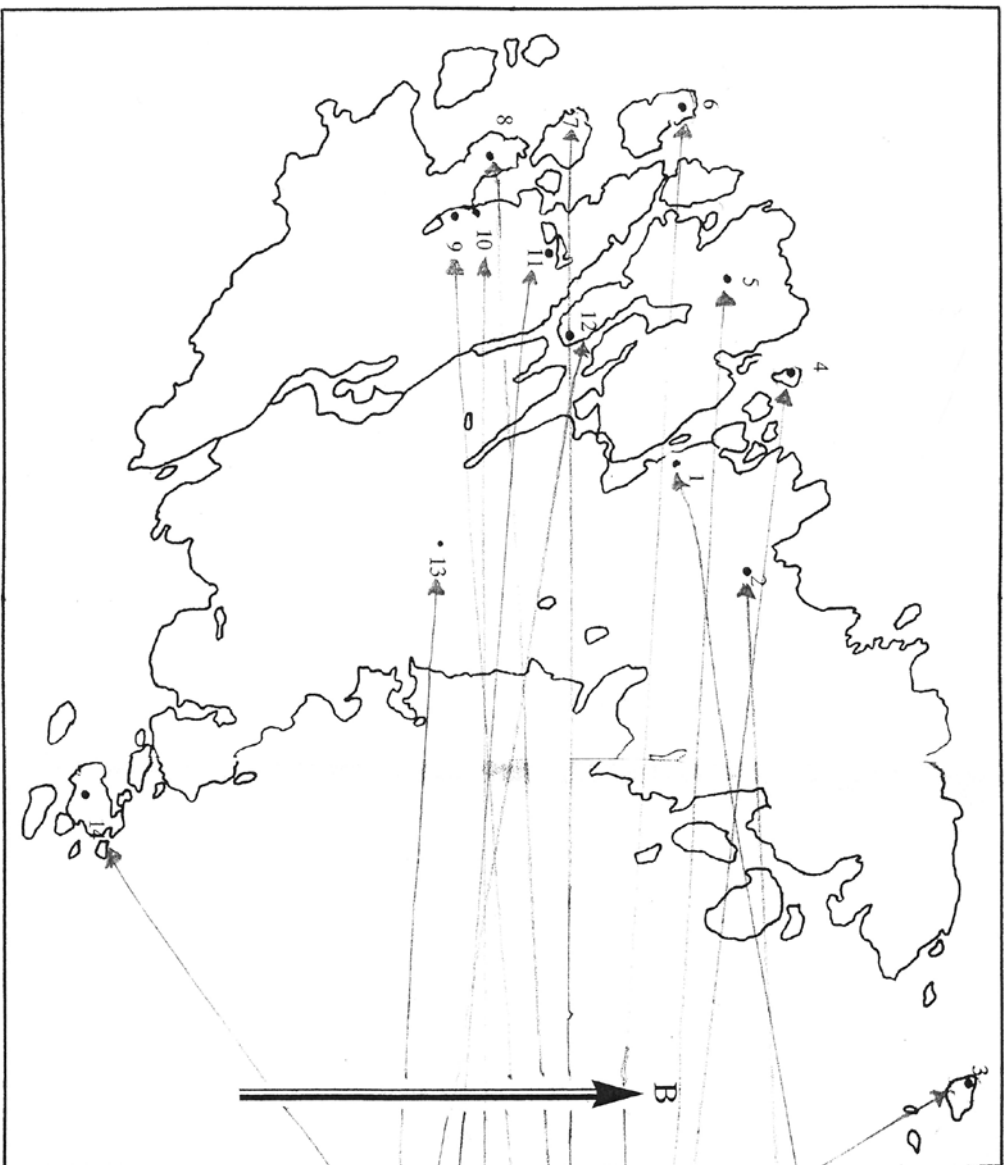

Γεωγραφικά: Ἡ Λάντογκα εἶναι μία μεγάλη λίμνη.

Ἔχει ἔκταση 17.678 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα. Εἶναι 40 χιλιόμετρα ἀνατολικά ἀπὸ τὴν Ἀγία Πετρούπολη δηλαδή τὴν πρωτεύουσα τῆς Ρωσίας παλιά. Τὸ βάθος τῆς λίμνης φτάνει τὰ 230 μέτρα. Ἔχει πάρα πολλὰ νησιά, ἀπὸ αὐτὰ τὰ 660 περίπου ἔχουν ἔκταση πάνω ἀπὸ 10 στρέμματα τὸ καθένα. Ὅλα δὲ τὰ νησιά εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ διάφορα δένδρα, πεῦκα, ἱτιές, σημίδες καὶ ἄλλα. Ἡ λίμνη ἔχει μεγάλες ποσότητες ψαριῶν. Κυρίως: πέστροφες, πέρκες, σολομοὺς καὶ ἄλλα ψάρια. Οἱ δὲ μεταφορὲς τὸ χειμῶνα στὸν πάγο, τὸ δὲ καλοκαίρι μὲ ἀτμόπλοιο. Κυρίως ἡ ἀλιεία. Ἐνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα νησιά τῆς λίμνης καὶ πανέμορφο, εἶναι τὸ γεμᾶτο δάση νησί τοῦ Βαλαάμ. Σ' αὐτὸ τὸ νησί, πρὶν ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες ἀποφάσισαν οἱ Ἅγιοι κτήτορες Σέργιος καὶ Γερμανὸς νὰ κάνουν τὸ μοναστήρι τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, τὸ πολὺ φημισμένο, ὡς μοναστήρι τοῦ Βαλαάμ. Πῆρε τὸ ὄνομα ἀπὸ τὸ νησί, πὺ εἶναι.

ΧΑΡΤΗΣ ΤΟΥ ΒΑΛΛΑΜ

1. Τό μιναστήρι
2. Τό κοιμητήριο του ήγουμένου
3. Σχίτη του όσιου 'Αλεξάνδρου του Σβίφ
4. Σχίτη του όσιου Νικολάου
5. Σχίτη των 'Αγίων Πάντων
6. Σχίτη του όσιου Ιωάννη του Προ-δρόμου
7. Τό νησί του Πορφυρίου
8. Σχίτη της Νέας 'Ιερουσαλήμ
9. Σχίτη της 'Ιεθουλανή
10. 'Όρος των 'Ελατών
11. Σχίτη του Κόνεβιτς
12. Σχίτη Σιμόλωνα
13. 'Αγρός του όσιου Γεφμανού
14. Σχίτη του όσιου Αβραμίου του Ρο-στώβ

Σημ. Δέ άλλα νησιά έξτός περιγρά-
ματος υπάρχουν και οι εξής σχίτες:

1. Σχίτη του προσήτη Ηλία
2. Σχίτη του Τυχβίν
3. Σχίτη του όσιου Στεφάνου και
4. Σχίτη του όσιου Γεφμανού

Χρονολογία τῆς Ἰδρύσεως τοῦ Μοναστηριοῦ.

Ἱστορικά: Ὑπάρχουν δύο διαφορετικὲς ἀπόψεις.

**Κτίτορες τοῦ μοναστηριοῦ εἶναι,
οἱ Ἅγιοι Σέργιος καὶ Γερμανός.**

Ἡ πρώτη ἄποψις: Ὑποστηρίζει πῶς τὸ μοναστήρι ιδρύθηκε ἀπὸ τὸν 12^ο ἕως τὸν 14^ο αἰῶνα. Αὐτὴ τὴν ἐκδοχὴ τὴν ὑποστηρίζουν οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἱστορικοὶ τοῦ 19^{ου} αἰῶνα, ὁ ἐπίσκοπος φιλάρετος Γκουμιλέφσκυ, ὁ ἐπίσκοπος Ἀμβρόσιος καὶ ἄλλοι.

Σήμερα στὴν ἐκδοχὴ αὐτὴ ἔχουν προσχωρήσει καὶ σύγχρονοι ἐρευνητὲς Ν. Ὄκοτίνα – Λίντ, Γ. Λίντ καὶ Α. Ναγκαντζάβα. Ὅλοι οἱ ἀνωτέρω στηρίζονται σ' ἓνα χειρόγραφο τοῦ 16^{ου} αἰῶνα, μὲ τίτλο Valaam Monastery Tale, τὸ ὁποῖον ἐκδόθηκε ἀπὸ τὸν Ν. Ὄκοτίνα – Λίντ.

Εἰς αὐτὴν τὴν ἄποψιν, ἄλλοι ἐρευνητὲς, κυρίως ὁ Κίρκινεν, καὶ ὁ Ἀζμπέλεφ, μετὰ ἀπὸ κριτικὴ ἔρευναν, ἀμφιβάλλουν γιὰ τὴν γνησιότητα τοῦ χειρογράφου. Ἄλλη πηγὴ δὲν ἔχει ὅμως ἕως σήμερα βρεθεῖ.

Ἡ δεύτερη ἄποψις: Ὑποστηρίζει γύρω στὸ 10^ο μὲ 11^ο αἰῶνα. Ἐδῶ ἀναφέρονται δύο πηγές. Ἡ πρώτη πηγή, ἀπὸ τὴν βιογραφίαν τοῦ ὁσίου Ἀβραμίου τοῦ Ροστώβ, ὅτι ἔζησε ὁ ὁσιος Ἀβράμιος, στὸ Βαλαὰμ τὸν 10^ο αἰῶνα. Σε κάποια πηγή ἀναφέρεται πῶς τὰ ἱερὰ λείψανα τῶν Ἀγίων Σεργίου καὶ Γερμανοῦ, τὸ 1163 μεταφέρθηκαν ἀπὸ τὸ Βαλαὰμ στὸ Νόβγκοροντ. Ἐδῶ πρέπει νὰ ἐπισημάνουμε, ὅτι οἱ ἱστορικοὶ τοῦ 19^{ου} αἰῶνα, γνώριζαν μόνον μία πηγή ἀπὸ τὸ Χρονικὸ τοῦ Οὐβάρωφ δηλαδὴ τὴν μεταφορὰ τῶν ἱερῶν λειψάνων. Σὲ ἀρχεῖα, τελευταίως βρέθηκαν καὶ ἄλλα στοιχεῖα:

α) Στὴ συλλογὴ τῆς Ρωσικῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης καὶ
β) στὸ Ἰδρυμα Ἱστορίας βασικῆς παιδείας. Ἀναφέρονται ὁκτὼ τέτοιες ἀναφορές. Κυρίως στὴ συλλογὴ τοῦ Λικχάτσεφ (238, κατ. 1, παρ. 243) ὑπάρχει ἡ πιὸ λεπτομερὴς πληροφορία.

Ἰδιαίτερα: «Οἱ Ἅγιοι ἐπίσκοποι καὶ Ἀρχιεπίσκοποι τοῦ Μεγάλου Νόβγκοροντ καὶ θαυματουργοὶ» τοῦ 18^{ου} αἰῶνα. Τὸ χειρόγραφο ἀναφέρει τὴ μνήμη τῶν Ἀγίων Σεργίου καὶ Γερμανοῦ, τὴν ἐρήμωση τοῦ μοναστηριοῦ τὸ 17^ο αἰῶνα καὶ παραπέμπει στὸ παλιὸ χρονικὸ τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ, μὲ δύο χρονολογίες: εὗρεσις τῶν ἱερῶν λειψάνων, τῶν Ἀγίων κτιτόρων (1163) καὶ ἐπιστροφῆς τους στὸ Βαλαὰμ (1182).

Ἦσως στὸ μέλλον, οἱ νεώτεροι ἐκκλησιαστικοὶ ἱστορικοὶ καὶ ἐρευνητές, νὰ βροῦν καὶ ἄλλες πιὸ ἀξιόπιστες πηγές καὶ πέσει περισσότερο φῶς, στὴν ἀρχαία ἱστορία καὶ τὴ χρονολογία τῆς ιδρύσεως τοῦ μοναστηριοῦ.

Ὁ Ἅγιος ΑΝΔΡΕΑΣ ὁ Πρωτόκλητος.

Δύο διαφορετικές απόψεις περί τῶν κτιτόρων.

Ἡ πρώτη ἄποψις: Ὅτι ὁ μὲν Σέργιος ἦταν Ἱεραπόστολος ἀπὸ τὴν Δύση, ὁ δὲ Γερμανὸς ἦταν ἓνας ντόπιος εἰδωλολάτρης Ἱερέας.¹ Ὁ ὅσιος Σέργιος προσηλύτισε τὸν Γερμανὸ στὸν Χριστιανισμὸ καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ ὄνομα Κουάρτο. Ὁ Ἅγιος Κουάρτος, ἦταν ἓνας ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα (70) Ἀποστόλων, πρὸς τιμὴν του. Μετὰ ὡς μοναχὸς ἔλαβε τὸ ὄνομα Γερμανός.

Ἡ Δεύτερη ἄποψις: Ὅτι οἱ Ἅγιοι κτίτορες ἦταν Ἕλληνες Ἱεραπόστολοι, πὺ πῆγαν στὴν Ρωσία, γιὰ νὰ διαφωτίσουν τοὺς Σλαῦους καὶ ἔκαναν τὸ μοναστήρι γιὰ ἀνώτερη πνευματικὴ ζωή.

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Ἀνδρέας, ὁ Πρωτόκλητος δίδαξε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ φώτισε τοὺς Σκύθες καὶ τὶς σλαβονικὲς φυλές. Πῆγε ἀπὸ τὸ Νόβγκοροντ στὸ Βαλαάμ. Ἐκεῖ κατέστρεψε τοὺς εἰδωλολατρικοὺς ναοὺς καὶ ἔβαλε ἓναν μεγάλον πέτρινον Σταυρόν. Προφήτεψε δὲ τὴν μεγάλην μελλοντικὴν πνευματικὴν ἀνθιση καὶ δόξαν τοῦ μοναστηριοῦ τοῦ Βαλαάμ.

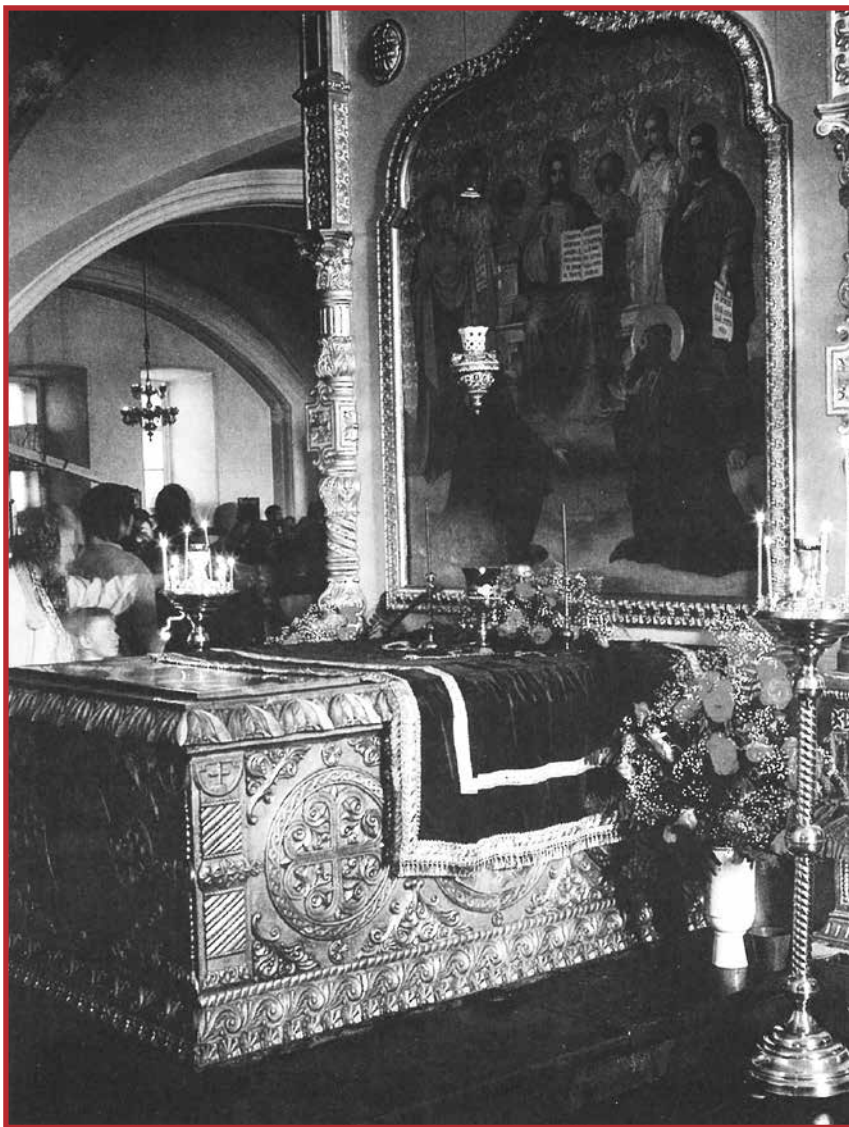
Γεγονός, πὺ ἐπαληθεύτηκε μέχρι σήμερα.

Οἱ δύο κτίτορες τοῦ μοναστηριοῦ ὁ Ἅγιος Σέργιος καὶ ὁ Ἅγιος Γερμανὸς ἦταν μεγάλοι ἀσκητὲς καὶ νηπτικοί, γιαντὸ καὶ ἡ παράδοσή τους αὐτὴ ἄντεξε γιὰ χίλια (1000) σχεδὸν χρόνια. Οἱ μοναχοὶ ξεχώριζαν γιὰ τὴν φιλερημικὴ τους διάθεση – τὴν ἐπιμέλειαν νὰ τηροῦν τὶς ἐντολὲς τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ ὅτι κρύβονταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, πάρα πολὺ. Πῆρε τὸ ὄνομα ἀπὸ τὸ νησί, πὺ εἶναι.

¹ Σύμφωνα μὲ τὴν παράδοση τοῦ Βαλαάμ, στὰ νησιὰ ἐκεῖνα, σὲ παλιότερους καιροὺς κατοικοῦσαν εἰδωλολάτρες καὶ πρόσφεραν θυσίες στοὺς θεοὺς τους.

Οί ὅσιοι Σέργιος καί Γερμανός, Κτίτορες τῆς μονῆς Βαλαάμ.

*Ἡ λειψανοθήκη μέ τά Ἱερά λείψανα τῶν Ἀγίων Κτιτόρων.
Σεργίου καί Γερμανοῦ.*

*Παναγία ἡ Ἀπελευθερώτρια, τῶν παθῶν μας
καί τῆς Ἑλλάδος μας ἡ Στρατηγός.*

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΤΟΥ ΣΒΙΡ

(Ὁ ἑνσαρκος Ἄγγελος καὶ ὁ οὐράνιος Ἄνθρωπος)

Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος τοῦ Σβίρ.

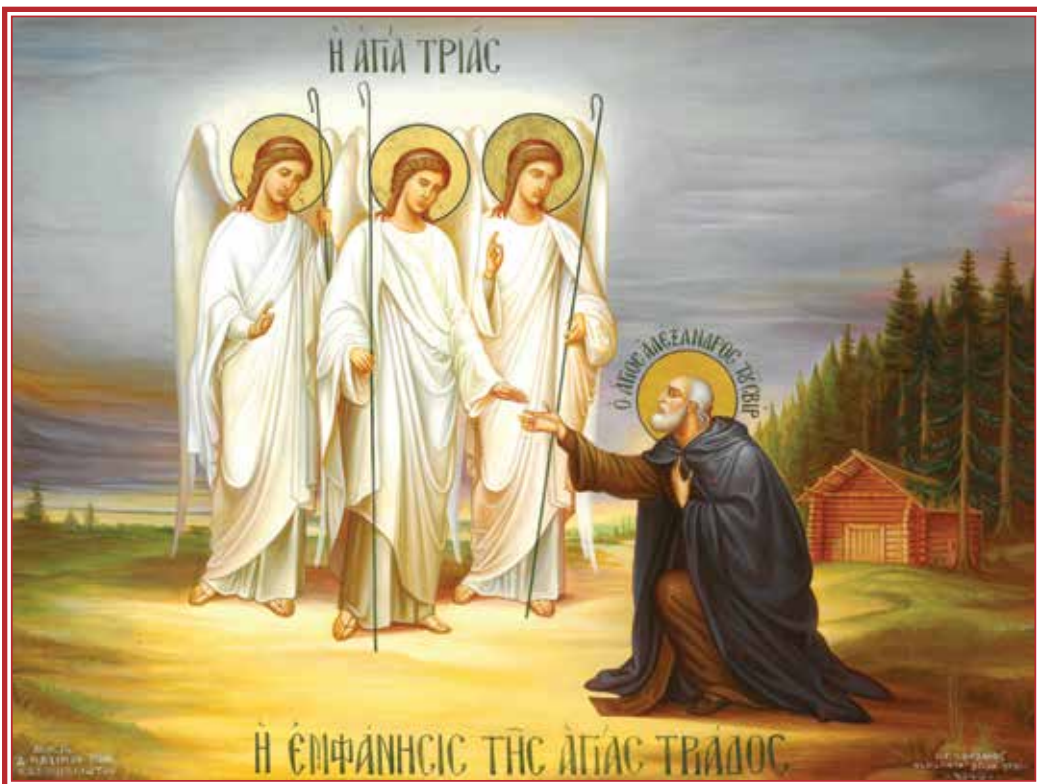
**Ταπεινὸν Ἀντίδωρον εὐχαριστίας καρδιᾶς, εἰς
τὸν Θεοφόρον Ἅγιον Ἀλέξανδρον τοῦ Σβίρ, τῆς Ρω-
σικῆς Θηβαΐδος τοῦ Βορρᾶ, πενιχρῶν λόγων.**

Μὲ ποίους ἐγκωμιαστικοὺς λόγους θέλομεν ὑμνο-
λογήσει, τὴν ὑπεράνθρωπον καὶ ἰσάγγελον πολιτείαν
σου, τὴν ὁποίαν ἐκαλλιέργησας, διὰ τόσων λαμπρῶν
πολυχρονίων ἀσκητικῶν ἀγώνων καὶ κόπων; ὦ! σὺ
εἶσαι, κατ' ἀλήθειαν ἡ παντοτεινὴ στήλη τῆς ταπεινώ-
σεως, τὸ θεμέλιον τῆς μοναδικῆς πολιτείας, ἡ ἀρρα-
γῆς πέτρα τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς καρτερίας, ἡ δόξα τῆς
Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, τῶν θλιβομένων ἡ παραμυθία,
τῶν ἁμαρτωλῶν ὁδηγὸς εἰς μετάνοιαν, τῆς Θηβαΐδος
τοῦ Βορρᾶ ἡ σωτηρία, τῆς Ρωσίας ὁ φάρος καὶ τὸ
ὑπόδειγμα πρὸς μίμησιν, τῶν φτωχῶν, ὁ προστάτης,
τῶν ἀσθενῶν, ὁ Θαυματουργὸς ἱατρὸς καὶ παντὸς κό-
σμου ὁ ἀκοίμητος εὐχέτης καὶ προστάτης.

*Χριστὸς Ἀνέστη
ὁ ἐν μοναχοῖς
ἐλάχιστος,
ὁ ἁμαρτωλὸς*

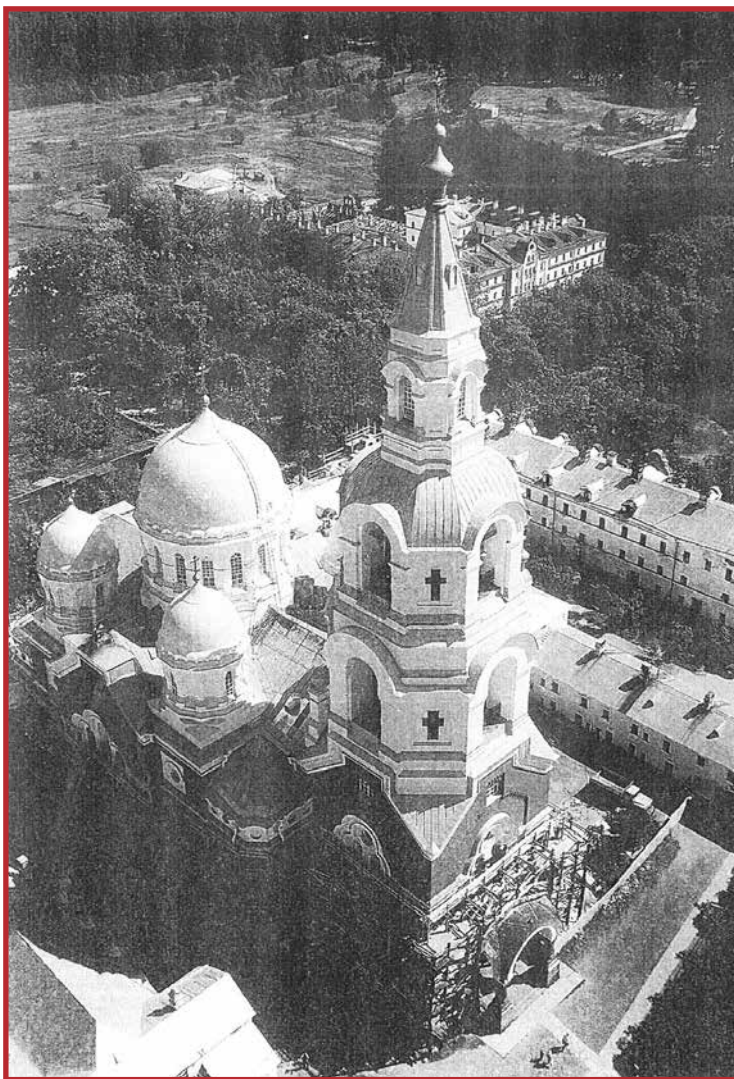
ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ

2.

Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ

2. © Μ. μον. Κατ. - Άγιον Όρος

3.

*Ὁ ἱερός ναός τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος.
Τό καθολικό τοῦ μοναστηριοῦ, Βαλαάμ.*

3. Σελ. 143. Π. Μπότση, τό Ἅγιον Ὄρος τοῦ Βορρᾶ.

Τὸ μοναστήρι τοῦ Ἀγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ, εἶναι κοντὰ στὸν ποταμὸ Σβίρ, στὴ βόρεια Ρωσία.

Πρὶν φθάσει ἐκεῖ ὁ Ἅγιος, κατόπιν ὁράματος, ἐκ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, πέρασε ἀπὸ πανέμορφες μικρὲς καὶ μεγάλες λίμνες. Ἄλλες ἀπ' αὐτὲς ἦταν αὐτοτελεῖς, καὶ ἄλλες συνδέονταν μεταξὺ τους, μὲ ποτάμια καὶ χειμάρους. Ὁ τόπος ἐκεῖ ἦταν ἔρημος, δασώδης καὶ ἀπρόσιτος. Στὴν περιοχή ἐκείνη ὑπῆρχαν ἀχανεῖς, λασπώδεις καὶ δυσδιάβατοι βάλτοι. Ἐκεῖ λοιπόν, ὁδηγήθηκε ἀπὸ τὴ Θεία Πρόνοια, ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος, γιὰ νὰ φτιάξει τὸ μοναστήρι του, εἰς τὰ τέλη τοῦ 15ου αἰώνα. Μακριά, ἀπὸ τὸ θόρυβο τοῦ κόσμου, τὴν πολὺ μέριμνα, τὴν σύγχυση καὶ τὴν ταραχή. Ὁ Ὅσιος Βαρσανούφιος ὁ Μέγας, κάποτε ἔγραψε σὲ ἓναν ἀδελφό: «Ἄν θέλῃς νὰ σωθῇς, πῆζε τὸν ἑαυτό σου, νὰ πεθάνῃς, γιὰ κάθε τι τὸ ἐπίγειο». Σήμερα ὑπάρχουν δυὸ μεγάλα μοναστήρια, τὸ ἓνα πολὺ κοντὰ στὸ ἄλλο. Ὁ ποταμὸς Σβίρ, κυλᾷ δίπλα ἀπὸ τὸ μοναστήρι. Ἡ θέσις τους εἶναι ἐρημική, ἀλλὰ πανέμορφη.

Οἱ γονεῖς τοῦ εὐλογημένου παιδιοῦ, τοῦ ὁσίου Πατρὸς Ἀλεξάνδρου, ἦταν ὁ Στέφανος (= Stefan) καὶ ἡ Μπάσσα (= Vassa). Κάτοικοι τοῦ χωριοῦ Μαντέρα, στὰ ὅρια τοῦ Μεγάλου Νόβγκοροντ, τῆς τωρινῆς γῆς τοῦ Ὁλονετς.⁴

Κοντά τους ἦταν τὸ μοναστήρι τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου τοῦ Ὁστρονγκ.

Μία οἰκογένεια φτωχῶν τοπικῶν χωρικῶν, ποὺ δὲν διέθεταν ἀφθονίαν πλούτου, ἀλλὰ ἀγωνίζονταν συνεχῶς πῶς νὰ εὐαρεστήσουν τὸν Θεόν. Οἱ γονεῖς τοῦ ὁσίου, πιὸ πρὶν γέννησαν καὶ ἄλλους γιοὺς καὶ θυγατέρες. Πέρασε μεγάλο χρονικὸ διάστημα, ποὺ δὲν ἔκαναν παιδιά. Ὁ σύζυγος Στέφανος, ἐμέμφετο τὴν εὐλογημένην Μπάσσα, γιὰ τὸ θέμα αὐτό. Διότι, πῶς ἦταν δυνατόν νὰ γεννηθεῖ, ἓνα τέτοιο ἐκλεκτὸ σκεῦος τοῦ Θεοῦ, ποὺ θὰ γινόταν ὁδηγὸς γιὰ τὴν σωτηρίαν πολλῶν ψυχῶν, ὅταν πρὶν τὴν σύλληψή του, δὲν εἶχε προηγηθεῖ πάρα πολλὴ προσευχή καὶ νηστεία, ἀπὸ τοὺς εὐλαβεστάτους γονεῖς του. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, πρὶν ἀρχίσει τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἐνισχύθηκε μὲ μιὰ παρατεταμένη νηστεία καὶ προσευχή.

Ἀνωτέρω βλέπομεν, μετὰ ἀπὸ πολλὴ προσευχή καὶ νηστεία.

Ὁ Εὐάγριος ὁ Ποντικός, ἔγραψε: «Πές μου πῶς προσεύχεσαι, νὰ σοῦ πῶ ποιὸς εἶσαι» καὶ «Θεολόγος εἶναι, μόνον ἐκεῖνος ποὺ προσεύχεται ἀληθινά.»

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ὁ Χρυσόστομος μᾶς λέγει: «Νὰ προσεύχεσαι, ὅπου κι ἂν εἶσαι, στὸ δρόμο, στὸ λουτρό, στὸ κρεβάτι.» Ἡ προσευχή εἶναι τὸ ὀξυγόνον τῆς ψυχῆς καί, ὅπως τὸ σῶμα,

4. Σελ. 143 - 174, Π. Μπότση, Ἡ Θηβαΐδα τοῦ Βορρά.

χωρίς ὁξυγόνο εἶναι νεκρὸ καὶ δυσῶδες, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ, χωρὶς τὴν προσευχή, γίνεται νεκρή, ἀθλία καὶ δυσώδης. Ἀπὸ προσευχῆ: Ὁ Ἅγιος Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἁγία Ἄννα, ἔλυσαν τὴν ἀτεκνίαν καὶ ἐγέννησαν τὴν Παναγία μας. Ἡ Σάρρα τὸν Ἰσαάκ. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἔχοντας τὴν ἀληθινὴ προσευχή, ἀναφωνεῖ καὶ λέγει: «Τῷ Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός· ὁ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ τῇ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντός με καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.» (Γαλ. Κεφ. 2, 20) δηλ. δὲν ζῶ πλέον ἐγώ, ἀλλὰ ζεῖ μέσα μου, ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ.

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος εἶπε στοὺς ἀποστόλους του, νὰ προσεύχονται θερμά: «Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐμὲ οὐκ ἐρωτήσετε οὐδέν. Ἀμήν, ἀμήν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὅσα ἂν αἰτήσητε τὸν Πατέρα ἐν τῷ ὀνόματί μου, δώσει ὑμῖν.

Ἔως ἄρτι οὐκ ἠτήσατε οὐδέν ἐν τῷ ὀνόματί μου· αἰτεῖτε, καὶ λήψεσθε, ἵνα ἡ χαρὰ ὑμῶν ἡ πεπληρωμένη. (Ἰωάνν. Κεφ. 16, <23-24>). Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι ὅλα ὅσα ζητήσετε ἀπὸ τὸν Πατέρα μου, στὸ ὄνομά μου, θὰ σᾶς τὰ δώσει... ζητᾶτε καὶ θὰ πάρετε, γιὰ νὰ εἶναι ἡ χαρὰ σας τέλεια. Ἔτσι λοιπὸν καὶ τὸ εὐλογημένο ζευγάρι, πῆγαν στὸ μοναστήρι τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου τοῦ Ὁστρονγκ, καὶ παρέμειναν ἐκεῖ, ἀρκετὸ διάστημα νηστεύοντες καὶ προσευχόμενοι στὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ, τὴν Θεοτόκον. Ζητῶντες τὴν ἀπόκτησιν ἐνὸς γιοῦ. Κάποια νύχτα εἶδαν μία θεία μαρτυρία καὶ ἄκουσαν μιὰ φωνὴ νὰ τοὺς λέγει:

«Εὐφραίνου, εὐλογημένο ζευγάρι, γιατί ὁ Κύριος ἄκουσε τὶς προσευχάς σας καὶ θ' ἀποκτήσετε ἓνα ἀγόρι μὲ τὸ ὄνομα τῆς παρηγοριᾶς, γιατί ὁ Θεὸς μὲ τὴν γέννησίν του, θὰ χαρίσει παρηγοριὰ στὴν Ἐκκλησία Του». Ἔτσι γεννήθηκε τὸ παιδί ποὺ ἐπιθυμοῦσαν οἱ εὐλογημένοι γονεῖς Στέφανος καὶ Μπάσσα. Γεννήθηκε στὶς 15 Ἰουνίου τοῦ 1449. Κατὰ τὴν βάπτισίν του,

τοῦ δώσανε τὸ ὄνομα Ἀμός. Ἐπειδὴ αὐτὴ τὴν ἡμέρα ἐόρταζε ὁ προφήτης Ἀμός.

Μερικὰ βιογραφικὰ γιὰ τὸν προφήτη Ἀμός. Γεννήθηκε στὴ Θεκουὲ (κοντὰ στὴ Βηθλεὲμ) γύρω στὸ 760-700 π.Χ. Κλήθηκε ἀπὸ τὸν Θεό, στὸ προφητικὸ ἀξίωμα. Ὁ προφήτης Ἀμός, μᾶς περιγράφει τὴ συσκότιση τοῦ ἡλίου κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Σταύρωσεως τοῦ Κυρίου. Τί μᾶς λέγει: «Καὶ εἰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, Κύριος ὁ Θεός, θέλω κάμει τὸν ἥλιον νὰ δύσῃ ἐν καιρῷ μεσημβρίας, καὶ θέλω συσκοτίσει τὴν γῆν ἐνῶ εἶναι φωτεινὴ ἡμέρα.» (Ἀμός, Κεφ. 8, 9). Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος τὸ γράφει ὡς ἑξῆς: «Ἀπὸ δὲ ἕκτης ὥρας σκότος ἐγένετο ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν, ἕως ὥρας ἐνάτης» (Ματθ. Κεφ. 27, 45). [Ἑκτὴ ὥρα = 12⁰⁰ / καὶ Ἐνάτη ὥρα = 15⁰⁰ = 3 μ.μ.]. Τότε ὁ Ἰησοῦς ἄφησε μὲ δυνατὴ κραυγὴ τὴν τελευταία του πνοή.

Τότε: «Καὶ ἰδοῦ, τὸ καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω· καὶ ἡ γῆ ἐσειέσθη· καὶ αἱ πέτραι ἐσχίσθησαν· καὶ τὰ μνημεῖα ἠνεώχθησαν· καὶ πολλὰ σώματα τῶν κεκοιμημένων Ἁγίων ἠγέρθη. Καὶ ἐξελθόντες ἐκ τῶν μνημείων μετὰ τὴν ἔγερσιν αὐτοῦ, εἰσῆλθον εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν, καὶ ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς.» (Ματθ. Κεφ. 27, 50-53).

Αὐτὰ ποὺ ἔγιναν, δὲν ἦταν τυχαῖα, ἦταν φαινόμενα μεγάλα καὶ τρομακτικά, δὲν ἦταν ἀνθρώπινες ἐπεμβάσεις, ἀλλὰ ἐκ τοῦ Θεοῦ.

Δηλαδή: **Πρῶτον**, ἡ ὀλικὴ ἔκλειψη τοῦ ἡλίου, διήρκεσε *τρεῖς* ὁλόκληρες ὥρες.

Δεύτερον, ἡ ἡμέρα τῆς Σταύρωσης, ἦταν ἡμέρα πανσελήνου, ἐπομένως δὲν θὰ μπορούσε νὰ συμβεῖ μὲ φυσικὸ τρόπο.

Θὰ μπορούσε, κάποιος Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς νὰ ρωτήσῃ: Γιατί γράψατε γιὰ τὸν προφήτη Ἀμός; Τί σχέση ἔχει, ὁ μικρὸς Βαπτισμένος Ἀμός = ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ Σβίρ, μὲ τὸν προφήτη

Ἀμώς; Τὸ θέμα σας εἶναι ἄλλο.

Κατ' ἀρχὰς ὑπάρχουν ὁμοιότητες τοῦ προφήτου Ἀμώς καὶ τοῦ ὁσίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Svirsky = Σβίρ. Ποῦ εἶναι οἱ ὁμοιότητες; Καὶ οἱ δύο εἶναι μάρτυρες τῆς *σάρκωσης* καὶ *θεότητας* τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ποῦ δηλαδή; Νὰ ὁ προφήτης Ἀμώς, μὲ τὶς προφητεῖες του, καὶ ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος τοῦ Σβίρ, μὲ τὴν ζωὴν του. Ἄς μᾶς ἐπιτραπεῖ, νὰ ποῦμεν ὅτι: ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος ξεπέρασε σὲ ἀγιότητα τὸν προφήτη Ἀμώς, ἀφοῦ *ἀξιώθηκε* νὰ δεῖ τὸν *Τριαδικὸ Θεό*, μὲ τὴν μορφή τριῶν Ἀγγέλων, κάτι ποὺ εἶχε συμβεῖ *μόνον* στὸν Πατριάρχη Ἀβραάμ, τὸν γενάρχη τῆς Πίστεως καὶ φίλο τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Ἐδῶ στὸν Ἅγιο Ἀλέξανδρο τοῦ Σβίρ, τὸν ἄγγιξε ὁ Ἄγγελος, ὅποτε τὸ Σῶμα του κατέστη μετὰ θάνατον πλήρως Ἄφθαρτον.

Παιδικὴ ἡλικία τοῦ Ἀμώς. Ἦταν πολὺ ντροπαλός, ἥσυχος καὶ ἥρεμο ἀγόρι. Ξεχώριζε γιὰ τὴν ἐγκράτεια, τὴ φιλοπτωχία καὶ τὴν ἀπλότητά του. Πήγαινε στὸ σχολεῖο, ἀλλὰ δυσκολευόταν στὴν Ἐπιστήμη. Πάρα πολὺ τοῦ ἄρεσε νὰ διακονεῖ στὴν Ἐκκλησία. Ἀγαποῦσε πολὺ τὴν προσευχὴ καὶ συνήθιζε νὰ προσεύχεται πολλὰς ὥρες κάθε νύχτα. Ἡ Προσευχή, ἡ Νηστεία, ἡ Ἀγρυπνία καὶ ἡ Μετάνοια προετοιμάζει τοὺς Ἁγίους.

Ἐν σχέσει μὲ τὰ γράμματα καὶ τὶς σπουδές, οἱ γονεῖς του τὸν παρέδωσαν σ' ἓναν ἀφιερωμένον ἄνθρωπον, γιὰ νὰ διδάχτῃ τὴν Ἀγία Γραφή. Οἱ συμμαθητές του μάθαιναν τὰ γράμματα γρήγορα. Ὁ εὐλογημένος ὅμως Ἀμώς πολὺ ἀργά. Αὐτὸ ὅμως γινόταν, ἀπὸ τὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ λάβει τὸ χάρισμα τῆς γνώσεως, ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ὄχι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Κάποια μέρα ὅμως, πῆγε στὸ μοναστήρι τῶν Εἰσοδίων, ὅπου συνήθιζε νὰ πηγαίνει συνεχῶς, ἔπεσε μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, μὲ στεναγμοὺς καὶ δάκρυα ζητώντας Τῆς τὴν βοήθεια. Τότε ἄκουσε μιὰ φωνὴ νὰ τοῦ λέγει: «Σήκω, μὴ φοβᾶσαι καὶ

ὅ,τι ζητήσεις θὰ τὸ λάβεις».

Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ θαῦμα, ἄρχισε γρήγορα νὰ μελετάει τὴν Ἀγία Γραφή καὶ γρήγορα ξεπέρασε ὅλους τοὺς συμμαθητές του. Ὁ Ἀμὼς ἦταν πρᾶος καὶ ταπεινός, συμπαθὴς πρὸς ὅλους, ἀγαποῦσε πάρα πολὺ τοὺς φτωχοὺς, ὅπως ἐπίσης σεβόταν καὶ ἀγαποῦσε πολὺ τὴ μοναχικὴ πολιτεία. Ἦταν ἀπλὸς καὶ ὁ νοῦς του εἶχε ἐμπλουτιστεῖ μὲ πολὺ σοφία. Ὅταν μεγάλωσε σὲ ἡλικία, οἱ γονεῖς του θέλησαν νὰ τὸν παντρεύουν. Ὁ Ἀμὼς ὅμως ἦταν πάντα συνετὸς καὶ δὲν ἤθελε νὰ δεσμεύσει τὸν ἑαυτὸν του, μὲ τὶς πρόσκαιρες χαρὲς αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Ἦθελε περισσότερο νὰ προσεγγίσει τὸν Θεόν, θεωρώντας πολὺ γλυκύτερο τὸ νὰ μείνει μαζί Του.

Εἶχε ἀκούσει γιὰ τὸ μοναστήρι τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, πὺ εἶναι στὸ Βαλαάμ καὶ ἐφλέγετο ἀπὸ τὸν πόθο νὰ πάει ἐκεῖ. Παρακαλοῦσε τὸν Κύριον νὰ τοῦ ἐκπληρώσει τὸν πόθον του. Καὶ ὁ Κύριος, πὺ εἰσακούει τὶς προσευχὰς ἐκείνων πὺ τὸν ἐπικαλοῦνται μὲ εἰλικρίνεια, εὐδόκησε μὲ τὴ Θεία Πρόνοιά Του ὥστε μερικοὶ μοναχοὶ ἀπ' τὸ μοναστήρι τοῦ Βαλαάμ νὰ πᾶνε γιὰ ὑποθέσεις τοῦ μοναστηριοῦ σ' ἓνα γειτονικὸ μὲ τὸ δικό του χωριό. Παράλληλα τὰ ἔφερε ἔτσι ὁ Θεός, πὺ ὁ Ἀμὼς περνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ βλέποντας ἀπὸ μακρὰ τοὺς μοναχοὺς στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, νὰ προσεύχονται διαβάζοντας τοὺς ψαλμοὺς τοῦ Δαβίδ, πῆγε πρὸς αὐτοὺς καὶ ἀφοῦ ἔκανε μιὰ προσευχὴ μέσα του, τοὺς ἔβαλε μετάνοια λέγοντας:

«Εὐλογῆστε με, ἅγιοι πατέρες». Ἐκεῖνοι ἀπόρησαν μὲ τὴν ταπείνωσιν καὶ τὴν ἀπλότητα τοῦ νέου.

Ἐνας ὅμως ἀπ' αὐτοὺς ἦταν διορατικὸς καὶ δοχεῖον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐννόησε πνευματικῶς τὴν ἀγνότητα τῆς καρδιᾶς τοῦ νέου καὶ τὴν χάρη. Ὁ εὐλαβὴς Ἀμὼς, ρώτησε ἰδιαίτερως τὸν γέροντα ἐκεῖνον, γιὰ τὸ μοναστήρι τοῦ Βαλαάμ καὶ τὸν κα-

νονισμόν τῆς ζωῆς τῶν μοναχῶν. Ὁ Γέροντας τοῦ ἐξήγησε γιὰ τὴν κοινοβιακὴ ζωὴ τοῦ μοναστηριοῦ, καθὼς καὶ γιὰ τὴν ἐρημικὴ ζωὴ, ὅπου δύο ἢ τρεῖς ζοῦσαν μὲ σιωπὴ καὶ ψυχικὴ ἐνότητα, χωριστὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους. Ἀκούγοντας ὅλα αὐτά, ὁ εὐλαβὴς Ἀμῶς, ἔτρεχαν ποτάμι τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ ρώτησε πολὺ ταπεινὰ τὸν Γέροντα: Τί πρέπει νὰ κάνω, ἅγιε Γέροντα, γιὰ νὰ φύγω ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμον τῆς ταραχῆς καὶ τῆς συγχύσεως, καὶ νὰ ἀξιωθῶ τῆς Ἀγγελικῆς ζωῆς. Ὁ Γέροντας τὸν ἐδραΐωσε πνευματικὰ γιὰ τὴν μοναχικὴ ζωὴ καὶ τοῦ ὑπέδειξε τὸ δρόμο γιὰ τὸ μοναστήρι τοῦ Βαλαάμ. Ταυτόχρονα ἐπισκέφθηκε τοὺς γονεῖς τοῦ Ἀμῶς καὶ συζήτησε μαζί τους γιὰ πνευματικὴ τους ὠφέλεια καὶ εἶπε: Ὁ Ἀμῶς θὰ γίνῃ μέγας δοῦλος τοῦ Χριστοῦ καὶ ὑπηρέτης τῆς Ἀγίας Τριάδος. Μετὰ ἀνεχώρησε.

Μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτά, φλεγόμενος ἀπὸ ἱερὸ ζῆλο, ὁ Ἀμῶς καὶ μὴ θέλοντας ν' ἀναβάλλει τὴν ἐκπλήρωση τῆς ἐπιθυμίας του, ἔπεσε στὰ πόδια τῶν γονέων του καὶ ζήτησε τὴν εὐχή τους, νὰ πάει σ' ἓνα γειτονικὸ χωριὸ γιὰ κάποια ὑπόθεση. Ἔτσι ὑπέκλεψε τὴν εὐχή τους καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι ἔχοντας μαζί του μόνο τὰ ροῦχα ποὺ φοροῦσε καὶ λίγο ψωμί. Στὸ δρόμο σταμάτησε καὶ πολλὰς ὥρες ἔκλαιγε γιὰ τὸν τρόπο ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸ πατρικὸ του σπίτι. Πάλι ξεκίνησε τὸ δρόμο του, περπατώντας πιὸ γρήγορα καὶ ἔνοιωθε μεγάλη χαρά. Ἦταν τότε σὲ ἡλικία 19 ἐτῶν. Διέσχισε τὸν ποταμὸ Σβὶρ (= σύνορο περιοχῆς τῆς Καρελίας) δοξολογώντας τὸ Θεό. Ἡ τοποθεσία ἦταν πολὺ ἐρημικὴ, δασώδης καὶ ἀπρόσιτη. Πλησίαζε τὸ βράδυ καὶ ὁ Ἀμῶς ἔψαχνε νὰ βρεῖ τόπο γιὰ νὰ κοιμηθεῖ τὴ νύχτα. Βλέπει μακρὺα του μιὰ λίμνη. Κατευθύνθηκε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἡ λίμνη ἦταν μικρὴ. Ἦταν ἡ λίμνη Ρατσίνσκ. Ἡ ἀπόστασή της ἀπ' τὸν ποταμὸ Σβὶρ ἦταν 4 μίλια. Χάρηκε ψυχικὰ καὶ προσευχήθηκε λέγοντας: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ καὶ Θεέ μου ὁδήγησέ με σὲ δρόμο σωτήριο».

Συνέχισε νὰ προσεύχεται ἀρκετὲς ὥρες μὲ δάκρυα καὶ πολὺ κουρασμένος, ὅπως ἦταν ἀποκοιμήθηκε. Ξαφνικὰ ἄκουσε μιὰ φωνὴ νὰ τοῦ λέγει: «Ὁ δρόμος πὺν ἐπιθυμεῖς νὰ βαδίσεις, ὁδηγεῖ στοῦ μοναστήρι τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος στοῦ Βαλαάμ· πῆγαινε ἐκεῖ νὰ ἀγωνιστεῖς ἐν εἰρήνῃ γιὰ τὸν Κύριο καὶ ἀργότερα, θὰ ἐπιστρέψεις στοῦν τόπο αὐτό, ὅπου θὰ κτίσεις μοναστήρι καὶ πολλοὶ θὰ σωθοῦν ἀπὸ ἐσένα».

Ταυτόχρονα τὸν περιέλουσε οὐράνιο φῶς καὶ ἀπὸ τὰ μάτια του, ἄρχισαν νὰ τρέχουν σὰν βρῦση τὰ δάκρυα. Εὐχαριστοῦσε καὶ δόξαζε τὸν Θεὸν καρδιακὰ καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του χαρούμενος. Προχωρώντας μὲ προσευχὴ στοῦ δρόμο του παρακαλοῦσε τὸν Κύριον νὰ εὐρεθεῖ κάποιος ἄνθρωπος, πὺν νὰ πηγαινέι καὶ αὐτὸς στοῦ μοναστήρι τοῦ Βαλαάμ. Ὁ Κύριος ἄκουσε γρήγορα τὴν προσευχήν του καὶ ἐνῶ βάδιζε, ἄκουσε πίσω του νὰ βαδίζει ἕνας ἄνδρας στοῦν ἴδιο δρόμο του. Πῆγαινε καὶ αὐτὸς στοῦ μοναστήρι τοῦ Βαλαάμ, γιὰ κάποια δική του ὑπόθεση. Ὁ Ἀμὼς χάρηκε πάρα πολὺ πὺν βρέθηκε ἄνθρωπος, πὺν ἤξερε τὸν δρόμον γιὰ τὸ μοναστήρι. Περπάτησαν μαζί λίγες μέρες, ἀπὸ ἕναν δρόμο μὲ πολὺ δυσκολία, καὶ ὅταν πλησίασαν στοῦ μοναστήρι ὁ μακάριος καὶ εὐλογημένος Ἀμὼς, εἶδε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου, σταμάτησε καὶ προσευχήθηκε μὲ θερμὰ δάκρυα εὐχαριστίας. Μετὰ γυρνώντας γύρω του, γιὰ νὰ δεῖ τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, πὺν πῆγαιναν μαζί, δὲν ὑπῆρχε πούθενά. Τότε κατάλαβε, ὅτι ἦταν θεόσταλτος Ἀγγελος καὶ πάλι εὐχαρίστησε καὶ δόξασε διπλὰ τὸν Θεό. Φθάνοντας στοῦ μοναστήρι, εἶδε μερικὸς μοναχοὺς νὰ στέκονται ἔξω ἀπὸ τὴν πύλη. Τοὺς ἔβαλε μεγάλη μετάνοια καὶ εἶπε: «Εὐλογεῖτε, ἅγιοι Πατέρες».

Οἱ μοναχοὶ πληροφορήσαν τὸν ἡγούμενον, καὶ ἐκεῖνος ἔδωσε ἐντολὴ νὰ τὸν φέρουν μπροστὰ του. Τότε ὁ εὐλογημένος καὶ

μακάριος Ἀμώς, ἔβαλε ἐδαφιαία μετάνοια στὸν ἡγούμενο, ποὺ ὀνομαζόταν Ἰωακείμ, ζήτησε τὴν εὐχή του καὶ μὲ δάκρυα, ἄρχισε νὰ τὸν παρακαλεῖ, νὰ τὸν κρατήσῃ στὸ μοναστήρι καὶ νὰ τὸν κάνει μοναχό.

Ὁ ἡγούμενος Ἰωακείμ, κατ' ἀρχὰς τὸν δοκίμασε ἀναφέροντας τὶς δυσκολίες, τοὺς κόπους, τὶς ἀγρυπνίες, τὶς νηστείες, τὶς πολλὰς προσευχὰς τῆς θλιμένης καὶ γεμάτης στερήσεις ζωῆς τῶν μοναχῶν. Ὁ εὐλογημένος ὁμῶς Ἀμώς συνέχισε τὶς παρακλήσεις του καὶ τότε ὁ ἡγούμενος ποὺ εἶδε, μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἓνα ἐκλεκτὸ σκεῦος τοῦ Θεοῦ, λέγει: «Εὐλογητὸς Ὁ Θεός, ποὺ θέλει νὰ σωθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Μακάρι, παιδί μου, νὰ σοῦ χαρίσῃ δύναμη καὶ ὑπομονή γιὰ νὰ σωθεῖς, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία σου. Ἀπὸ σήμερα θὰ ὑπηρετεῖς τοὺς ἀδελφούς μὲ ὑπομονή καὶ ὑπακοή». Τότε, ὁ εὐλογημένος καὶ μακάριος Ἀμώς, ἔβαλε καὶ πάλι ἐδαφιαία μετάνοια καὶ εἶπε: «νᾶναι εὐλογημένο».

Στὸ Βαλαάμ ἐκάρη μοναχὸς μετὰ ἀπὸ 7 χρόνια, δηλαδὴ σὲ ἡλικία εἴκοσι ἕξι (26) ἐτῶν, καὶ πῆρε τὸ ὄνομα Ἀλέξανδρος. Εὐχαριστοῦσε ἀκατάπαυστα τὸν Τριαδικὸ Θεό, ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς κοσμικῆς ζωῆς καὶ ἦλθε στὸ εἰρηνικὸ λιμάνι τῆς μοναχικῆς ζωῆς. Δόθηκε πλέον ὀλοκληρωτικὰ στὸν Θεόν, ἀγωνιζόμενος μέρα καὶ νύχτα χωρὶς ὀκνηρία, ἐξαντλώνοντας τὴ σάρκα του μὲ νηστεία καὶ προσευχή. Δοξολογώντας ἀκατάπαυστα τὸν Τριαδικὸ Θεό. Ἀπέφυγε ἐπιμελῶς τὶς ἀνώφελες συζητήσεις. Ἡ ζωὴ του δὲν ἔμοιαζε μὲ ζωὴ ἀνθρώπου, ἀλλὰ Ἀγγέλου. Ὁ ἡγούμενος Ἰωακείμ, ἐκπλήσσονταν μὲ τὴ μεγάλη ταπείνωση καὶ τὴν ὑπερβολικὴ ὑπακοὴ πρὸς ὅλους.

Οἱ γονεῖς τοῦ Ἀλεξάνδρου λυπήθηκαν πάρα πολὺ καὶ τὸν ἀναζητοῦσαν παντοῦ. Μετὰ ἀπὸ τρία χρόνια ὁ πατέρας τοῦ Ἀλεξάνδρου, Στέφανος, ἔμαθε ὅτι βρίσκεται στὸ μοναστήρι

τοῦ Βαλαάμ καὶ ἔκανε τὸ μεγάλο ταξίδι γιὰ νὰ δεῖ τὸ παιδί του. Ἦλθε λοιπὸν στὸ μοναστήρι τοῦ Βαλαάμ, εἶδε τὸν Ἀλέξανδρο, τὸν γιό του, καὶ προσπάθησε νὰ τὸν πείσει νὰ γυρίσει στὸ σπίτι, γιὰ νὰ παρηγορήσει τοὺς γονεῖς του μέχρι νὰ πεθάνουν. Ἀντίθετα ὁ μακάριος Ἀλέξανδρος μοναχὸς καθησύχασε καὶ ἔπεισε τὸν πατέρα του, μαζί μὲ τὴν μητέρα του Μπάσσα νὰ γίνουν μοναχοί. Ὁ πατέρας του μὲ τὴν ἐπιστροφὴν του, πῆγε στὸ μοναστήρι τῆς Παναγίας τῶν Εἰσοδίων καὶ ἔγινε μοναχὸς μὲ τὸ ὄνομα Σέργιος καὶ ἐκεῖ ἀναπαύθηκε, «ἐν εἰρήνῃ». Καὶ ἡ μητέρα του ἔγινε μοναχὴ μὲ τὸ ὄνομα Βαρβάρα, ἔζησε θεάρεστη ζωὴ καὶ ἀναπαύθηκε καὶ αὐτὴ «ἐν Κυρίῳ»

*Ὁ Ἅγιος μετὰ τῶν γονέων του, οἱ δύο γονεῖς του,
Ἅγιος Σέργιος καὶ ἡ Ἁγία Βαρβάρα.*

Όταν ο ὅσιος Ἀλέξανδρος ἔμαθε, ὅτι ἀναπαύτηκαν οἱ γονεῖς λυπήθηκε καὶ ἔκλαψε πολύ. Μετὰ ὅμως ἀναθέτοντας τὴν ἐλπίδα του στὸ Θεό, εἶπε: «Καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος θνητὸς εἶμαι». Μετὰ ἀπὸ τὴν ἀνάπαυσιν τῶν γονέων του, ἄρχισε μεγαλύτερους πνευματικούς ἀγώνας, σὲ προσευχές, νηστεῖες, ἀγρυπνίες καὶ κακοπάθειες σωματικές. Εἰς τὴν Ἐκκλησία πρόσεχε μὲ ἐπιμέλεια τὴν ἱερὴ ψαλμωδία καὶ εἶχε ὀλοκληρωτικὰ τὸν νοῦ του πρὸς τὰ ὕψη, στὴ θεωρία τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Ὅλοι οἱ ἀδελφοί του ἐν Χριστῷ μοναχοί, τὸν ἀγαποῦσαν πολύ, γιὰ τὴν ὑπομονή του, τὴν ταπείνωση καὶ τὴν ὑπακοή του. Ὡς ἐκ τούτου τὸν σεβόταν καὶ τὸν ἐπαινοῦσαν. Αὐτὰ ὅμως τὸν λυποῦσαν τὸν ὅσιον Ἀλέξανδρον.

Ἐτσι ἀποφάσισε ν' ἀναχωρήσει ἀπ' τὴν ἀνθρώπινη δόξα καὶ νὰ πάει στὴν ἔρημο καὶ ἐκεῖ νὰ ἀγωνίζεται μόνο γιὰ τὸ Θεό, ὥστε νὰ δοξαστεῖ ἀπ' Αὐτὸν μὲ αἰώνια δόξα, ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων καὶ ὅλων τῶν Ἁγίων. Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις, μιὰ ἡμέρα, κατὰ τὴν μοναχικὴ τάξη, πῆγε στὸν ἡγούμενο γιὰ εὐχή καὶ εὐλογία, τοῦ ἐξομολογήθηκε τὴ λύπη τῆς καρδιᾶς του, ὅλες τὶς σκέψεις του καὶ πέφτοντας στὰ πόδια του, τὸν παρακάλεσε, νὰ τοῦ δώσει εὐλογία νὰ πάει στὴν ἔρημο. Ὁ ἡγούμενος τοῦ εἶπε: «Ὁχι παιδί μου, μὴν ἐπιμένεις σ' αὐτό, γιατί εἶσαι νέος καὶ δὲν εἶναι ἀκόμη καιρὸς γιὰ σένα ν' ἀγγίξεις τὰ ἀνώτατα στάδια τῆς ἐρημικῆς ζωῆς, χωρὶς νὰ ἔχεις σταθεροποιήσει τὰ πόδια σου στὰ θεμέλια τοῦ πρώτου σταδίου τῆς κοινοβιακῆς ζωῆς καὶ ὑπακοῆς». Ὁ ὅσιος Ἀλέξανδρος ὑπόκυψε στὴ θέληση τοῦ ἡγουμένου Ἰωακείμ, καὶ παρέμεινε στὴν ὑπακοή ἀγωνιζόμενος μὲ τοὺς ἀδελφούς του. Ὑπηρετοῦσε τοὺς ἀδελφούς του ἀκατάπαυστα. Τόσο ὁ ἡγούμενος, ὅσο καὶ οἱ ἀδελφοί μοναχοὶ ἔμειναν κατάπληκτοι μὲ τὴ σκληρὴ ζωὴ καὶ τὴν σθεναρὴ καρτερία του.

Μιὰ νύχτα, μετὰ ἀπ' ὅλα αὐτά, ὁ ὅσιος Ἀλέξανδρος προσευχόμενος στὸν Τριαδικὸ Θεὸ καὶ τὴν Παναγία Μητέρα Του, τὴν παρακαλοῦσε νὰ τὸν καθοδηγήσει σ' ἓνα δρόμο ποῦ θὰ μπο-

ροῦσε νὰ σωθεῖ, ὅταν ξαφνικὰ ἄκουσε μιὰ φωνή νὰ τοῦ λέγει: «Ἀλέξανδρε, ἀναχώρησε ἀπὸ ἐδῶ καὶ πηγαινε στὸν τόπο ποὺ σοῦ εἶχε ὑποδειχθεῖ ἀπὸ πρὶν καὶ ἐκεῖ θὰ μπορέσεις νὰ σωθεῖς». Μαζὶ μὲ τὴ φωνὴ ἐμφανίστηκε καὶ ἓνα μεγάλο φῶς. Ὁ ὅσιος ἄνοιξε τὸ παράθυρο τοῦ κελλιοῦ του καὶ εἶδε ἓνα ἀστραφτερὸ φῶς νὰ λάμπει πρὸς τὰ νοτιοανατολικά καὶ μιὰ φωνή, σὰν νὰ ἦταν δάχτυλο, τοῦ ἔδειξε τὴν τοποθεσίαν ἐκείνη, ὅπου σήμερα μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ ὑπάρχει τὸ μοναστήρι. Ἀπ' τὴ φωνὴ καὶ τὸ ὄραμα ὁ Ὅσιος πλημμύρισε ἀπὸ χαρὰ καὶ εὐχαρίστησε τὸ Θεό, ποὺ δὲν παρεῖδε τὶς παρακλήσεις του. Ἀμέσως πῆγε στὸν ἡγούμενο καὶ τοῦ ἐξομολογήθηκε τὸ ὄραμα ποὺ εἶχε δεῖ στὸ δρόμο, ὅταν ἐρχόταν στὸ Βαλαάμ καὶ αὐτὸ ποὺ εἶδε τώρα στὸ μοναστήρι. Ὁ ἡγούμενος, ὅταν ἄκουσε ὅλα αὐτά, κατάλαβε ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος, ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἓνα ἐκλεκτὸ σκεῦος καὶ εἶπε: «Εἶθε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ ἐκπληρωθεῖ σὲ σένα παιδί μου». Μετὰ ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος, πῆρε τὴν εὐχὴ καὶ τὴν εὐλογία τοῦ ἡγουμένου Ἰωακείμ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχε λάβει καὶ τὴ μοναχικὴ κουρά, γεμᾶτος ἀπὸ χαρὰ καὶ δάκρυα καὶ πῆγε στὸ κελλί του. Ἐκεῖ προσευχήθηκε πολλὰς ὥρες.

Τὴν νύχτα σηκώθηκε καὶ ἀναχώρησε ἀπ' τὸ μοναστήρι τοῦ Βαλαάμ, ἔχοντας μαζί του μόνον τὰ ροῦχα ποὺ φοροῦσε καὶ τὴ Χάρη τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, ἦρθε μὲς στὸν τόπο ποὺ τοῦ εἶχε ὑποδειχθεῖ ἀπὸ πρὶν, δηλαδὴ ὅταν ἦταν δέκα ἐννέα ἐτῶν. Τὸ ἔτος 1468. *Διότι:* Ἔτος γεννήσεως: 1449 + 19 = 1468. Ἡ μοναχικὴ του κουρά ἐγίνε σὲ ἡλικία εἴκοσι ἕξι (26) ἐτῶν. Δηλαδὴ μετὰ ἀπὸ ἑπτὰ (7) ἔτη. Τὸ ἔτος 1475.

Τὴν εὐχὴ καὶ τὴν εὐλογία τοῦ ἡγουμένου, τὴν ἔλαβε τὸ 1485. Μετὰ ἀκόμη ἀπὸ μίαν δεκαετίαν. Τὸ ἔτος 1475 κουρά. *Ἐπομένως:* 1449 + 19 + 7 + 10 = 1485.

Ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος ἦταν τότε 36 ἐτῶν. Τὸν τόπο αὐτὸν τὸν ἀγάπησε πάρα πολὺ καὶ ἀφοῦ προσευχήθηκε, εἶπε:

«Ἰδοὺ ἡ ἀνάπαυσή μου στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων· θὰ ἐγκα-

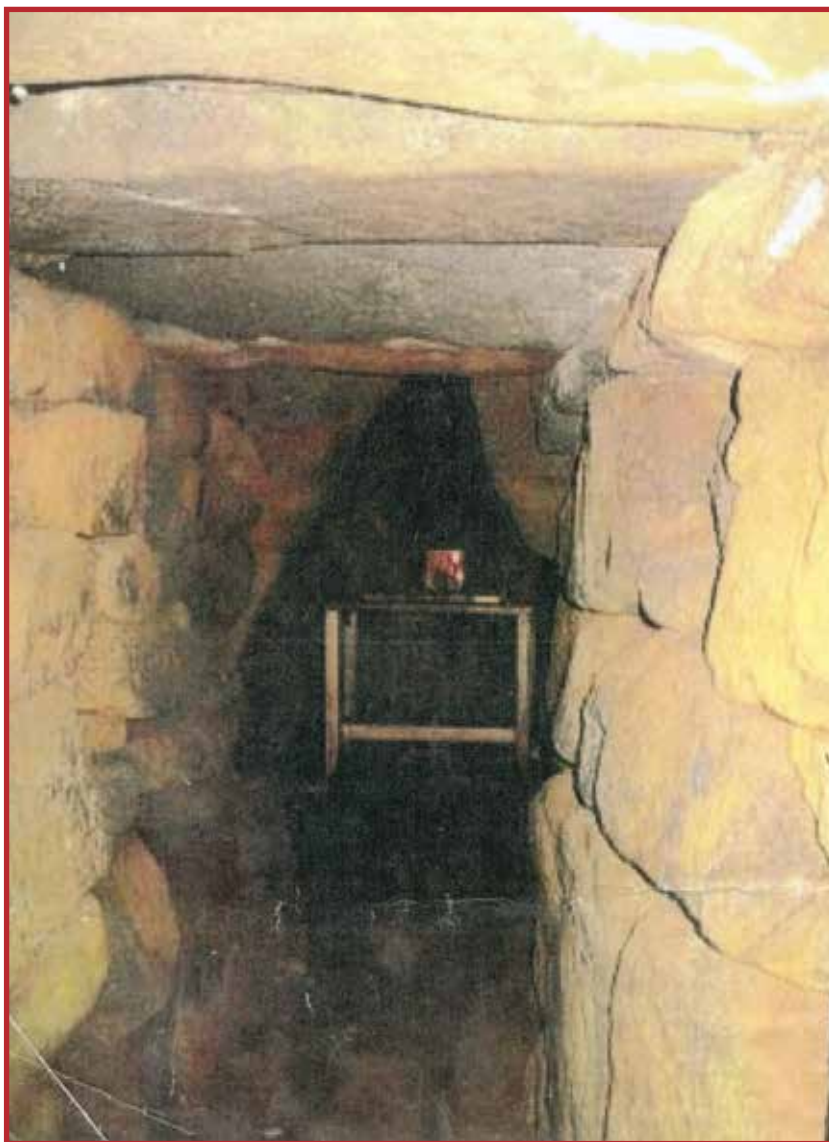
τασταθῶ ἐδῶ, γιατί ὁ Κύριος τὸ θέλησε».

Καὶ κατόπιν: «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ποὺ ἄκουσε τὶς προσευχές μου, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος».

Βορειοανατολικά τοῦ νησιοῦ τοῦ Βαλαάμ, περίπου ἓνα (1) χιλιόμετρο μακρύτερα, εἶναι τὸ νησί Σβιάτοϊ, τὸ Ἱερὸ Νησί, ὅπως τὸ ὀνόμαζαν. Ἡ παράδοση τοῦ Βαλαάμ λέγει ὅτι στὸ νησί Σβιάτοϊ εἶχε ἀσκητέψει ἀρχικὰ ὁ Ὁσιος Ἀλέξανδρος τοῦ Σβίρ. Τὸ σπήλαιο, ὅπου ζοῦσε ὁ ἀναχωρητὴς καὶ ὁ τάφος του, ποὺ εἶχε φτιάξει μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια, γλίτωσαν ἀπὸ τὴ φθορὰ τοῦ χρόνου. Φεύγοντας ἀπὸ τὸ μοναστήρι ὁ Ὁσιος Ἀλέξανδρος, περιπλανήθηκε σὲ ὅλη τὴν τοποθεσία τοῦ νησιοῦ, κάπου εἶδε ἓνα ὠραῖο μέρος, ποὺ τὸ φωτίζε μιὰ φωτεινὴ ἀχτίδα, ἐκεῖ ἔχτισε μιὰ μικρὴ καλύβα, δηλαδή ἐκεῖ ποὺ εἶναι σήμερα τὸ μοναστήρι. Σ' αὐτὸ τὸ μέρος, δὲν εἶχε ζήσει κανένας, καὶ φρόντιζε μόνον γιὰ τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς του, ζώντας μὲ ὕμνους, ψαλμοὺς καὶ ὠδὲς πνευματικές, μὲ συνεχόμενη προσευχὴ καὶ ἀγρυπνία. Μὲ ὑπερβολικὲς νηστείες, μὲ θλίψεις καὶ πειρασμούς, ἔχοντας γιὰ μόνη παρηγοριὰ τὴν ἐλπίδα τῆς ἀπόλαυσης τῶν μελλόντων ἀγαθῶν.

Τὸ σπήλαιον ποὺ ἀσκήτεψε ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος τοῦ Σβίρ.

Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπηλαίου.

Ἐκεῖ ἔμεινε 7 χρόνια. Τελείως μόνος καὶ ἐν σιωπῇ. Ἡ τροφή του ἦταν χόρτα καὶ μοῦρα. Ἐδῶ ὑπέφερε ἀπὸ βαρεῖες ἀσθένειες καὶ τὸ ὑπερβολικὸ κρῦο. Ἐδῶ ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια δὲν εἶχε δεῖ ἄνθρωπο. Θεραπεύτηκε δὲ ἀπὸ ἓνα μεγάλο πόνο τοῦ στομάχου, μὲ τὸ χέρι ἐνὸς ἀγγέλου, ποὺ ἐμφανίστηκε καὶ τὸν σταύρωσε στὸ μέρος ποὺ ἔπασχε. Κάποτε ἐνῶ πηγαίνει ἀπ' τὸ κελλί του νὰ πάρει νερό, προευχόμενος μὲ τοὺς ψαλμοὺς τοῦ Δαβίδ, ἄκουσε μιὰ φωνὴ ἀπ' τὸν οὐρανὸ νὰ τοῦ λέγει: «Ἀλέξανδρε, ἐπειδὴ τήρησες τὶς ἐντολές μου ἀπ' τὴ νεότητά σου, μὲ θλίψεις καὶ βάσανα, ἔχω ἐτοιμάσει γιὰ σένα πάρα πολλοὺς ἀνθρώπους, μὴν τοὺς ἀπαρνεῖσαι, ἀλλὰ νὰ τοὺς δέχεσαι, διότι θὰ γίνεις καθοδηγητὴς τους, πρὸς τὴ σωτηρία τους». Μόλις τὰ ἄκουσε αὐτὰ ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος ἔπесε μὲ τὸ πρόσωπό του στὸ ἔδαφος, εὐχαριστῶντας καὶ δοξάζοντας τὸν Τριαδικὸ Θεό, ἀλλὰ καὶ μὲ δάκρυα, τὸν παρακαλοῦσε, νὰ μὴν δοξαστεῖ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ νὰ παραμείνει μὲ ἡσυχία στὴν ἔρημο. Ὁ Τριαδικὸς ὁμως Θεός, δὲν ἤθελε νὰ μένει κρυμμένος ὁ μέγας αὐτὸς φωστῆρας τῆς ἐρήμου.

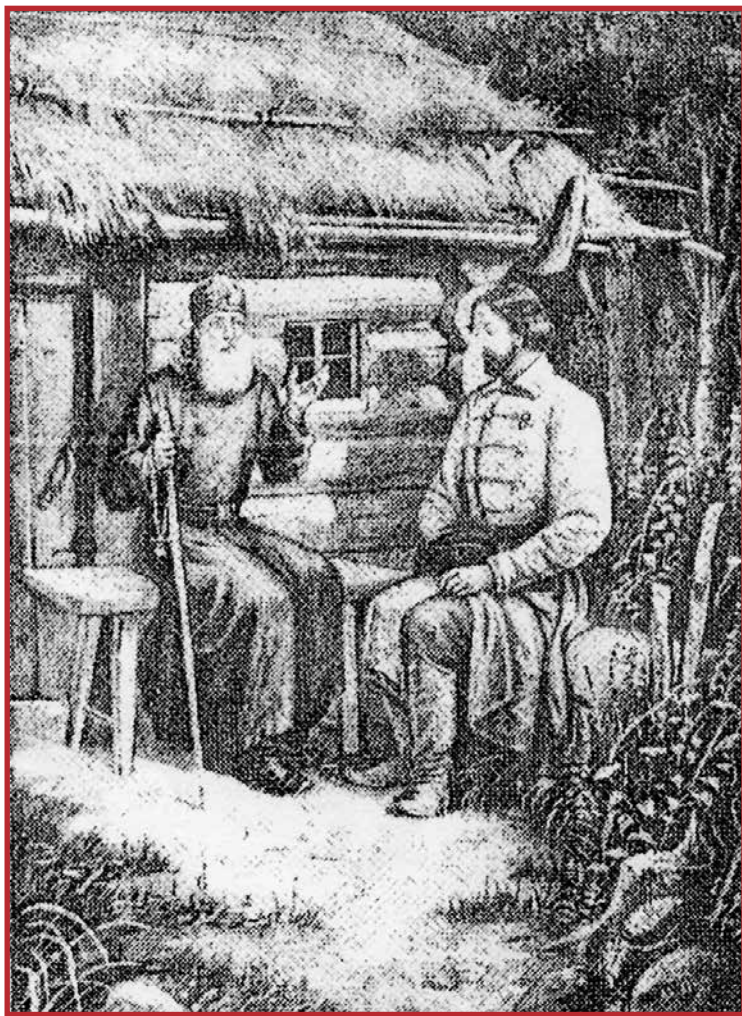
Περίπου ἐννιά (9) μίλια μακριὰ ἀπὸ τὴν ἔρημο, ζοῦσε ὁ πρίγκηπας Ἀνδρέας Ζαβαλίσιν μὲ τὴν οἰκογένειάν του, ὁ μετέπειτα μαθητὴς τοῦ Ὁσίου Ἀλεξάνδρου καὶ πολὺ ἀργότερα ἱδρυσε δικό του μοναστήρι καὶ ἔγινε Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ μνήμη του ἐορτάζεται 26 Αὐγούστου καὶ 17 Μαΐου. Ὁ Ἀνδρέας ἦταν κυνηγός.

Κάποια μέρα, μαζί μὲ ἄλλους ἀνθρώπους κυνηγούς, ἀφοῦ πῆραν καὶ τὰ σκυλιά, πῆγαν γιὰ κυνήγι μέσα στὸ ἀπέραντο δάσος. Ὅταν ἔφθασαν ὅλοι μαζί σὲ μιὰ συστάδα τοῦ δάσους, ξαφνικὰ ἐμφανίστηκε ἓνα ἐλάφι. Τότε ὅλοι κυνήγησαν, μαζί μὲ τὰ σκυλιά, τὸ ἐλάφι. Αὐτὸ ἔτρεχε πάρα πολὺ γρήγορα. Τὰ σκυλιὰ δὲν μποροῦσαν νὰ τὸ φθάσουν. Μέσα σ' αὐτὴν τὴν καταδίωξιν

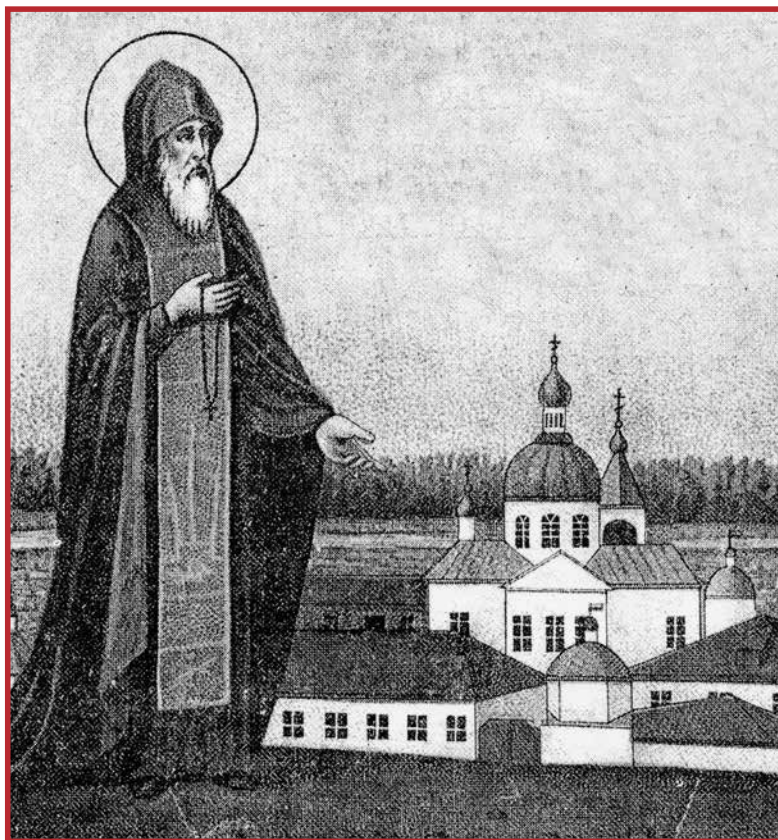
τοῦ ἐλαφιοῦ, ὁ Ἀνδρέας ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ τὸ κυνηγοῦσε μόνος του. Μετὰ ἀπὸ μεγάλο χρονικὸ διάστημα τὸ ἐλάφι ἐξαφανίστηκε πάλι μέσα σὲ μιὰ συστάδα τοῦ δάσους. Τότε ὁ Ἀνδρέας ἐπέστρεψε γιὰ νὰ βρεῖ τοὺς ἄλλους κυνηγούς. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβει βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ καλύβα καὶ παρατήρησε ὅτι γύρω-γύρω ὑπῆρχαν ἀνθρώπινα ἴχνη. Χάρηκε πάρα πολὺ καὶ μὲ τὴ σκέψη ὅτι κάποιος δοῦλος τοῦ Θεοῦ θὰ πρέπει νὰ ζεῖ ἐκεῖ, ἔκανε τὸν σταυρόν του καὶ μιὰ μικρὴ προσευχὴ καὶ πῆγε στὴν καλύβα καὶ χτύπησε τὴν πόρτα.

Ὁ Ὁσιος Ἀλέξανδρος βγῆκε ἔξω φοβισμένος, νομίζοντας ὅτι ἔβλεπε κάποιο πνεῦμα, διότι σ' αὐτὴ τὴν ἔρημο, δὲν εἶχε δεῖ ποτὲ ἄνθρωπο. Παρὰ ταῦτα, ὁ Ὁσιος Ἀλέξανδρος, εὐλόγησε τὸν Ἀνδρέα καὶ ἐκεῖνος τοῦ εἶπε τί ἀκριβῶς εἶχε συμβεῖ. Τότε ὁ Ἀνδρέας τοῦ εἶπε, πιστεύω ὅτι αὐτό, δὲν ἦταν ἐλάφι ποὺ κυνηγοῦσα, ἀλλὰ κάποια δύναμη τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ λάβω τὴν εὐλογία σου καὶ τὶς εὐχές σου. Διότι καὶ ἄλλες φορὲς ποὺ κυνηγοῦσα σ' αὐτὸν τὸν τόπο, ἔβλεπα ἄλλοτε μὲν ἓναν πύρινο στύλο, ἄλλοτε κάποια θεία ἀκτῖνα φωτὸς καὶ ἄλλοτε πάλι ἓνα φωτεινὸ καπνὸ ν' ἀνεβαίνει ἀπὸ τὴ γῆ πρὸς τὸν οὐρανό. Θέλησα πολλὰς φορὲς νὰ ἔλθω καὶ νὰ διαπιστώσω τὰ σημεῖα αὐτά, ἀλλὰ δὲν μποροῦσα. Τώρα τὸ ἐπέτρεψε ὁ Τριαδικὸς Θεὸς γιὰ νὰ ἔλθω. Τελειώνοντας ρώτησε τὸν Ὁσιο γιὰ τὴν ζωὴν του στὴν ἔρημο. Ὁ Ὁσιος ἀκούγοντας ὅλα αὐτά, λυπήθηκε πολὺ, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ κρυφτεῖ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ Ὁσιος τοῦ εἶπε ἀρκετὰ γιὰ τὴν ζωὴν του. Τὸν παρακάλεσε ὅμως νὰ μὴν πεῖ γιὰ ὅλα αὐτὰ πουθενὰ τίποτα.

*Ἡ συνάντησις τοῦ Ὁσίου Ἀλεξάνδρου μὲ τὸν
πρίγκηπα Ἀνδρέα.*

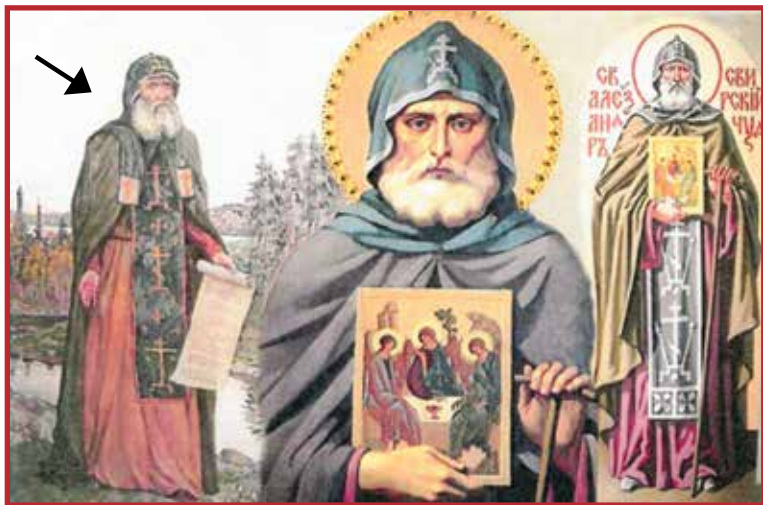

*Ὁ Ὁσιος Ἀνδριανὸς τοῦ Ὀντρούσωφ
(λιθογραφία 19ου αἰώνα).*

Πῆρε τὴν εὐχή του, ἀφοῦ τοῦ ἔβαλε ἐδαφιαία μετάνοια καὶ ἔφυγε.

Ἡ συνάντηση τοῦ Ὁσίου Ἀλεξάνδρου μὲ τὸν πρίγκηπα Ἀνδρέα ἔγινε τὸ 1493. Τότε ὁ Ὁσιος ἦταν 44 ἐτῶν περίπου. Δηλαδή εἶχε στὴν ἄσκηση 25 ἔτη. Ἡ φήμη τοῦ Ὁσίου Ἀλεξάνδρου μετὰ ἀπὸ καιρὸ διαδόθηκε ταχύτατα, ὥς ἓνας ἀγιασμένος ἀσκητής. Καὶ τοῦτο, διότι ὁ Ἀνδρέας, δὲν ἤθελε ν' ἀποκρύψει τὰ ἔργα τῆς

Θείας Μεγαλειότητος. Ἐτσι ἀκούγοντας καὶ ὁ κατὰ σάρκα ἀδελφός του Ἰωάννης, πὺν τὸν ἔψαχνε ἀπὸ καιρόν, ἦρθε πρὸς αὐτόν.

Φωτογραφία τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰωάννου.

Τὸν ὑποδέχθηκε μὲ πολλὴ ἀγάπη, διότι εἶχε νὰ τὸν δεῖ ἀπὸ τὴν κουράν του. Περίπου δέκα ὀκτῶ (18) χρόνια. Συμφώνησαν νὰ ζήσουν μαζὶ καὶ νὰ τηρήσουν τὶς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, ἀκολουθώντας τὴν ἐντολὴν τοῦ Εὐαγγελίου, πὺν λέγει: «Οὐ γάρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν» (Ματθ. Κεφ. ιη΄, 20), ἔχοντας τὴν ἐλπίδα τῆς Ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, τὴν κρίσιν, τὴν Δευτέραν Παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ μέλλοντα αἰῶνια ἀγαθὰ τοῦ Παραδείσου.

Ἄρχισαν ταυτόχρονα νὰ ἔρχονται στὴ συνέχεια ὑποψήφιοι νέοι γιὰ νὰ μονάσουν, πὺν ἤθελαν νὰ ζήσουν μαζὶ τους. Ἐτσι χτίζουν κελλιά γι' αὐτούς, μιμούμενοι τὴν ἀγγελικὴ ζωὴ τους. Σὲ λίγο καιρὸ μετὰ κοιμήθηκε ὁ κατὰ σάρκα ἀδελφός τοῦ Ὁσίου Ἀλεξάνδρου Ἰωάννης. Ὁ Ὁσιος, ἔθαψε τὸ σῶμα του στὴν ἐνδότερη ἔρημο, μὲ ψαλμοὺς καὶ ὠδὲς πνευματικές. Ὅλους πὺν

ἤθελαν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν, τοὺς ἐνδυνάμωνε μὲ τὴν διδασκαλίαν τοῦ στοὺς ἀσκητικούς ἀγῶνες καὶ τοὺς παρηγοροῦσε, μὲ λόγια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἔργα τὸ φωτεινὸ βίωμά του καὶ τὸ παράδειγμά του, ποὺ ἦταν ἡ Ἁγία ζωὴ του.

Μεταξὺ δὲ τῶν συμβουλῶν του, τοὺς ἔλεγε καὶ τὰ ἐξῆς: «Ἀδελφοί μου, μὴ φοβᾶστε τὴν ὀδυνηρὴ ἐγκράτεια καὶ τὸν ἀγῶνα τῆς νηστείας, οὔτε τὸν ἄγριο αὐτὸ τόπο καὶ τὴν στενὴ καὶ τεθλιμμένη ζωὴ. Οἱ ἀγῶνες μας, ἡ σωματικὴ ἄσκηση, ἡ στερημένη ζωὴ, ἡ συγκράτηση τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ὅ,τι ὀδυνηρὸ πάσχουμε γιὰ τὸ Θεό, ὅπως καὶ ἡ ἀγάπη, ἡ μετάνοια, τὰ δάκρυα, ἡ συνεχὴς ἐξομολόγησις τῶν ἁμαρτιῶν μας, ὅλα μαζὶ μᾶς προπαρασκευάζουν γιὰ τὰ μέλλοντα ἐκεῖνα ἀγαθὰ. Ἀκούγοντας ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ αὐτά, ἀγωνιζόταν ὁ καθένας ξεχωριστὰ ἀνάλογα μὲ τὴ δύναμή του. Καὶ ὅλοι ἐν σιωπῇ, ἀκολουθώντας τὸν καλὸν ποιμένα τοὺς καὶ διδάσκαλό τοὺς. Ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν τοῦ αὗξανε συνεχῶς.

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ξαναῆλθεν ὁ πρίγκηπας Ἀνδρέας μαζὶ μὲ τὰ παιδιὰ του. Τοὺς ἔφερε ἓνα φορτίο μὲ ψωμί, κριθάρι καὶ σίκαλη. Παράλληλα ζήτησε τὴν εὐλογία τοῦ καὶ τὶς προσευχὰς του. Τὸν εὐλόγησε ὁ Ὁσῖος καὶ πρὶν τὸν ἀφήσει νὰ φύγει εἶχε μαζὶ του μιὰ συζήτηση πνευματικῆς οἰκοδομῆς. Μετὰ ἔδειξε στοὺς ἀδελφοὺς ὅλα τὰ πράγματα καὶ εἶπε:

«Βλέπετε ἀδελφοί μου, πῶς φροντίζει ὁ Τριαδικὸς Θεὸς γιὰ ὅλους ἐμᾶς τοὺς δούλους του, ποὺ ζοῦμε σ' αὐτὴ τὴν ἔρημο, δὲν μᾶς ξέχασε, οὔτε θὰ περιφρονήσει ποτὲ αὐτὸν τὸν τόπο καὶ ἐκείνους ποὺ ζοῦν ἐδῶ καὶ Τὸν ὑπηρετοῦν πιστά».

Ἀπὸ τότε ὁ Ὁσῖος ἄρχισε νὰ κόβει ξύλα, νὰ ὀργώνει τὴ γῆ, νὰ σπέρνει καὶ νὰ τρέφονται ἀπὸ τοὺς κόπους τῶν.

Νὰ βοηθᾷ τοὺς φτωχοὺς, τοὺς ταξιδιωτὲς, καὶ νὰ ἐλεεῖ γενναϊόδωρα αὐτοὺς ποὺ τοῦ ζητοῦσαν. Καὶ ὅσο ἔδινε, τόσο ὁ Θεὸς

τὰ πλήθυνε, γιατί ἤθελε νὰ δοξάσει τὸν Ὅσιόν του.

Κάποιος μοναχός, ποὺ ὀνομαζόταν Νικηφόρος, ἀκούγοντας τόσα πολλὰ γιὰ τὴν ἀγία ζωὴ τοῦ ὁσίου Ἀλεξάνδρου, ἦρθε πρὸς αὐτόν, τοῦ ἔβαλε μετάνοια καὶ ζήτησε τὴν εὐχή του. Ὁ Ὅσιος χάρηκε πολὺ ποὺ τὸν εἶδε, διότι εἶχε ἀκούσει γι' αὐτόν, ὅτι ζοῦσε ἀγία ζωή.

Αὐτὸς ὁ μοναχὸς Νικηφόρος ἔφερε στὸ σῶμα του ἓνα μεγάλο βάρος ἀπὸ σίδερα, καὶ οἱ ὀσφύες του ἦταν περιζωσμένες μὲ πολλὰς ἀλυσίδες. Ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος, τὸν παρακάλεσε νὰ μείνει μαζί του. Ὁ μοναχὸς Νικηφόρος, βλέποντας τὴν βαθεῖά του ταπείνωση καὶ τὴν ζεστὴ ἀγάπη του, ἔμεινε κοντά του μερικὰ χρόνια. Ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος ὠφελήθηκε πάρα πολὺ ἀπ' αὐτόν καὶ θεώρησε τὸν ἐρχομόν του σὰν μιὰ ἐπίσκεψη τοῦ Θεοῦ. Τελικὰ ὁ μοναχὸς Νικηφόρος, παρὰ τὶς παρακλήσεις τοῦ Ὀσίου, ἔφυγε γιὰ νὰ πάει στὰ μοναστήρια τῶν Σπηλαίων τοῦ Κιέβου.

Πρὶν φύγει, εἶπε τοῦ Ὀσίου Ἀλεξάνδρου προφητικά: «Σ' αὐτὸν τὸν τόπον, ὁ Τριαδικὸς Θεός, θέλει νὰ χτίσεις μιὰ πέτρινη Ἐκκλησία καὶ νὰ ἐπεκτείνεις τὸ μοναστήρι καὶ τὸ Ἅγιο ὄνομά Του θὰ δοξασθεῖ σ' ὅλη τὴν περιοχὴ».

Καὶ μετὰ ἔφυγε.

Ἀφοῦ ἔφυγεν ὁ μοναχὸς Νικηφόρος, ὁ ὁσιος Ἀλέξανδρος ἄρχισε νὰ ἀσκεῖται μὲ μεγαλύτερους ἀγῶνες.

Ἡ ἀσκησίς του ὑπερέβαινε τὴν ἀνθρώπινη φύσιν, εἰς πείνα, εἰς δίψα καὶ εἰς τὸ ψῦχος. Ἐχοντας διαρκῶς εἰς τὸν λογισμόν του τὴν μέλλουσαν καὶ αἰώνιαν κόλαση. Βλέποντας ὅλα αὐτὰ οἱ δαίμονες, προσπάθησαν ἀπ' τὴν ἀρχὴν, νὰ τὸν φοβίσουν καὶ νὰ τὸν τρομοκρατήσουν. Μὲ σκοπὸν βέβαια νὰ ἐγκαταλείψει αὐτὸν τὸν ὑπέρμετρον πνευματικὸν ἀγῶνα. Πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν τί τοῦ κάνανε. Ἐμφανίζονταν ἄλλοτε σὰν φίδια, ποὺ

ἔτρεχον κατεπάνω του μὲ συριγμοὺς καὶ ἄλλοτε, ὡς θηρία, μὲ θηριώδη ἀγριότητα. Ἔτσι τοῦ προκαλοῦσαν φόβον, δειλίαν καὶ πολλοὺς ἄλλους πειρασμούς. Κάποια νύχτα, πού ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος πηγαινε στο ἐρημητήριό του, ὅπως συνήθιζε, γιὰ νὰ προσευχηθεῖ, ἐντελῶς ἀπρόοπτα, ἐμφανίστηκαν μπροστά του, ἓνα ἀναρίθμητο πλῆθος δαιμονίων, σὰν νᾶταν στρατὸς πολὺς, πήδηξαν ἐπάνω του μὲ μανία, τρίζοντας τὰ δόντια τους, ἐνῶ ἀπ' τὸ στόμα τους ἔβγαιναν φλόγες καὶ μὲ λύσσα τοῦ φώναζαν: Φύγε, φύγε ἀπὸ ἐδῶ, γρήγορα, γιὰ νὰ μὴν πεθάνεις μὲ κακὸ θάνατο.

Ὁ ἀνδρεῖος μαχητὴς τοῦ Χριστοῦ, δὲν τρομοκρατήθηκε καθόλου, γνώριζε τὴν ἀδυναμία τους καὶ μὲ πύρινη προσευχή, πού ἔβγαινε σὰν φλόγα ἀπὸ τὸ στόμα του, κατέκαψε καὶ ἐξαφάνισε τὶς ἀνίσχυρες λεγεῶνες τῶν δαιμόνων. Ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος πῆγε στο ἐρημητήριό του, ἔκανε τὶς συνηθισμένες προσευχὲς του στὸν Τριαδικὸ Θεό. Ξαφνικὰ ἄγγελος Κυρίου παρουσιάστηκε μπροστά του, μὲ λαμπρὰ ἐνδύματα. Ὁ Ὅσιος ἔνοιωσε φόβο καὶ τρόμο καὶ πέφτοντας στο ἔδαφος κάτω, ἔμεινε ἐκεῖ σὰν νεκρός.

Τότε ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε: «Εἶμαι ἄγγελος Κυρίου, ὁ Θεὸς μὲ ἔστειλε, γιὰ νὰ σὲ διαφυλάξω ἀπὸ ὅλες τὶς ἀπάτες καὶ πονηρίες τοῦ διαβόλου. Παράλληλα νὰ σοῦ ὑπενθυμίσω, τὰ θεῖα ὀράματα, πού εἶχες δεῖ σ' αὐτὸν τὸν τόπο, πού ἔχεις ἐγκατασταθεῖ. Οἱ ἐντολές Του πρέπει νὰ ἐκτελεστοῦν. Ὁ Κύριος σὲ ἐξέλεξε, γιὰ νὰ γίνεις ὁδηγὸς σὲ πολλοὺς γιὰ τὴ σωτηρία τους. Τὸ θέλημα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ εἶναι νὰ χτίσεις σ' αὐτὸν τὸν τόπο μιὰ Ἐκκλησία στο ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος, νὰ συγκεντρώσεις ἀδελφοὺς καὶ νὰ ιδρύσεις μοναστήρι». Καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ ὁ Ἄγγελος ἔγινε ἄφαντος.

Ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος, ἀγαποῦσε πολὺ τὴν ἡσυχία. Προ-

σευχόταν τώρα περισσότερον, διὰ νὰ τὸν ἐλευθερώσει ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν ἀπάτη τοῦ ἐχθροῦ. Κάποια πάλι ἡμέρα, πού εἶχε ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὴν καλύβα του καὶ προσευχόταν ὥρες πολλές, ξανὰ ἐμφανίσθηκε ὁ Ἄγγελος Κυρίου καὶ τοῦ εἶπε: «Ἀλέξανδρε, φτιάξε μιὰ Ἐκκλησία, συγκέντρωσε ἀδελφοὺς καὶ ἱδρυσε μοναστήρι, γιατί εἶναι ἐντολὴ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ ἔρθουν, νὰ σωθοῦν πολλοὶ ἄνθρωποι, πού θὰ τοὺς ὁδηγήσεις εἰς ὁδὸν Σωτηρίας. Ὅπως σοῦ τὸ εἶπα, καὶ τὴν προηγούμενη φορά». Καὶ πάλι, διὰ δευτέραν φοράν ὁ Ἄγγελος, ἔγινε ἄφαντος.

Ἡ θαυμαστὴ ἐμφάνισις τῆς Ἁγίας Τριάδος

Κατὰ τὸ 1508, ὁ ὅσιος συμπλήρωνε τὸν 23ο χρόνο στὴν ἔρημο. Ἐνῶ λοιπὸν ἦταν στὸ ἐρημικὸ κελλί του μιὰ νύχτα καὶ κατὰ τὴ συνήθειά του προσευχόταν, ξαφνικὰ στὸ σημεῖο πού βρισκόταν ἔλαμψε ἓνα μεγάλο φῶς. Ὁ Ὅσιος ξαφνιάστηκε καὶ σκέφτηκε: «Τί νὰ σημαίνει αὐτό;» Καὶ ἀμέσως εἶδε τρεῖς ἀνθρώπους νὰ τὸν πλησιάζουν ντυμένοι μὲ λαμπρά, λευκὰ ἐνδύματα. Ἦταν ὠραιότατοι, ἀγνοί. Ἐλαμπαν περισσότερο ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ ἄστραφταν μὲ μιὰν ἀνέκφραστη οὐράνια δόξα. Καθένας τους κρατοῦσε στὸ χέρι ἀπὸ ἓνα σκῆπτρο. Ὅταν τοὺς εἶδε ὁ Ὅσιος ἄρχισε νὰ τρέμει ὀλόκληρος, τὸν κατέλαβε φόβος καὶ τρόμος. Καὶ μόλις συνῆλθε λίγο προσπάθησε νὰ τοὺς προσκυνήσει μέχρι τὸ ἔδαφος. Ἐκεῖνοι τὸν ἔπιασαν ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν σήκωσαν καὶ τοῦ εἶπαν:

– Ἐχε ἐλπίδα, μακάριε, μὴ φοβᾶσαι.

Καὶ ὁ Ἅγιος εἶπε:

– Κύριοί μου, ἐὰν βρῆκα κάποια χάρη ἐνώπιόν σας, πέστε μου ποιοὶ εἶστε πού, ἐνῶ ἔχετε τόση δόξα καὶ λαμπρότητα, καταδεχτήκατε νὰ ἔρθετε πρὸς τὸ δοῦλο σας. Ποτέ μου δὲν εἶδα κανέναν μὲ τέτοια δόξα ὅπως ἐσεῖς.

Ἐκεῖνοι τοῦ ἀπάντησαν:

– Μὴ φοβᾶσαι, ἀνθρώπε θείων ἐπιθυμιῶν, γιατί τὸ Ἅγιο Πνεῦμα εὐαρεστήθηκε νὰ κατοικήσει σὲ σένα γιὰ τὴν ἀγνότητα

της καρδιάς σου και ὅπως σοῦ προεῖπα πολλές φορές ἔτσι και τώρα σοῦ λέω ὅτι πρέπει νὰ φτιάξεις ἐκκλησία, νὰ συγκεντρώσεις ἀδελφούς και νὰ δημιουργήσεις μοναστήρι, γιατί μὲ σένα εὐδόκησα νὰ σώσω πολλές ψυχές και νὰ τοὺς φέρω στὴν ἐπίγνωση της ἀλήθειας.

Ἀκούγοντας αὐτὰ ὁ Ὅσιος γονάτισε και πλημμυρισμένος ἀπὸ δάκρυα εἶπε:

– Κύριέ μου, ποιὸς εἶμαι ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλός, ὁ χειρότερος ἀπ’ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ θὰ ἦμουν ἄξιος ν’ ἀναλάβω τέτοιες εὐθύνες, σὰν κι αὐτὲς γιὰ τὶς ὁποῖες μοῦ μίλησες; Εἶμαι ἀδύνατος γιὰ ν’ ἀποδεχτῶ τέτοια ἀποστολή. Γιατί ἐγὼ ὁ ἀνάξιος δὲν ἦρθα σ’ αὐτὸν τὸν τόπο γιὰ νὰ κάνω αὐτὰ ποὺ μὲ προστάζεις, ἀλλὰ μᾶλλον γιὰ νὰ κλάψω τὶς ἁμαρτίες μου.

Μόλις εἶπε αὐτὰ ὁ Ὅσιος κειτόταν κάτω στὸ ἔδαφος και ὁ Κύριος τὸν ἔπιασε πάλι ἀπ’ τὸ χέρι, τὸν σήκωσε και τοῦ εἶπε:

– Σήκω ὀρθιος, πάρε θάρρος και δύναμη και κάνε ὅλα ὅσα σὲ πρόσταξα.

Ὁ Ὅσιος ἀπάντησε:

– Κύριέ μου, μὴ θυμώνεις μαζί μου ποὺ τόλμησα νὰ σοῦ ἀντιμιλήσω· πές μου, σὲ τίνος τὸ ὄνομα θέλεις νὰ τιμᾶται ἡ ἐκκλησία ποὺ ἡ ἀγάπη Σου γιὰ τὸ ἀνθρώπινο γένος θέλει νὰ χτιστεῖ σ’ αὐτὸν τὸν τόπο;

Και ὁ Κύριος εἶπε στὸν Ὅσιο:

– Ὅπως βλέπεις τὸν ἕνα νὰ σοῦ μιλάει μὲ τρία πρόσωπα, φτιάξε τὴν ἐκκλησία στὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς και τοῦ Υἱοῦ και τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, της Ἁγίας Τριάδος «ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ». Σοῦ ἀφήνω τὴν εἰρήνη Μου και ἡ εἰρήνη Μου ποὺ σοῦ χαρίζω θὰ εἶναι μαζί σου.

Και ξαφνικὰ ὁ Ὅσιος εἶδε τὸν Κύριο μὲ ἀπλωμένα φτερὰ νὰ βαδίζει στὸ ἔδαφος, σὰν νὰ περπατοῦσε μὲ τὰ πόδια, και μετὰ

ἔγινε ἄφαντος. Ὁ ὅσιος Ἀλέξανδρος ἦταν συνεπαρμένος ἀπὸ πολλή χαρὰ καὶ φόβο καὶ εὐχαρίστησε θερμὰ γι' αὐτὸ τὸ Θεό, πὺν τόσο ἀγαπάει τὸ ἀνθρώπινο γένος.

Μετὰ ἄρχισε νὰ σκέπτεται πῶς καὶ ποῦ θὰ χτίσει τὴν ἐκκλησίαν. Ἀφοῦ σκέφτηκε πολὺ καὶ προσευχήθηκε γι' αὐτὸ στὸ Θεό, ἄκουσε ξαφνικὰ μία μέρα πρωινὴ νὰ τοῦ μιλάει ἀπὸ ψηλά. Κοιτάζοντας πρὸς τὰ πάνω ὁ Ὅσιος εἶδε ἕναν ἄγγελο τοῦ Θεοῦ πὺν φοροῦσε μανδύα καὶ κουκούλι νὰ στέκεται στὸν ἀέρα μὲ ἀπλωμένα φτερὰ καὶ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πὺν ἄλλοτε ἐμφανίστηκε στὸ μεγάλο Παχώμιο, μὲ τὰ χέρια του τεντωμένα πρὸς τὸν οὐρανὸ νὰ λέει: «Ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρός, Ἀμήν». Καὶ μετὰ εἶπε στὸν Ὅσιο:

– Ἀλέξανδρε, ἃς χτιστεῖ ἡ ἐκκλησία σ' αὐτὸν τὸν τόπο στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου πὺν ἐμφανίστηκε σὲ σένα μὲ τρία πρόσωπα, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς ἀδιαίρετου Τριάδος.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ σημείωσε στὸν τόπο ἐκεῖνο τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ μὲ τὸ χέρι του καὶ ἔγινε ἄφαντος. Ὁ Ὅσιος εὐφράνθηκε πολὺ μὲ τὸ ὄραμα αὐτὸ καὶ δοξολόγησε τὸ Θεὸ πὺν δὲν παρεῖδε τὴ δέησή του καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ τοποθέτησε ἕνα σταυρό.

Μετὰ ἀπὸ ὅλα, πὺν εἶχαν συμβεῖ μὲ τὶς ἀποκαλύψεις καὶ τὰ ὁράματα τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸν Ὅσιον Ἀλέξανδρον, ἀνάλαβε ὁ ὅσιος, νὰ φροντίζει γιὰ τὸ χτίσιμο τῆς Ἐκκλησίας, τὴ συγκέντρωση τῶν ἀδελφῶν καὶ τὴν ἵδρυση τοῦ μοναστηριοῦ. Ἡ Πρόνοια τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ ἦταν φανερὰ ζωντανή. Ὑπῆρχε ὅμως ἕνα πρόβλημα, πὺν λυποῦσε τοὺς ἀδελφούς. Δὲν ὑπῆρχε ἱερέας στὸ μοναστήρι. Τότε ὅλοι οἱ ἀδελφοί, παρακάλεσαν τὸν Ὅσιον Ἀλέξανδρον, νὰ δεχθεῖ τὸ λειτούργημα τῆς ἱερωσύνης. Ὁ Ὅσιος ἀρνήθηκε ἔντονα λέγοντας: «Αὐτὸ εἶναι ὑπεράνω τῶν

δυνάμεών μου».

Τότε, οἱ ἀδελφοὶ παρακάλεσαν τὸν Ἀρχιεπίσκοπο τοῦ Μεγάλου Νόβγκοροντ Σεραπίωνα νὰ πείσει τὸν Ὅσιον Ἀλέξανδρον, γιὰ νὰ δεχθεῖ νὰ γίνει ἱερέας. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος γνώριζε τὴν ἐνάρετη ζωὴ του καὶ προέτρεψε νὰ δεχθεῖ τὴν χειροτονίαν. Ὁ ταπεινὸς δοῦλος τοῦ Θεοῦ Ὁσιος Ἀλέξανδρος, παρὰ τὴ θέλησή του, ὑποχώρησε, ὡς τέκνον ὑπακοῆς, εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν ἀδελφῶν καὶ μὲ τὴν προτροπὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραπίωνος ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης. Ταυτόχρονα τοῦ ἔδωσε καὶ εὐλογία γιὰ νὰ χτίσει τὴν Ἐκκλησίαν. Συζήτησε δὲ μαζί του, πῶς πρέπει νὰ εἶναι ὁ ποιμένας τῶν λογικῶν προβάτων, κατὰ τὰς Γραφὰς καὶ γιὰ ἄλλα θέματα πνευματικῆς οἰκοδομῆς καὶ τὸν ἀπέλυσε «ἐν εἰρήνῃ».

Ἔτσι μετὰ ἐπέστρεψε στὸ μοναστήρι, καὶ ἀνάλαβε μεγαλύτερη φροντίδα, γιὰ τὰ λογικὰ πρόβατα, πού τοῦ ἐμπιστεύτηκε ὁ Χριστὸς καὶ γιὰ τὴν ἀνέγερση τῆς Ἐκκλησίας. Κάποια μέρα, μαζί μὲ τοὺς ἀδελφούς, ἦλθε στὸ σημεῖο ἐκεῖνο, πού τοῦ εἶχε ὑποδείξει ὁ Ἄγγελος καὶ ἀφοῦ προσευχήθηκε ἄρχισε τὸ χτίσιμο μιᾶς μικρῆς ξύλινης Ἐκκλησίας. Αὐτὸς ὁ Ναὸς ἦταν τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ὅταν τελείωσε ἡ Ἐκκλησία, ἔστειλε τὸν Θεόδωρο καὶ τὸν Τύχωνα, στὸ Μεγάλο Νόβγκοροντ νὰ παρακαλέσουν τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Σεραπίωνα, γιὰ τὰ ἐγκαίνια τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ ἀπαραίτητα γι' αὐτά. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἔδωσε εὐλογία καὶ τὰ ἀπαραίτητα, καὶ ἔτσι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐγκαινιάστηκε. Ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος καὶ ὡς ἡγούμενος συνέχισε τὸν κανόνα του, ἰδιαίτερος τὴν ταπείνωσιν, ὡς στολίδι τῆς ψυχῆς του, καὶ ἦταν, σ' ὅλους τοὺς ἀδελφούς, ὁ ἔσχατος καὶ τὸ φωτεινὸ παράδειγμα, πρὸς μίμησιν. Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατοικοῦσε μέσα του καὶ αὐτὸς ἔλαμπε σὰν ἓνα μεγάλο φῶς,

Τὸ Μέγα θαῦμα

*Ἡ θαυμαστή ἐμφάνις
τῆς Ἁγίας Τριάδος*

καὶ αὐξάνονταν οἱ πνευματικοὶ καρποί. Ζοῦσε σὰν ἑνσαρκος Ἄγγελος. Ἐργαζόταν σ' ὅλες τὶς δουλειὲς τοῦ μοναστηριοῦ καθημερινῶς. Στὸ φοῦρνο ζύμωνε καὶ φούρνιζε τὸ ψωμί, σὰν νὰ εἶχε τὸ διακόνημα αὐτό. Κάποτε στὴν ἑορτὴ τῆς Ἀγίας Τριάδος δὲν ὑπῆρχε νερὸ γιὰ τοὺς προσκυνητές, τοὺς διέφυγε κατὰ τὴν προετοιμασίαν των. Μόλις τὸ διεπίστωσε ἀπὸ τὸν κελλάρη Ρωμανό, σηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ κουβαλάει νερὸ στὴν κουζίνα ἀπὸ τὴ λίμνη. Μόλις τὸ εἶδαν αὐτὸ οἱ ἀδελφοί, τρέξανε τοῦ ἔβαλαν μετάνοια καὶ ἄρχισαν νὰ μεταφέρουν ὅσον νερὸ χρειαζόταν.

Μιὰ ἄλλη φορὰ δὲν ὑπῆρχαν καυσόξυλα στὴν κουζίνα γιὰ τὸ μαγείρεμα, ξανὰ ὁ κελλάρης τὸν εἰδοποίησε, χωρὶς νὰ πεῖ τίποτα σὲ κανέναν ἀδελφό, οὔτε νὰ στείλει κάποιον, εἶπε μόνον, «Ἀδελφέ, ἐγὼ εἶμαι ἄνεργος», πῆρε ἓνα τσεκούρι καὶ ἄρχισε νὰ κόβει ξύλα. Τὸν εἶδαν οἱ ἀδελφοί, πῆραν καὶ αὐτοὶ τὰ τσεκούρια καὶ ἄρχισαν νὰ κόβουν, ὅσα ξύλα χρειάζονταν. Ὁ Ὅσιος εἶχε βάλει κανόνα στοὺς ἀδελφούς, ὁ καθένας νὰ ἀλέθει, στὸ ἐργαστήριον ποὺ ἄλεθαν τὸ σιτάρι, τὸ δικό του μερίδιον τὴν νύχτα, πρὶν τὴν πρώτην ψαλμωδίαν καὶ μετὰ ἄρχιζαν τοὺς ψαλμούς· καὶ συγκεντρώνονταν πάλι γιὰ νὰ διαβάσουν τὶς Ψῳδες, νὰ ἀκούσουν τὴ Θεία Λειτουργία καὶ κατόπιν ἄρχιζαν πάλι τὴ δουλειά τους. Πολλὲς φορές, ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος, τί ἔκανε; ἐρχόταν τὴν νύχτα, ποὺ κοιμοῦνταν οἱ ἀδελφοί, στὸ ἐργαστήριον, ἔβλεπε τὰ μερίδια τοῦ σιταριοῦ, ποὺ ἦταν γιὰ τὸν καθέναν, ἔπαιρνε ἀπὸ τὰ μερίδια αὐτὰ μερικά, τὰ ἄλεθε, τὰ ἔβαζε ξανὰ στὴν θέσιν τους καὶ μετὰ πῆγαινε στὸ κελλί του, χωρὶς νὰ τὸν δεῖ κανεὶς.

Ἐργαζόμενοι ἔτσι κάθε μέρα, στὴν ἀγάπη καὶ στὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, ἀμιλλώμενοι σὲ ὅλα τὸν πνευματικὸν τους πατέρα καὶ διδάσκαλον. Ὁ ἴδιος, ὁ Ὅσιος εἶχε πραγματικὴ ταπεινὴν καὶ

μεγάλη πραότητα, μιμούμενος σ' ὅλα τὸν Ἀρχιποίμενα Χριστό. Πίστευε γιὰ τὸν ἑαυτό του ὅτι εἶναι ὁ ἐλαχιστότερος ἀπ' ὅλους τοὺς ἀδελφούς καὶ ὑπόφερε ὅλες τὶς θλίψεις μὲ πραότητα. Στὴν Ἐκκλησία πρῶτος ἔμπαινε καὶ τελευταῖος ἔφευγε. Δὲν κοιμήθηκε ποτὲ σὲ στῶμα, οὔτε ἔπλυνε ποτὲ μὲ νερὸ τὸ σῶμα του, παρὰ μόνον τὰ χέρια του. Τὸ ράσο του ἦταν ἀπλό, σκληρὸ καὶ μπαλωμένο. Μερικοί, πού τὸν ἔβλεπαν ἔτσι ἀτημέλητα ντυμένο, τὸν κατέκριναν ἀπερίσκεπτα. Ὁ Ὅσιος, τὰ δεχόταν ὅλα αὐτὰ μὲ χαρὰ καὶ ἀνεξικακία.

Εἶχε πάλι συνήθεια τὴν νύχτα νὰ περνᾷ ἔξω ἀπὸ τὰ κελλιά τῶν μοναχῶν, γιὰ νὰ ἐλέγχει πῶς χρησιμοποιεῖ τὸν χρόνο του ὁ καθένας. Ὅταν ἔβλεπε, ὅτι προσευχόταν ἢ μελετᾷ πνευματικὰ βιβλία ἢ κάνει τὸ ἐργόχειρόν του, μὲ σιωπῇ, δοξολογοῦσε τὸν Τριαδικὸν Θεόν. Ὅταν πάλι ἦταν δύο ἢ τρεῖς συγκεντρωμένοι καὶ συζητοῦσαν, τοὺς χτυποῦσε τὴν πόρτα, χωρὶς νὰ τοὺς πεῖ τίποτα καὶ ἀπομακρυνόταν.

Τὴν ἐπομένην μέρα τοὺς καλοῦσε καὶ τοὺς κανόνιζε. Τὴν πρώτη φορὰ δὲν τοὺς μεμφόταν. Τοὺς μιλοῦσε μόνον μὲ παραβολές. Ἐὰν ὁ ἀδελφὸς εἶχε ἀγνὴ καρδιά, καταλάβαινε τὸ σφάλμα του καὶ ἔπεφτε στὰ πόδια του καὶ ζητοῦσε συγχώρεση. Ἐὰν ὅμως ἡ καρδιά τοῦ ἀδελφοῦ ἦταν σκοτισμένη ἀπ' τὸν διάβολο καὶ θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸν του καθαρὸ καὶ ἀγνό, τότε ὁ Ὅσιος τὸν ἤλεγχε καὶ τὸν ἐπιτιμοῦσε, μὲ πραότητα σύμφωνα μὲ τὶς Θεῖες Γραφές. Πάντοτε δίδασκε τοὺς ἀδελφούς του, τὴν προσοχή τους, νὰ τὴν ἔχουν στὴ Σωτηρία τῆς ψυχῆς τους. Μετὰ δὲ τὸ Ἀπόδειπνο, νὰ πηγαίνουν στὰ κελλιά τους καὶ νὰ παραμένουν σ' αὐτά. Νὰ προσεύχονται στὸ Θεὸ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς τους καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, νὰ ἐργάζονται τὸ ἐργόχειρό τους, ἔχοντας στὰ χεῖλη τους τοὺς ψαλμοὺς τοῦ Δαβίδ.

Συνήθιζε ἐπίσης νὰ λέγει, στοὺς ἀδελφούς του ἐν Χριστῷ καὶ

μαθητάς του, μερικὰς συμβουλὰς: Ἡ μετάνοια εἶναι τὸ κλειδὶ καὶ ὁ δρόμος γιὰ νὰ μπεῖ κανεὶς στὴ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Ἐμεῖς οἱ μοναχοί, πρέπει πάντα νὰ κλαῖμε γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας. Νὰ ἔχουμε ἀληθινὴ μετάνοια. Νὰ ζητᾶμε ἀπὸ τὸν Παντοδύναμο Θεό, νὰ μᾶς καθαρίσει τὶς καρδιές μας. Ὁ δρόμος μας ἐδῶ εἶναι στενὸς καὶ τεθλιμμένος, ἀλλὰ στὴν ἀτελεύτητη μέλλουσα ζωὴ, θὰ εἶναι πλούσιος καὶ οἱ ἀνταποδόσεις του ἀνέκφραστες.

Ὅπως εἶπαμε, πιὸ προηγούμενα, ἡ ἀδελφότητα σιγὰ-σιγὰ μεγάλωσε, οἱ μοναχοὶ τὸ σιτᾶρι τὸ ἄλεθαν μὲ τὰ χέρια τους, δὲν ὑπῆρχε ὁ κατάλληλος τόπος, γιὰ νὰ κτιστεῖ ἓνας μύλος. Γι' αὐτό, ὠρισμένοι ἀπὸ τὴν ἀδελφότητα, μουρμούριζαν ἐναντίον του, ὅτι τοῦ ἔλειπε ἡ προνοητικότητα καὶ φορτώθηκαν πάρα πολλὴ δουλειά.

Ὁ Ὅσιος, τὰ γνώριζε ὅλα αὐτὰ καὶ ἄρχισε νὰ σκέπτεται, προσευχόμενος στὸ Θεό, γιὰ νὰ δώσει λύσιν, ξεκουράζοντας τοὺς ἀδελφοὺς ἀπὸ τοὺς πολλοὺς κόπους.

Κάτω καὶ πάνω ἀπ' τὸ μοναστήρι, ὑπῆρχαν δύο λίμνες μὲ πολὺ νερό. Ἡ ἀπόσταση τῶν δύο (2) λιμνῶν, ἦταν περίπου μισὸ χιλιόμετρο. Κάποια μέρα, πῆρε τοὺς μεγαλύτερους ἀδελφοὺς καὶ ἀνέβηκαν μαζὶ στὴν ἐπάνω λίμνη, μέχρι τὴν ὄχθη. Ἐκεῖ προσευχήθηκε καὶ ἄρχισε νὰ σκάβει, δίδοντας ἐντολὴ νὰ σκάψουν καὶ οἱ ἀδελφοὶ μὲ τὶς τσάπες τους, γιὰ νὰ γίνει ἓνα ποτάμι ἀπὸ τὴν πάνω λίμνη στὴν κάτω λίμνη. Ξαφνικὰ τὸ νερὸ ὄρμησε μὲ μεγάλο θόρυβο καὶ ἄρχισε νὰ κατεβαίνει ἀπ' τὴν ἐπάνω λίμνη πρὸς τὴν κάτω, μὲ μεγάλη ὁρμή, σὰν νὰ ἤθελε νὰ σχηματίσει μιὰ ἄλλη λίμνη, μπροστὰ στὸ μοναστήρι. Ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ πανικοβλήθηκαν, διότι νόμισαν καὶ πίστεψαν ὅτι τὸ ποτάμι αὐτὸ θὰ παρσύρει τὸ μοναστήρι.

Τότε ὁ Ὅσιος ἔπεσε στὰ γόνατα καὶ ἄρχισε νὰ προσεύχεται στὸν Τριαδικὸ Θεό, μὲ ἀκράδαντη πίστη, λέγοντας: «Θεέ μου,

Πατέρα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐμεῖς οἱ ἁμαρτωλοί, σὲ παρακαλοῦμε: ἄκουσέ μας τοὺς ἀναξίους δούλους σου, τούτην τὴν ὥρα· ἀποκάλυψε τὴ δύναμή Σου, ὅπως ὅταν ἔκανες τὸ θαῦμα στὶς Κολοσσές μέσω τοῦ Ἀρχιστρατήγου Σου Μιχαήλ, μὲ τὴν Παντοδύναμη δεξιὰ Σου, περιορίζοντας τὴ ροὴ πολλῶν ὑδάτων σ' ἓνα μικρὸ βράχο, ἀποκάλυψε καὶ τώρα τὴ δύναμή Σου, ἀναχαίτισε τὰ νερὰ αὐτά, ὥστε νὰ καταλάβουν ὅλοι, ὅτι ἀκοῦς ἐκείνους, πὺν φοβοῦνται καὶ δοξάζουν, τὸ τρισάγιο ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τώρα καὶ πάντα καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν».

Μετὰ ἀπὸ τὴν προσευχὴ αὐτὴ ἐπικαλέστηκε τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, σήκωσε τὸ δεξί του χέρι καὶ μὲ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, σταύρωσε τὰ ὀρμητικὰ νερά.

Ἦν τοῦ θαύματος, τὰ νερὰ ἀκαριαῖα σταμάτησαν. Τὸ θαῦμα αὐτό, τὸ μεγάλο, τὸ εἶδαν ὅλοι οἱ ἀδελφοί, χάρηκαν πάρα πολὺ καὶ δόξασαν τὸν Θεόν, γιὰ τὴν μεγάλην χάρη, πὺν ἔδωσε ὁ Θεός, στὸν ἡγούμενό τους. Στὸ ποταμάκι αὐτὸ ἔχτισαν ἐκεῖ μετὰ τὸν μύλο. Ὁ Ὅσιος αὖξανε τὴν ἀρετὴν του καὶ πορευόταν «ἐκ δυνάμεως εἰς δύναμιν». Τὸ δὲ μοναστήρι μεγάλωνε περισσότερο.

Ἀργότερα τὸν φώτισε ὁ Θεὸς νὰ χτίσει μιὰ πέτρινη Ἐκκλησία, γιὰ νὰ δοξαστεῖ τὸ Τρισάγιο ὄνομά Του.

Καὶ πάλι ἡ ἀδελφότητα, ὅταν τὸ ἄκουσε αὐτό, ἐνοχλήθηκε καὶ λυπήθηκε. Ὅμως, ὁ Ὅσιος τοὺς συμβούλεψε μὲ πραότητα λέγοντας: «Ἄς κάνουμε τὴν ἀρχὴ ἀδελφοί μου, καὶ ὁ Θεός, πὺν ἀγαπᾷ τὸ ἀνθρώπινο γένος, θὰ μᾶς δώσει τὰ ἀπαραίτητα, διότι καθῆκον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ν' ἀρχίσει ἓνα ἔργο καὶ ὁ Θεὸς μετὰ θὰ τὸ τελειώσει.

Κοντὰ στὸ μοναστήρι, ὁ Ὅσιος μετὰ πάλι ἀπὸ προσευχὴ, βρῆκε τὸ κατάλληλο χῶμα. Ἀρχισε νὰ σκάβει, καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα στὸν Θεό, νὰ φτιάχνει τοῦβλα καὶ ὅλα τὰ ἀπαραίτητα γιὰ τὴν

κατασκευή της Ἐκκλησίας. Παράλληλα ἔστειλε τρεῖς (3) ἀπὸ τοὺς μαθητάς του, τὸν Λεόντιο, τὸν Ἡρωδίωνα καὶ τὸν Ἀντώνιο στὸν Αὐτοκράτορα καὶ πρίγκηπα Βασίλειο Ἰωάννοβιτς, μὲ τὴν παράκληση νὰ τοῦ στείλει εἰδικευμένους ἐργάτας γιὰ τὸ χτίσιμο τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ φιλόχριστος πρίγκηπας, ἀνταποκρίθηκε στὴν παράκληση τοῦ Ὁσίου καὶ τῶν πατέρων καὶ ἔστειλε μὲ ἀφθονία καὶ μὲ μεγάλη χαρὰ τὰ ἀπαραίτητα, καθὼς ἐπίσης καὶ εἰδικευμένους ἐργάτας μὲ ἓναν ἐργοδηγὸ γιὰ νὰ ἐπιβλέπει τὸ ἔργο. Ἔτσι μεγάλωσε τὸ μοναστήρι καὶ ἔδωσε ἐντολή, ὥστε τὸ σχῆμα τοῦ κτιρίου μὲ τὰ κελλιά νὰ εἶναι τετράγωνο καὶ στὴ μέση τοῦ μοναστηριοῦ, ἡ Ἐκκλησία. Ἐκεῖ ἀκριβῶς, ποὺ ὁ Ἄγγελος Κυρίου, τοῦ εἶχε πεῖ, νὰ χτισθεῖ μιὰ μεγάλη Ἐκκλησία, στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Μετὰ παρακάλεσε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο τοῦ Μεγάλου Νόβγκοροντ Μακάριο, γιὰ τὰ ἐγκαίνια τῆς Ἐκκλησίας. Μὲ τὴν ἐντολή του ἐγκαινιάσθηκε ἡ Ἐκκλησία. Μετὰ ἔχτισε τὴν Τράπεζα, καὶ ἄλλα κτίρια γιὰ τὴν ἀδελφότητα.

*Τερὰ Μονὴ Ἀγίας Τριάδος
Ἀλεξάνδρου Σβίρσκι = Σβίρ.*

*Τὸ καθολικὸ τοῦ μοναστηριοῦ τοῦ Ἀγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ
Σβίρ, πὸν ἰδρύθηκε στὰ τέλη τοῦ 15ου αἰώνα.*

Μικρὸ ἱστορικὸ περὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς: Ἰδρύθηκε ἀπὸ τὸν Ἅγιον Ἀλέξανδρον τοῦ Σβίρ, περὶ τὰ τέλη τοῦ 15ου αἰώ-
να, στὸ παρθένο δάσος τοῦ Olonets πλησίον στῆ γραφικὴ λίμνη
Roshinsky. Κτίστηκε μὲ θεϊκὴ ἐντολή, σιγὰ-σιγὰ, καὶ ὁ Ἅγιος
Ἀλέξανδρος, τὸ ἀφιέρωσε εἰς τὴν Ἀγία Τριάδα. Εἰς τὰ τέλη τῆς
ζωῆς του, ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος τοῦ Σβίρ, ἔλαβεν καὶ τὴν θέσιν
τοῦ Ἡγουμένου εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναόν, πὺξαναχτίστηκε.

Ὁ Ὅσιος, ἦταν ἐκλεκτὸ σκεῦος τοῦ Θεοῦ, καὶ εἶχε ὅλα τὰ
χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Παρηγοροῦσε τοὺς θλιμμέ-
νους, θεράπευε τοὺς ἀρρώστους, ἀντιλαμβάνονταν τὰ «κεκρυμ-
μένα», διόρθωνε τοὺς ἀμαρτωλοὺς, προφήτευε τὰ μέλλοντα
σὰν παρόντα, ὠφελοῦσε τοὺς πάντας, διότι ἡ καρδιά του ἦταν
«πηγὴ ὕδατος ζῶντος».

Ὅταν ὁ Ὅσιος ἦταν στὴν ἔρημο, δηλαδὴ πρὶν 40 χρόνια, σὲ
ἡλικία 36 ἐτῶν, μετὰ ἀπὸ 7 χρόνια πὺξ ἐγίνε ἡ κουρά του, στὸ
μοναστήρι τοῦ Βαλαὰμ καὶ δέκα (10) χρόνια στὸ Ἱερὸ Νησί, σὲ
σύνολον δέκα ἐπτὰ (17) χρόνια, πὺξ μὲ εὐλογία τοῦ ἡγουμένου
ἔφυγε γιὰ τὴν ἔρημο, δέκα ἐννέα (19) ἐτῶν, πὺξ πῆγε στὸ μο-
ναστήρι σὺν δέκα ἐπτὰ (17) = 36 ἐτῶν σὲ ἡλικία. Καὶ σαράντα
(40) χρόνια στὴν ἔρημο, ἦταν ἐβδομήντα ἔξι (76) ἐτῶν. Τότε
ἀπὸ τὴν γέννησή του (1449 + 76 = 1525), ἦταν τὸ ἔτος 1525,
εἶχε πάει καὶ τὸν ἐπισκέφθηκε κάποιος ἄνθρωπος, μὲ τὸ ὄνομα
Δανιήλ. Αὐτὸς ἦταν πνευματικὸ τοῦ παιδί, εὐλαβής, μὲ φόβο
Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ εὐεργέτης τοῦ Ὀσίου Ἀλεξάνδρου. Ἀρρώστη-
σε πολὺ βαρειά. Ἐφτὰ (7) μέρες ἦταν σὰν νεκρός. Τὴν ὄγδοη
μέρα, κινήθηκε λίγο στὸ κρεβάτι του, ἄρχισε νὰ μουγκρίζει καὶ
τρομαγμένος, ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ μιλήσει.

Μετὰ ἀπὸ ἄλλες ὀχτῶ μέρες ἄρχισε νὰ μιλάει καὶ νὰ λέγει:
«Τὴν ἔβδομη νύχτα τῆς ἀρρώστειας μου ἦρθαν δύο Ἄγγελοι
νὰ πάρουν τὴν ψυχὴν μου. Τότε μιὰ φωνὴ ἀπὸ ψηλὰ ἀπαγό-

ρευε νὰ τὴν πάρουν. Ἐγώ, ἄρχισα νὰ τοὺς παρακαλῶ: “Ἅγιοι Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ! Ἐλεῆστε με καὶ δεῖξτε μου ποῦ βρίσκεται ὁ Ὅσιος Πατέρας καὶ διδάσκαλός μας Ἀλέξανδρος καὶ σὲ ποιά θέσῃ ἔχει προετοιμαστεῖ ἡ αἰώνια κατοικία του”. Γιὰ νὰ μὴν λυπηθῶ, οἱ Ἄγγελοι μὲ μετέφεραν ἀνατολικά, σ’ ἓνα λαμπρὸ καὶ ἔνδοξο τόπο. Ἐκεῖ μοῦ ἔδειξαν τοὺς τόπους ἀναπαύσεως, ποὺ ἔχει προετοιμάσει ὁ Τριαδικὸς Θεός, γιὰ τοὺς Ἁγίους Του. Μετά, μὲ μετέφεραν οἱ Ἄγγελοι, σ’ ἓνα ἄλλο ωραιότατο καὶ λαμπρότατο τόπο, γεμᾶτο ἀπ’ ὅλα τὰ ἀγαθὰ, ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐκφραστοῦν μὲ λόγια. Στὴ μέση αὐτῶν τῶν ἀγαθῶν, εἶδα μιὰ μεγάλη πόλη, φτιαγμένη ἀπὸ καθαρὸ χρυσὸ καὶ πολύτιμες πέτρες. Σ’ αὐτὴ τὴν πόλη, οἱ ἄνθρωποι μὲ φτερά, ἔψαλαν ωραιότατους ὕμνους καὶ ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀγαλλίαση ἦταν ἀνέκφραστη. Τότε, οἱ Ἄγγελοι μὲ ὁδήγησαν σ’ αὐτὴ τὴν πόλη. Στὴ μέση αὐτῆς τῆς πόλης, εἶδα ξαφνικὰ τὸν Ὅσιο πατέρα καὶ διδάσκαλό μας Ἀλέξανδρο, νὰ κάθεται σ’ ἓνα θρόνο μὲ πολὺ μεγάλη δόξα. Στὸ κεφάλι του ἦταν ἓνα στεφάνι μὲ χρυσό, στολισμένο μὲ πολύτιμες πέτρες καὶ λουλούδια. Τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε σὰν τὸν ἥλιο καὶ τὰ ροῦχα του, ἦταν λευκὰ σὰν τὸ φῶς. Γύρω του ἦταν χαρούμενοι οἱ μαθητές του, μὲ τὰ ροῦχα τους, ἐπίσης, λευκὰ σὰν τὸ φῶς. Ἐγώ, ὅταν τὰ εἶδα αὐτὰ ἔτρεμα ἀπὸ τὸν φόβον καὶ τὴν χαρὰ μαζί. Τότε τὸν πλησίασα μὲ φόβο, τοῦ ἔβαλα ἐδαφιαία μετάνοια καὶ τοῦ εἶπα:

«Εὐλόγησέ με, Ἅγιε Πατέρα καὶ Πνευματικέ μου διδάσκαλε». Ἐκεῖνος μὲ κοίταξε, μὲ εὐλόγησε καὶ εἶπε: «Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ σὲ εὐλογήσῃ, παιδί μου Δανιήλ. Τί ἤρθες νὰ ζητήσῃς ἐδῶ;» Τότε, ἐγὼ τοῦ ἀπάντησα: «Θὰ ἤθελα καὶ ἐγὼ νὰ μείνω ἐδῶ, ἐὰν μοῦ δείξῃς τὸ ἔλεός σου, Ἅγιε Πατέρα». Ἐκεῖνος μοῦ ἀποκρίθηκε: «Ἐὰν θέλῃς νὰ ἔρθῃς ἐδῶ, πῆγαινε πίσω καὶ ἀγωνίσου ἀσκητικά». Τότε, οἱ Ἄγγελοι μὲ πῆραν καὶ μὲ ἐπέστρεψαν πίσω,

στην ὄχθη ἐνὸς ποταμοῦ, πὺν εἶναι κοντὰ στὸ χωριό μου. Ἐκεῖ μου ἔδειξαν μιὰ νέα Ἐκκλησία καὶ ἔγιναν ἄφαντοι.

Ἐγὼ δὲ βρέθηκα στὸ κρεβάτι μου.

Ἐγίνα καλὰ ἀπὸ τὴν ἀρρώστια μου, καὶ ἦλθα καὶ τὰ διηγήθηκε ὅλα, στὸν Ὅσιο Ἀλέξανδρο. Παιδί μου Δανιήλ, εἶδες ἓναν Ἄγγελο, πὺν πῆρε τὴ μορφὴ μου, ἐγὼ ὅμως εἶμαι ἀμαρτωλὸς ἄνθρωπος, πῶς μπορῶ, νὰ ἔχω τέτοια δῶρα ἀπὸ τὸν Θεόν, σὰν καὶ αὐτά, πὺν τὰ ἔχει ἐτοιμάσει γιὰ τοὺς Ἁγίου Του; Σὲ παρακαλῶ, παιδί μου, ὅσο ζῶ νὰ τὰ κρατήσεις μυστικὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐκεῖ, πὺν τὸν ἄφησαν οἱ Ἄγγελοι, ἔχτισε μιὰ Ἐκκλησία, τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, τοῦ Χρυσοστόμου. Αὐτὸ τὸ ὄραμα ἔγινε πρὶν τὴν κοίμηση τοῦ Ὀσίου Ἀλεξάνδρου. Γνωρίζοντας, ὁ Ὅσιος, ὅτι γιὰ νὰ κληρονομήσει κανεὶς τὴν αἰώνια δόξα, πρέπει νὰ ὑποτάξει πρῶτα τὴ φιλαυτία τοῦ σώματος, στὴν ταπείνωση τῆς ψυχῆς. Γι' αὐτὸ στὸ μοναστήρι, ἐργαζόταν σ' ὅλες τὶς δουλειές, χωρὶς νὰ μποροῦν οἱ ἐπισκέπται καὶ προσκυνηταί, ν' ἀναγνωρίζουν, ὅτι αὐτὸς εἶναι, ὁ ἡγούμενος Ἀλέξανδρος. Λίγα χρόνια πρὶν τὴν κοίμησίν του, ὁ Τριαδικὸς Θεός, ἔνευσε στὴν καρδιά του νὰ χτίσει μιὰ μεγαλόπρεπη πέτρινη Ἐκκλησία, πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας. Ἔτσι ξεκίνησε τὸ ἔργον καὶ ζήτησε βοήθεια ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα καὶ γρήγορα τὴν ἔλαβε καὶ ἔθεσε τὰ θεμέλια γιὰ τὴν ἀνέγερσὴ της.

Μιὰ νύχτα, πὺν ἔκανε τὸν Ἀκάθιστο, μπροστὰ στὴν Παναγία, μὲ θερμὴ καὶ καυτὰ δάκρυα, κάθησε λίγο, νὰ ξεκουρασθεῖ καὶ εἶπε στὸν μαθητὴν του Ἀθανάσιον: «Παιδί μου μεῖνε ἥρεμος καὶ ἄγρυπνος, γιὰτὶ θὰ ἔχουμε μιὰ θαυμάσια καὶ φοβερὴ ἐπίσκεψη». Σὲ λίγο, ἀκούστηκε μιὰ μεγάλη φωνή. Ἰδού, ἔρχεται ὁ Κύριος καὶ Ἐκείνη πὺν Τὸν γέννησε. Ὁ Ὅσιος, πῆγε στὸ

μπαλκόνι τοῦ κελλιοῦ του, καὶ ἓνα μεγάλο φῶς, λαμπρότερον, ἀπὸ τὸν ἥλιον, περιέλουσε τόσον τὸν Ὅσιον, ὅσο καὶ ὁλόκληρο τὸ μοναστήρι. Καθὼς καὶ στὰ θεμέλια τῆς Ἐκκλησίας, καὶ εἶδε ὁ Ὅσιος νὰ κάθεται ἡ μητέρα τοῦ Θεοῦ, ὡς Βασίλισσα πάνω σὲ θρόνο, κρατώντας στὰ χέρια Της τὸν ΧΡΙΣΤΟ, καὶ γύρω τῆς ἓνα πλῆθος Ἀγγέλων ποὺ ἔλαμπαν μὲ ἀπερίγραπτον λαμπρότητα. Ὁ Ὅσιος, βλέποντας ὅλα αὐτά, ἔμφοβος καὶ ἔντρομος, ἔπεσε στὸ ἔδαφος, μὴ μπορώντας οὔτε νὰ δεῖ τὸ ὑπέρλαμπρο αὐτὸ φῶς.

Τότε, ἡ Παναγία τῶν Χριστιανῶν ἡ Βοήθεια τοῦ εἶπε: «Σήκω, ἐκλεκτὲ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ μου, γιατί ἦρθα ἐδῶ, νὰ ἐπισκεφθῶ ἐσένα, τὸν ἀγαπητό μου, καὶ νὰ δῶ τὰ θεμέλια τῆς Ἐκκλησίας μου· ἡ προσευχή σου εἰσακούστηκε. Ὅ,τι ζήτησες στὴν προσευχή σου, γιὰ τοὺς μαθητὲς σου, γιὰ τὸ μοναστήρι καὶ ὅλα τὰ ἄλλα, τὰ ἀναγκαῖα ἀγαθὰ, θὰ τὰ ἔχουν, ὅχι μόνον ὅσο ζεῖς ἐσύ, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν κοίμησίν σου. Κοίταξε, πόσοι μοναχοὶ εἶναι στὴν ποίμνη σου, ὅλοι αὐτοὶ πρέπει νὰ καθοδηγηθοῦν ἀπὸ ἐσένα “εἰς ὁδὸν Σωτηρίας” στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος».

*Ἡ Ἐκκλησία τῆς Παναγίας, Ἀγία Σκέπη, τῆς Ἱ. Μονῆς
Ἀλεξάντρ – Σβίρσκι = Σβίρ, χτισμένη μετὰ τὴ συμμετοχὴ
τοῦ Ὁσίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ.*

Ὁ Ὅσιος, σηκώθηκε, βλέποντας μὲ δέος καὶ κατάνυξη τὸ ὄραμα τῆς Θεοτόκου. Εἶδε τοὺς μοναχοὺς του νὰ μεταφέρουν πέτρες, τοῦβλα καὶ ἄλλα ὑλικά γιὰ τὸ χτίσιμο. Τότε, ἡ Παναγία τοῦ λέγει: «Ὅποιος μεταφέρει καὶ ἓνα τοῦβλο, γιὰ τὸ χτίσιμο τῆς Ἐκκλησίας μου, στὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ Μου, δὲν θὰ χάσει τὸ μισθό του». Μετὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια ἐξαφανίσθηκε. Ὅταν ὁ Ὅσιος συνῆλθε, βρῆκε τὸν μαθητὴν του Ἀθανάσιον σὰν νεκρὸν στὸ ἔδαφος καὶ ἔντρομον καὶ τὸν σήκωσε. Ἐκεῖνος, ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Ὁσίου, παρακαλῶντας τον, νὰ τὸν πληροφορήσει γιὰ τὸ φοβερὸ αὐτὸ ὄραμα. Ὁ Ὅσιος, πὺ ἔλαμπε ἀπὸ ἀπεριόριστη χαρά, δὲν μπορούσε νὰ τοῦ πεῖ τίποτα. Μόνον τοῦ εἶπε «παιδί μου, τρέμει ἡ ψυχὴ μου, πῆγαινε καὶ φώναξε τὸν πνευματικόν μου πατέρα Ἡσαΐα νὰ ἔρθει». Ἦλθε ὁ πνευματικὸς Ἡσαΐας, ὁ Ὅσιος τὰ ἐξομολογήθηκε ὅλα μὲ λεπτομέρεια. Ὁ πνευματικὸς Ἡσαΐας, ὅταν τὰ ἄκουσε ὅλα αὐτά. ἔνοιωσε μεγάλη χαρὰ καὶ δόξασε τὸν Τριαδικὸ Θεό. Ἀργότερα, τὸ ἐξομολογήθηκε καὶ στὸν ταπεινὸ Ἡρωδίωνα, σὰν νὰ εἶχε συμβεῖ σὲ κάποιον ἄλλον, καὶ ὅχι στὸν ἑαυτό του.

Τελικά, βαδίζοντας ὁ Ὅσιος, ἀπὸ νεαρῆς ἡλικίας, τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδὸν τῆς μετανοίας καὶ τῶν δακρύων, τηρῶντας τὶς ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ, πὺ τόσον πολὺ ἀγάπησεν, προβλέποντας μὲ τὸ Πανάγιο Πνεῦμα, τὴν ἐπικείμενη κοίμησή του, δηλαδὴ ὅταν ἦταν ὀγδόντα τεσσάρων (84) ἐτῶν, κάλεσε ὅλην τὴν ἀδελφότητα καὶ τοὺς εἶπε: «Ἀδελφοί μου ἐν Χριστῷ, πλησιάζει τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου καὶ ἡ ἀναχώρησή μου ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμον. Σᾶς ἀφήνω στὰ χέρια τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Παναγίας Μητέρας Του. Εἶθε ἡ Πάναγνη Παρθένα καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴ μεσιτεία Της, νὰ σᾶς ἐλευθερώσει ἀπὸ ὅλες τὶς ἐπιθέσεις τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν. Ὁ Κύριος νὰ σᾶς ἐνισχύει καὶ νὰ σᾶς στερεώσῃ στὴν ἀγάπη Του».

Ὅλοι οἱ ἀδελφοί, μόλις ἄκουσαν αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Ὁσίου, θρηνοῦσαν ὑπερβολικὰ καὶ κλαίγανε γοερῶς, μὲ δάκρυα πολλά. Τότε, ὁ φιλόστοργος καὶ φιλότεκνος Πατέρας, τοὺς παρηγόρησε λέγοντας: «Ἀκόμη καὶ ὅταν σωματικὰ ἀναχωρήσω ἀπὸ σᾶς, πνευματικὰ θὰ εἶμαι πάντα μαζί σας. Καὶ θέλω νὰ γνωρίζετε, ὅτι ἂν εὕρω χάρη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τὸ μοναστήρι καὶ μετὰ τὸ θάνατό μου, δὲν θὰ στερηθεῖ τίποτα, μὲ τὶς προσευχὰς καὶ τὴν εὐλογία τῆς Ὑπερευλογημένης Κυρίας Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας.

Νὰ κρατεῖτε τὴν ἀγάπη μεταξύ σας καὶ νὰ τηρεῖτε τὶς ἐντολὰς τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Ἀφήνω στὴ θέση μου τέσσερις ἀδελφοὺς Ἱερομονάχους: τὸν Λεόντιο, τὸν Ἡσαΐα, τὸν Ἡρωδίωνα καὶ τὸν Νικόδημο. Ἐναν ἀπ' αὐτούς, ὅποιον θέλει ὁ Θεὸς καὶ εὐλογήσῃ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος, νὰ τὸν κάνετε ἡγούμενο γιὰ νὰ μὲ διαδεχθεῖ. Νὰ ὑποταγεῖτε σ' αὐτόν, νὰ παραμείνετε πιστοὶ στὴν Ὁρθοδοξία, νὰ ἔχετε ἐνότητα πνεύματος μεταξύ σας καὶ νὰ διατηρήσετε τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός σας».

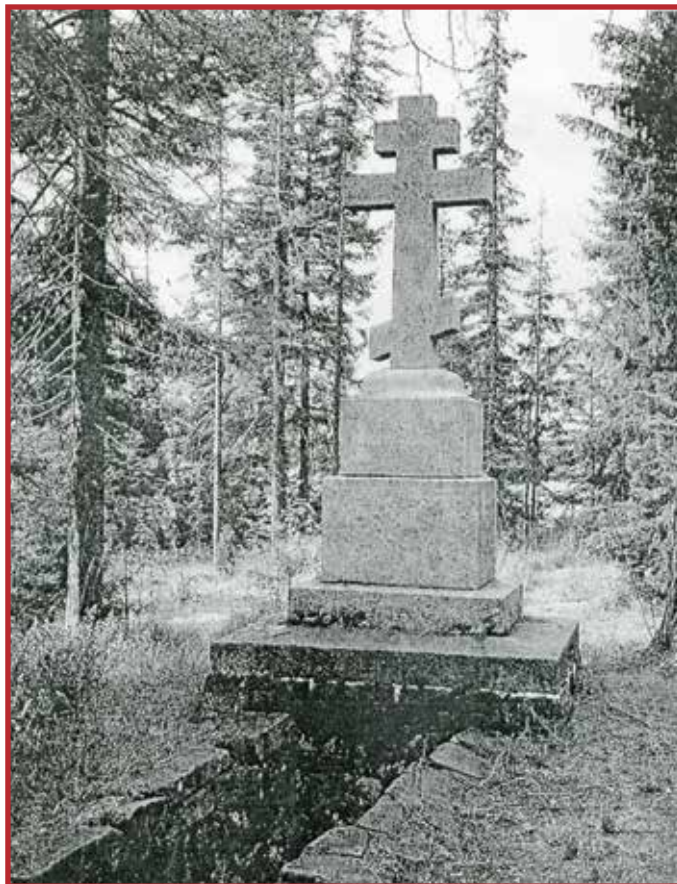
Σιγὰ-σιγὰ πλησίαζε καὶ ὁ καιρὸς τῆς ἀποδημίας του. Ὁ καιρὸς ἔφθασε, σᾶς ἐμπιστεύομαι στὸν Παντοδύναμο Τριαδικὸ Θεὸ καὶ τὴν Παναγία Μητέρα Του. Ἡ Παναγία νὰ γίνῃ Καταφυγὴ σας καὶ Τεῖχος σ' ὅλες τὶς ἐπιθέσεις καὶ τὶς προσβολὰς τοῦ ἐχθροῦ. Καὶ πάλι, οἱ ἀδελφοί θρηνοῦσαν τὸν χωρισμὸ τοῦ Διδασκάλου τους καὶ ζητοῦσαν νὰ τοὺς πεῖ ποῦ νὰ ἐνταφιάσουν τὸ τίμιο σῶμα του, μετὰ τὴν κοίμησή του. Τότε, ὁ Ὁσιος τοὺς ἀπάντησε: «Ἀδελφοί μου, σᾶς παρακαλῶ μετὰ τὴν κοίμησή μου, νὰ δέσετε μ' ἓνα σχοινὶ τὸ ἁμαρτωλὸ σῶμα μου καὶ νὰ τὸ πετάξετε στὴ μέση τοῦ βάλτου, μετὰ νὰ τὸ βάλετε πάνω στὰ βρύα καὶ ὅλοι σας νὰ τὸ τσαλαπατήσετε μὲ τὰ πόδια σας».

Τότε οἱ ἀδελφοί τοῦ ἀπαντήσανε, μὲ δάκρυα στὰ μάτια: «Ὅχι πατέρα, ἐμεῖς δὲν μπορούμε νὰ τὸ κάνουμε αὐτό. Νὰ μᾶς

ἐπιτρέψεις νὰ τὸ ἐνταφιάσωμεν τὸ σῶμα σου στὸ μοναστήρι, κοντὰ στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἀγίας Τριάδος».

Ὁ Ὅσιος, ἀπάντησε: «Τότε ἀδελφοί, θάψτε με κοντὰ στὴν Ἐκκλησία τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος».

Ἡ Ἐκκλησία αὐτὴ ἦταν στὸ ἐρημητήριο τοῦ Ὁσίου, πεντακόσια μέτρα περίπου, ἀπὸ τὸ μοναστήρι.

*Ἡ σκὴτὴ τοῦ Ὁσίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ.
Ὁ τάφος τοῦ Ὁσίου, ποὺ τὸν ἔφτιαξε ὁ ἴδιος.*

Εἰς τὸ τέλος, ὁ Ὁσῖος προσευχήθηκε εἰς τὸν Κύριον, γιὰ τὴν Εἰρήνῃ τοῦ κόσμου, γιὰ τὴν εὐστάθεια τῶν Ἀγίων Ἐκκλησιῶν καὶ γιὰ τὸ μοναστήρι τοῦ καὶ ἀφοῦ ἔδωσε στοὺς ἀδελφοὺς τὸν τελευταῖο ἀσπασμό, πρόφερε τὰ τελευταῖα τοῦ λόγια:

– Κύριε, «εἰς χεῖρας σου παραδίδωμι τὸ πνεῦμα μου», καὶ ἀναπαύτηκε. Ἡ ἀγία τοῦ ψυχὴ ἀνῆλθε πρὸς τὸν Κύριο, τὸν Ὅποῖο ἀγάπησε ἀπ’ τὴν παιδική τοῦ ἡλικία.

Ἡ κοίμησις τοῦ Ἀγίου, ἔγινε στὶς 30 π.ήμ. Αὐγούστου τὸ 1533, σὲ ἡλικία ὀγδόντα πέντε (85) ἐτῶν.

Ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ ποὺ ἦταν στὸ μοναστήρι ἔκλαψαν καὶ θρήνησαν πολὺ, μὴ μπορώντας νὰ ὑποφέρουν τὸ χωρισμὸ τοὺς ἀπ’ τὸν καλὸ τοὺς ποιμένα καὶ διδάσκαλο. Τόσο πολὺ λυπήθηκαν γι’ αὐτόν, ποὺ ἂν ἦταν δυνατὸ ἦταν ἔτοιμοι νὰ πεθάνουν μαζί του. Τὸ τίμιον σῶμα τοῦ ποὺ τόσο εἶχε ἀγωνιστεῖ στὴ ζωὴ του, τὸ τοποθέτησαν μὲ σεβασμὸ καὶ τιμὲς πάνω σὲ ἓνα φέρετρο καὶ τὸ συνόδευσαν μὲ ψαλμοὺς καὶ ὕμνους, χύνοντας ποταμοὺς δακρύων. Τὸ πρόσωπο τοῦ Ὁσίου ἔλαμπε κατὰ τρόπο ἀσυνήθιστο γιὰ νεκρούς, σὰν νᾶταν ζωντανός, κι ἔδειχνε τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς τοῦ καὶ τὴν ἀνταμοιβή ποὺ ἔλαβε ἀπ’ τὸν Κύριο. Τὸν ἐνταφίασαν μὲ τιμές, κλαίγοντας καὶ θρηνώντας καὶ ψάλλοντας μὲ εὐλάβεια τοὺς ἐπικήδειους ὕμνους στὸ ἐρημικὸ ἀσκητήριό του, κοντὰ στὴν Ἐκκλησίᾳ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, στὴ δεξιὰ μεριὰ τοῦ Ἱεροῦ. Ἀμήν.

Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος τοῦ Σβίρ.

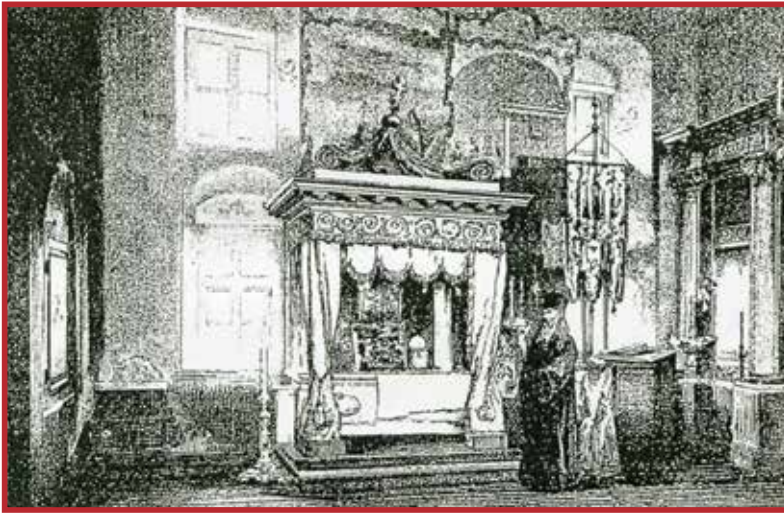
Ἀπολυτίκιον

Ἦχος α'

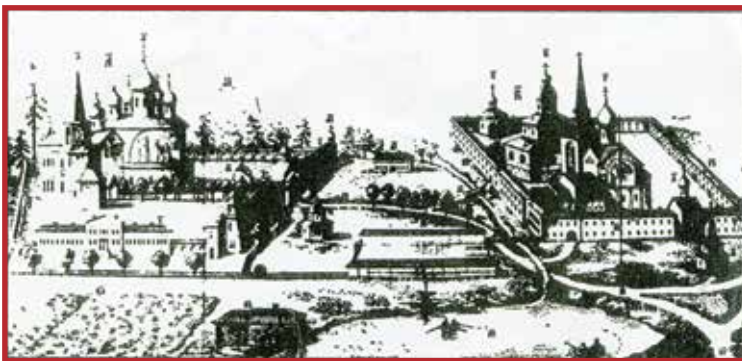
Τῆς ἐρήμου πολίτης καί ἐν σώματι ἄγγελος καί θαυματουργός
ἀνεδείχθης, Θεοφόρε πατήρ ἡμῶν Ἀλέξανδρε, νηστεία, ἀγρυπνία,
προσευχή, οὐράνια χαρίσματα λαβών, θεραπεύεις τοὺς νοσοῦντας,
καί τάς ψυχάς τῶν πίστει προστρεχόντων σοι. Δόξα τῷ δεδοκоти
σοί ἰσχύν, δόξα τῷ σέ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διά σοῦ
πᾶσιν ἰάματα.

Πλήθη πιστῶν πήγαιναν στὸν Τάφον του καὶ θεραπεύονταν θαυματουργικά. Μετὰ ἀπὸ δώδεκα (12) χρόνια δηλαδὴ 1533 + 12 = τὸ 1545, ὁ μαθητὴς του Ἡρωδίων, διάδοχός του καὶ ἡγούμενος, ὑπὸ τὴν καθοδήγησι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Θεοδοσίου Νόβγκοροντ, ἔγραψε τὴν ζωὴν τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου.

Τὸ δὲ 1547 δηλ. μετὰ δέκα τέσσερα (14) χρόνια συνετέθη ἡ Ἀκολουθία του καὶ παράλληλα ἀναγνωρίσθηκε ὡς Ἅγιος.

*Ἡ ἀσημένια λάρνακα μὲ τὰ λείψανα τοῦ
ὁσίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ.*

Τὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Μαρτυρικοί θάνατοι ἀπό τοὺς λουθηρανούς Σουηδοὺς καὶ καταστροφὲς τοῦ μοναστηριοῦ τοῦ Βαλαάμ.

Εἰς τὸ μοναστήρι τοῦ Βαλαάμ, τὴν 20 Φεβρουαρίου τοῦ 1578, ἐπιτέθηκαν οἱ λουθηρανοὶ Σουηδοί. Βρῆκαν μαρτυρικὸ θάνατο 34 ἄνθρωποι. Οἱ 17 ἦταν μοναχοί, οἱ 16 δόκιμοι καὶ ὁ σεβάσμιος μοναχὸς Τίτος. Παράλληλα μετὰ ἀπὸ λίγο καιρὸ, σὲ μιὰ ἄλλη ἐπίθεση τῶν Σουηδῶν ξέσπασε μεγάλη φωτιά πού εἶχε καταστροφικὰ ἀποτελέσματα. Τὸ 1595 ὑπογράφηκε εἰρήνη μεταξὺ Ρωσίας καὶ Σουηδίας. Ἐτσι τὸ Νόβγκοροντ ἐπέστρεψε στὴ Ρωσία. Μετὰ ἀπὸ τὴν συμφωνίαν ἀνακαίνισαν τὸ μοναστήρι οἱ τσάροι ὁ Φίοντορ Ἰωάννοβιτς καὶ ὁ Μπόρις Γκοντούνωφ. Ἐπὶ Μακαρίου ἡγουμένου τὸ 1611 δυστυχῶς καὶ πάλι οἱ Σουηδοὶ στὸ νησί τοῦ Βαλαάμ κατέστρεψαν τὸ χωριὸ Κορέλα.

Ταυτόχρονα ἔκαψαν τὸ μοναστήρι τοῦ Βαλαάμ καὶ ἐκτελέσθηκαν μὲ ξίφος οἱ μοναχοί. Τὸ νηεὶ ἐρημώθηκε καὶ μὲ νέα Συνθήκη τοῦ 1617 τὸ ξαναπήραν οἱ Σουηδοί, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν βόρεια περιοχὴ τοῦ ποταμοῦ Βολκῶφ.

Ἡ ἀδελφότητα τοῦ Βαλαάμ πῆγε στὴ μονὴ Βασιλιέφσκυ στὸ Βολκῶφ, κοντὰ στὴν πόλη Λάντογκα. Ἐκεῖ ἐναποτέθηκαν γιὰ πολλοὺς αἰῶνες καὶ τὰ ἱερὰ λείψανα τῶν Ἀγίων κτητόρων Σεργίου καὶ Γερμανοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

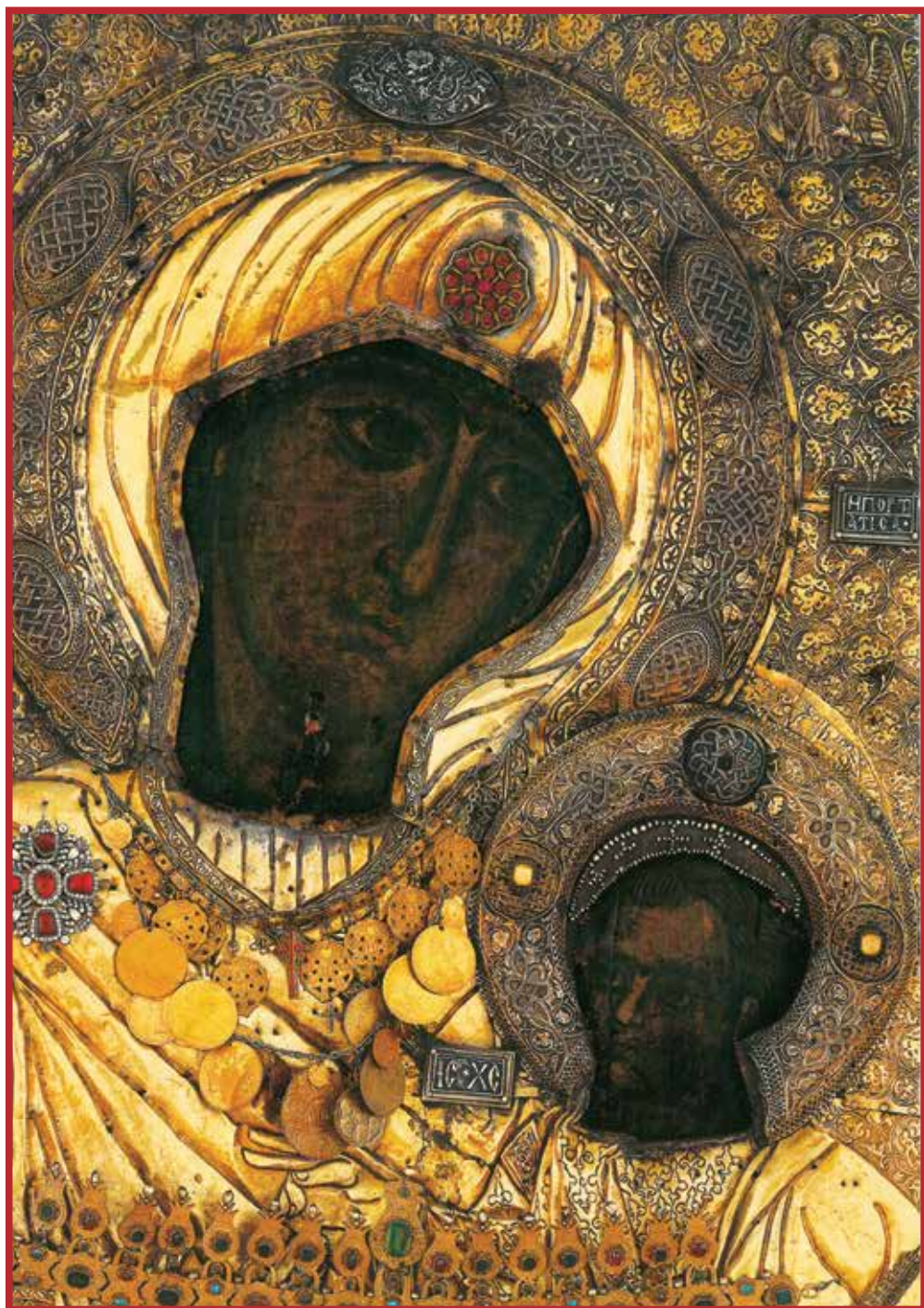
Ἡ μεταφορά τοῦ πρώτου Ἀντιγράφου τῆς Παναγίας τῆς Πορταΐτισσας, ἀπὸ τὴν Ἱ. Μ. Ἡβήρων εἰς τὴν Ρωσίαν.

Τὸ ἔτος 1648 τὸν Αὐτοκρατορικὸν θρόνον τῆς Ρωσίας, κατεῖχαν ὁ Ἀλέξιος Μιχαήλοβιτς. Ἡ κόρη τοῦ αὐτοκράτορος ἔπασχε ἀπὸ παράλυσιν τῶν ποδιῶν της καὶ οἱ καλύτεροι ἰατροὶ τῆς τότε ἐποχῆς, δὲν μποροῦσαν νὰ τὴν θεραπεύσουν.

Μιὰ νύχτα πολλῆς θλίψεως καὶ ἀπελπισίας τῆς πριγκήπισσας, ἐμφανίζεται στὸν ὕπνο της ἡ Παναγία καὶ τῆς λέγει: «Νὰ πῆς στὸν αὐτοκράτορα πατέρα σου, νὰ φέρῃ τὴν Εἰκόνα μου τὴν Πορταΐτισσαν, ἀπὸ τὴν ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Μονὴν τῶν Ἱβήρων καὶ θὰ θεραπευθῇς». Πράγματι, ὁ Αὐτοκράτωρ, ὁ πατέρας τῆς ἀσθενοῦς, ἀμέσως ἀποστέλλει ἐπιτροπὴν πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Κων/πόλεως Ἰωαννίκιον καὶ παρακαλεῖ αὐτόν, νὰ τοῦ ἀποστείλουν τὴν θαυματουργὸν Εἰκόνα. Ὁ Πατριάρχης, μὲ ἔγγραφόν του, ἐπειγόντως, δίδει ἐντολὴν εἰς τοὺς Ἱβηρίτας πατέρας, νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας, καὶ νὰ μεταφέρουν τὴν Εἰκόνα τῆς Πορταΐτισσας, παρὰ τὴν κλίνην τῆς ἀσθενοῦς βασιλόπαιδος. Κατ' ἀρχὰς ἀρνοῦνται νὰ δώσουν τὴν Εἰκόνα, φοβούμενοι μήπως δὲν ἐπιστραφῇ καὶ χάσουν τὴν Προστάτιδά τους. Τελικά, ἀπεφάσισαν, νὰ μὴν στείλουν τὴν πραγματικὴν Εἰκόνα, ἀλλὰ ἓνα πιστὸν ἀντίγραφον αὐτῆς. Τὴν ἀγιογράφησιν

ἀναθέτουν εἰς τὸν ἐνάρετον Ἱερομόναχον Ἰάμβλιχον. Οἱ πατέρες, ἔκαμαν πρῶτον ἀγρυπνίαν, ἱκετεύοντες καρδιακὰ τὴν Παναγίαν, γιὰ νὰ δώσῃ τὴν Χάριν της, εἰς τὴν Νέαν Εἰκόνα. Μετὰ ἔκαμαν ἀγιασμόν, ἔπλυναν τὴν πρωτότυπον Εἰκόνα καὶ μὲ αὐτὸν τὸν ἀγιασμόν, ἔπλυναν, τὴν ἐκ κυπαρίσσου σανίδα, ἐφ' ἧς θὰ ἀνιστορεῖτο ἡ νέα τοιαύτη. Παράλληλα εἰς τὸν ἀγιογράφον παρέδωσαν κονιορτοποιηθέντα ἅγια λείψανα, τὰ ὁποῖα ἀνέμιξεν αὐτὸς μὲ τὰ χρώματα καὶ συνέστησαν εἰς τὸν ἀγιογράφον Ἰάμβλιχον, νὰ ἐργάζεται νηστεύων. Κάθε δὲ Σάββατον πρὸς Κυριακὴν ἐτελεῖτο ἀγρυπνία ἀπὸ ὅλην τὴν Ἀδελφότητα. Μετὰ τὴν ἀγιογράφησιν τῆς Εἰκόνας, ἐστάλη ὡς Πορταῖτισσα ἡ Παναγία, συνοδευόμενη, ἀπὸ τέσσερας Ἀρχ/τας, τὸν Παχώμιον, τὸν Κορνήλιον, τὸν Ἰγνάτιον καὶ τὸν Δαμασκηνόν. Εἰδοποίησαν τὴν Μόσχαν καὶ τὸν Αὐτοκράτορα, πότε θὰ ἔφθανεν, ἡ συνοδεύουσα Ἐπιτροπή, μετὰ τῆς Παναγίας τῆς Πορταῖτισσης. Σύσσωμος ὁ λαὸς τῆς πόλεως, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸ Αὐτοκρατορικὸ ζεῦγος καὶ τὸν Πατριάρχην Νίκωνα, εἶχον ἐξέλθῃ ἅπαντες, πρὸς ὑποδοχὴν καὶ ἀνέμενον νήστεις.

Ἡ ἀσθενὴς Πριγκίπισσα ἀγνοοῦσα τὰ συμβαίνοντα, ἀκούει τὸν θόρυβον, τὴν βουὴν καὶ τὶς ἐπευφημίες, ρώτησε νὰ μάθῃ, τί συμβαίνει. Καὶ σὰν ἔμαθε, ὅτι ἔρχεται ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Πορταῖτισσης, τὴν ὁποίαν μὲ τόσο πόθον ἀνέμενε, αὐτοστιγμὴ σηκώνεται θαυματουργικῶς καὶ τρέχει εἰς προὔπαντησιν. Καὶ ἐνῶ ὁ κόσμος ἀναμένει μὲ εὐλάβειαν νὰ ὑποδεχθῇ τὴν Ἀειπάρθενον, ξαφνικὰ βλέπει νὰ ἔρχεται τροχάδην ἡ παράλυτος πριγκίπισσα. Τὸ τί ἐπηκολούθησε δὲν περιγράφεται. Αὐτοκράτωρ, Πατριάρχης, κλῆρος καὶ λαός, δὲν μποροῦσαν νὰ ἀρθρώσουν λέξι, ἀπὸ τοὺς λυγμούς, τὰ δάκρυα, τὴν χαρά, τὴν ἔκπληξιν, τὴν συγκίνησιν, καὶ τὸ μεγάλο θαῦμα, εἰς τὴν πριγκίπισσα. Ζοῦσαν ὅλοι τοὺς σὰν σὲ ὄνειρο, ζοῦσαν ὅλοι τοὺς τὸ ἀνεξίγητο καὶ μεγάλο θαῦμα.

*Παναγία ἡ Πορταΐτισσα
Ι.Μ. Ἡβήρων - Ἅγιον Ὄρος - (Πρωτότυπον)*

*Παναγία ἡ Πορταΐτισσα
Τ.Μ. Ἡβήρων - Ἅγιον Ὄρος - (Ἀντίγραφον)*

Ἀπολυτίκιον. Ὑμνος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τὴν σεπτὴν σου Εἰκόνα Πορταίτισσα Δέσποινα, ἥ διὰ θαλάσσης ἐπέστη, θαυμαστῶς ἐν τῇ ποιμνῇ σου, τιμῶμεν ὡς ἁγίασμα σεπτόν, καὶ σκήνωμα τῆς δόξης σου πιστῶς· ἐξ αὐτῆς γὰρ ἀναδλύζεις τὰς δωρεάς, τοῖς πόθῳ ἐκβοῶσί σοι· δόξα τοῖς θαυμασίοις σου Ἀγνή, δόξα τῇ προμηθείᾳ σου, δόξα τῇ πρὸς ἡμᾶς σου πλουσία χρηστότητι.

Ἔτερον. Ὑμνος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ως δώρημα τέλειον, τῶν οἰκτιρῶν σου Ἀγνή, πιστῶς ἐδεξάμεθα, τὴν παραδόξως ἡμῖν, ἐλθοῦσαν Εἰκόνα σου· ὅθεν καὶ πυλωρόν σε, κεκτημένοι Παρθέने, πόθῳ σοι ἐκβοῶμεν, Πορταίτισσα Κόρη· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Κοντάκιον. Ὑμνος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Ως πυλωρὸς καὶ ἀρωγὸς ἡμῶν καὶ ἔφορος
Μὴ ἀντανέλης ἀφ' ἡμῶν τὴν σὴν δοθήθειαν
Πορταίτισσα Παρθέने ἐκδυσωποῦμεν·
Ἀλλὰ πλήρου τὰς σεπτὰς ἐπαγγελίας σου
Ἄς ἡμῖν εὐηγγελίσω ὡς φιλάγαθος,
Ἵνα κρᾶζωμεν, χαῖρε πάντων ἀντίληψις.

Μεγαλυνάριον.

Χαίρει ἡ Ἰδύρων σεπτὴ Μονή, πυλωρόν σε Κόρη, κεκτημένη καὶ ἀρωγόν· ὅθεν σοι δοῶμεν· Τὰς οὐρανίους πύλας, ἄνοιξον τοῖς ὕμνοῦσί σε, Πορταίτισσα.

*(Τιμᾶται τῇ Τρίτῃ τῆς Διακαινησίμου).

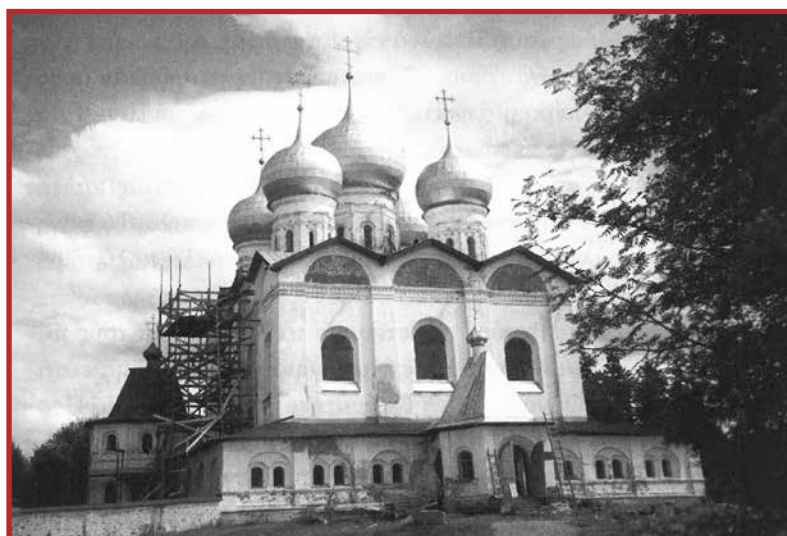
Εἰς ἀντάλλαγμα ὁ αὐτοκράτωρ, παρεχώρησε στὴν Ἱερὰν Μονὴν τῶν Ἰβήρων, ὡς Μετόχιον τὴν Ἱστορικὴν Μονὴν Ἅγιος Νικόλαος τῆς Μόσχας, πλησίον τοῦ Κρεμλίνου ἓνα μεγάλο χρηματικὸ ἐπίδομα ἐτησίως ἐκ (2.500 ρουβλίων), ἐπίσης τὸ προνόμιον τῆς ἀτελείας τῶν ὅσων εἰσάγετε καὶ ἐξάγετε ἐκ Ρωσίας, ἐφ' ὅσον ὑπάρχη ἥλιος. Ὡς ἐπίσης καὶ τὰ ναῦλα τῶν ἀπεσταλμένων σας, ἐλεύσεως καὶ ἐπιστροφῆς νὰ καταβάλλωνται ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεώς του.

Ταυτόχρονα, πρὸς τιμὴν τῆς Ἀγίας Εἰκόνης, θὰ ἀνεγείρω, εἰς τὴν πύλην τῆς πόλεως, περικαλέστατον Ναόν, διὰ νὰ προσκυνοῦμεν καὶ ἡμεῖς οἱ Ρώσοι, τὴν Παναγίαν τὴν Πορταΐτισσαν καὶ νὰ τὴν ἔχομεν, θυρωρόν τῆς Πόλεως καὶ φρουρόν ὁλοκλήρου τῆς Ρωσίας.

Ἔτσι, μέ τὴν πρόνοιαν τῆς Κυρίας καὶ Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, ἐξησφάλισεν ἐν τεράστιον ἐτήσιον ἔσοδον, διὰ τὴν συντήρησιν καὶ διατροφήν τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς, διότι ἦσαν πολλοί, περίπου 360 καὶ ὑπῆρχε στέρησις καὶ φτώχεια μεγάλη τότε.

Ι.Μ. Ἡβήρων - Ἅγιον Ὅρος

Βαλνταί. Τό Μοναστήρι Ἱβήρσκι, ἀφιερωμένο στήν Παναγία τήν Πορταΐτισσα, ἀπό τόν Πατριάρχη Νίκωνα, τόν 17ον αἰώνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

Ἡ Συνθήκη τοῦ Νυστάντ. Τό Βαλαάμ ἐπανῆλθε στήν ἐπικράτεια τῆς Ρωσίας. Ὁ Ἅγιος Παῖσιος Βελιτσκόφσκυ.

Τὸ δὲ 1721, ἡ Ρωσία ξαναπῆρε πάλι τὰ ἐδάφη τῆς δυτικῆς Καρελίας, μὲ τὴν Συνθήκη τοῦ Νυστάντ. Τὸ δὲ μοναστήρι τοῦ Βαλαάμ ἐπανῆλθε στήν ἐπικράτεια τῆς Ρωσίας. Ξαναγύρισαν οἱ μοναχοὶ στὸ μοναστήρι τοῦ Βαλαάμ καὶ πάνω ἀπὸ τὰ ἱερὰ λείψανα τῶν Ἀγίων Σεργίου καὶ Γερμανοῦ, ἔφτιαξαν ξύλινη Ἐκκλησία τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος. Καὶ δύο παρεκκλήσια τοῦ Ἁγίου Ἀνδρεά τοῦ Πρωτοκλήτου καὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Δίπλα στήν τράπεζα τὴν ἐκκλησία τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

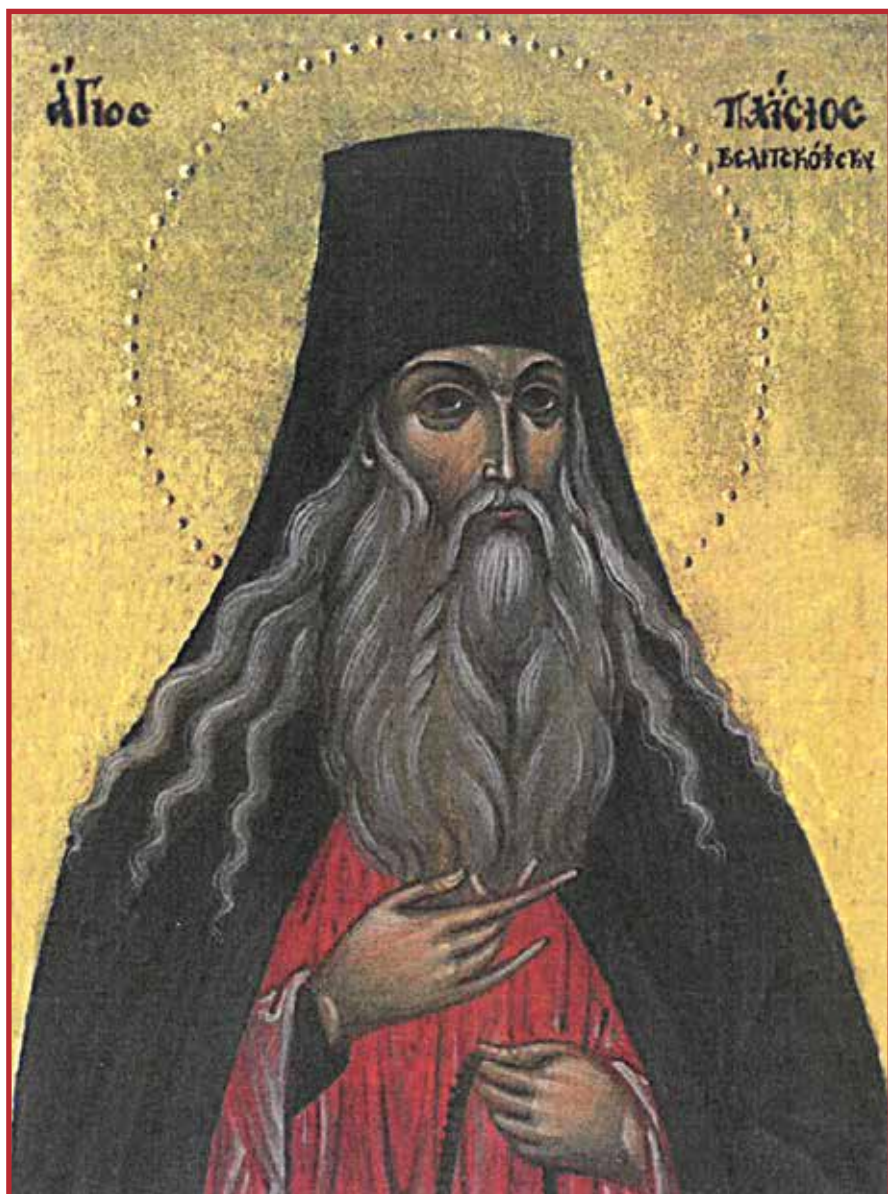
Ὁ Ἅγιος Παῖσιος Βελιτσκόφσκυ

Ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τῇ μνήμῃ του στὶς 13 Νοεμβρίου. Ὁ ἀναζωογονητὴς τοῦ μοναχισμοῦ σὲ Ρουμανία καὶ Ρωσία γεννήθηκε τὸ 1722, στήν Πολτάβα τῆς Οὐκρανίας καὶ βαπτίσθηκε, μὲ τὸ ὄνομα Πέτρος. Στὰ 15 του, μετέβη στὴ μονὴ Λιούμπεσκ καὶ κατόπιν στὴ Μεγάλῃ Λαύρα τοῦ Κιέβου. Πνευματικὸ ὁδηγὸ εἶχε τὸν ἡσυχαστὴ Βασίλειο, συγγραφέα καὶ μεταφραστὴ νηπτικῶν ἔργων. Τὸ 1742, μετέβη στὴ Βλαχία,

ὅπου μόνασε γιά 4 χρόνια μέ τὸ ὄνομα Πλάτων καί τὸ 1746, ἀναχώρησε γιά τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἀσκήθηκε στήν Καψάλα, ὅπου ἐκάρη μοναχὸς μέ τ' ὄνομα Παῖσιος. Τὸ 1758 χειροτονήθηκε διάκονος καί Ἱερεὺς καί ἀπέκτησε δωδεκαμελὴ Συνοδεία, μέ τὴν ὁποία μετέτρεψε σὲ Σκήτη τὸ κελλὶ τοῦ Προφήτη Ἡλία, πὺν ἀνήκει στὴ Μονὴ Παντοκράτορος. Μετέφρασε Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας στὰ σλαβικά. Τὸ τελευταῖο ἐξάμηνο τῆς ἀγιορειτικῆς ζωῆς του, τὸ πέρασε στὴν Ι.Μ. Σίμωνος Πέτρας (1762).

Μετὰ ἀπὸ 17 χρόνια στὴν Ἀθωνικὴ Πολιτεία ἐπέστρεψε τὸ 1763 στὴ Μολδαβία μαζί μέ μοναχοὺς. Ἀρχικὰ ἐγκαταστάθηκε στὴ Μονὴ Δραγκομίρνα μέ πολλοὺς μαθητὲς Ρώσους, Ρουμάνους καί Βουλγάρους. Ἀργότερα ἔγινε ἡγούμενος τῆς παλαιᾶς μονῆς τοῦ Νεάμτς, τὴν ὁποία κατέστησε σπουδαῖο πνευματικὸ κέντρο, μεταφράζοντας Ἑλλήνες Πατέρες καί Ἀσκητές. Σπουδαῖο ἔργο του εἶναι ἡ μετάφραση τῆς φιλοκαλίας (1793). Στὴ μονὴ Νεάμτς ἀναπαύθηκε εἰρηνικὰ στὶς 15 Νοεμβρίου, (1794). Οἱ μαθητὲς του, συνέχισαν τὸ ἔργο του.

Ο Άγιος Παΐσιος Βελιτσκόφσκυ
(1722 - 1794)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

Ἀνακαίνησις καὶ πνευματικὴ ἀναγέννησις τοῦ Βαλαάμ.

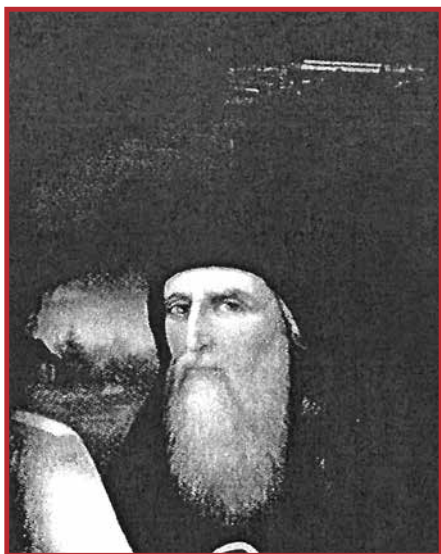
Τὴν νέαν αὐτὴν πνευματικὴν ἀναγέννησιν τῆς ἀρχαίας ἀσκητικῆς παράδοσις, ὑποστήριξε ἐντόνως, ὁ μητροπολίτης τῆς Ἀγίας Πετροπόλεως καὶ Νόβγκοροντ Γαβριήλ (Πετρώφ). Τὸ 1782 ὁ φωτισμένος αὐτὸς Ἱεράρχης θέλησε ν' ἀναβιώσει τὸ παλαιὸ μοναστήρι τοῦ Βαλαάμ. Ἐψαχνε νὰ βρεῖ τὸν θεοφόρο πνευματικὸ ὁδηγό, γιὰ νὰ τοῦ ἀναθέσει τόσο τὴν κτηριακὴ ὅσο καὶ τὴν πνευματικὴ ἀνακαίνισή του. Τελικῶς μετὰ ἀπὸ διάφορες ἀντιρρήσεις, βρῆκε τὸν προηγούμενο τοῦ Σάρωφ πὺν εἶχε ἐγκαταλείψει τὴν ἡγουμενία τοῦ Σάρωφ, τὸν ἀββὰ Ναζάριον, γιὰ νὰ ζήσει ἡσυχαστικὰ στὴν ἔρημο. Ἡγούμενος τότε τοῦ Σάρωφ ἦταν ὁ Παχώμιος, πὺν δὲν ἤθελε ν' ἀποχωριστεῖ τὸν ἀββὰ Ναζάριον. Ἔτσι ὁ π. Ναζάριος ἐγκατέλειψε τὸ κελλί του, γιὰ νὰ γίνῃ ἡγούμενος τοῦ Βαλαάμ. Ἐδῶ ὁ π. Ναζάριος ἐφήρμοσε τὸ αὐστηρὸ ἀσκητικὸ τυπικὸ τοῦ Σάρωφ. Νὰ ζοῦν οἱ μοναχοὶ ἡσυχαστικά, μὲ προσευχή, αὐτοκριτικὴ καὶ σιωπή. Δὲν τοὺς ἐπιτρεπόταν νὰ κρατοῦν καμμία προσφορὰ γιὰ τὸν ἑαυτό τους ἢ νὰ ἰδιοποιοῦνται ὅτιδήποτε ἀνήκει στὸ μοναστήρι. Ἀπαγορευόταν τὰ ποτὰ - νὰ δέχονται κοσμικοὺς στὰ κελλία τους, νὰ φεύγουν ἀπὸ τὸ μοναστήρι ἢ νὰ ἀλληλογραφοῦν μὲ ἄλλους χωρὶς τὴν εὐλογία τοῦ ἡγουμένου. Σὲ εἴκοσι (20) πὺν ἔζησε ἐκεῖ, τὸ μοναστήρι ξαναχτίστηκε καὶ ἀνακαινίστηκε σχεδὸν ἀπὸ τὰ θεμέλια. Ὁ μητροπολίτης Γαβριήλ ἀγαποῦσε καὶ σεβόταν βαθύτατα τὸν ἡγούμενο π. Ναζάριον. Ὁ ἴδιος ἔγινε

ὁ μεγαλύτερος εὐεργέτης τοῦ μοναστηριοῦ. Ἐτσι τὸ Βαλαάμ ἔγινε μεγάλο μοναστικὸ καὶ πνευματικὸ κάστρο. Εἶχε καὶ τὶς τρεῖς μορφές τῆς μοναχικῆς ζωῆς.

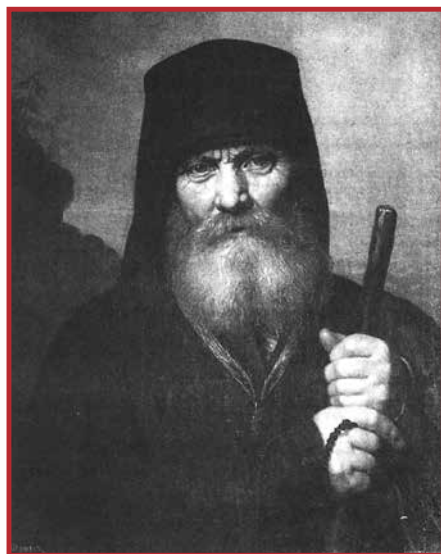
1. Κοινοβιακὴ ζωὴ. 2. Σκητιώτικη ζωὴ καὶ 3. Ἀναχωρητικὴ ζωὴ.

Διάδοχός του ἔγινε ὁ π. Ἰννοκέντιος. Τὸ 1819, πῆγε ὡς ἀπλὸς προσκυνητὴς εἰς τὸ Μοναστήρι ὁ τσάρος Ἀλέξανδρος ὁ Α΄. Μὲ δική του ἀπόφαση μπῆκε τὸ Μοναστήρι τοῦ Βαλαάμ, εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν μοναστηριῶν τῆς πρώτης τάξεως.

Οἱ πρῶτοι κτίτορες τοῦ Βαλαάμ.⁵

† Ὁ Ἡγούμενος π. Ναζάριος
τοῦ Βαλαάμ. (1782 - 1802)

† Ὁ Ἡγούμενος π. Ἰννοκέντιος.
(1738 - 1828)

Μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ π. Ἰννοκεντίου, μὲ πρότασιν τοῦ Ἀρχ/του Ἰγνατίου Μπριαντσανίνωφ, πρὸς τὸν τσάρον Νικόλαον τὸν Β΄, ἀφοῦ πρῶτα χειροτονήθηκε Ἱερέας, τὸ 1838, ἔγινε ἡγούμενος ὁ π. Δαμασκηνός, στὴν Παναγία τοῦ Καζάν, στὴν Ἀγία Πετρούπολη.

5. Πατερικὸ τοῦ Βαλαάμ, Π. Μπότση, Κεφ. Β', σ. 47, Σκ. σ. 90, σ. 122, σ. 132, σ. 118, σ. 108, σ. 80

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

Οἱ Νέοι κτίτορες τοῦ Βαλαάμ.

Ὁ π. Δαμασκηνός, ἔζησε (62) χρόνια στὸ Βαλαάμ.
Ἐκοιμήθη στὶς 23 Ἰανουαρίου τοῦ 1881, σὲ ἡλικία 82 ἐτῶν.
Πῆγε σὲ ἡλικία 20 ἐτῶν.

Ἔργα τοῦ π. Δαμασκηνοῦ.

1. Στὰ 5 χρόνια, εἶχε ἀποταμιεύσει ἀπὸ δωρεὰς φίλων καὶ προσκυνητῶν: 77.000 Ρούβλια.

2. Οἰκοδόμησε διάφορες Σκῆτες στὰ Νησιά.

α) τῶν Ἀγίων Πάντων.

β) τοῦ Ἀγίου Νικολάου.

γ) τοῦ Τιμίου Προδρόμου

δ) τοῦ Προφήτου Ἡλία.

ε) τοῦ Ἀγίου Ἀβραμίου τοῦ Ροστώβ.

στ) τῆς Παναγίας τοῦ Κόνεβιτς.

3. Τὸ 1866, πῆρε μακρινὰ νησιὰ καὶ ἔκανε Σκῆτες.

6.

Ὁ Ἅγιος Ἰγνάντιος Μπριαντσιανίνωφ.
(1807 - 1867)

† Ὁ Ἡγούμενος π. Δαμασκηνός.
(1835 - 1881)

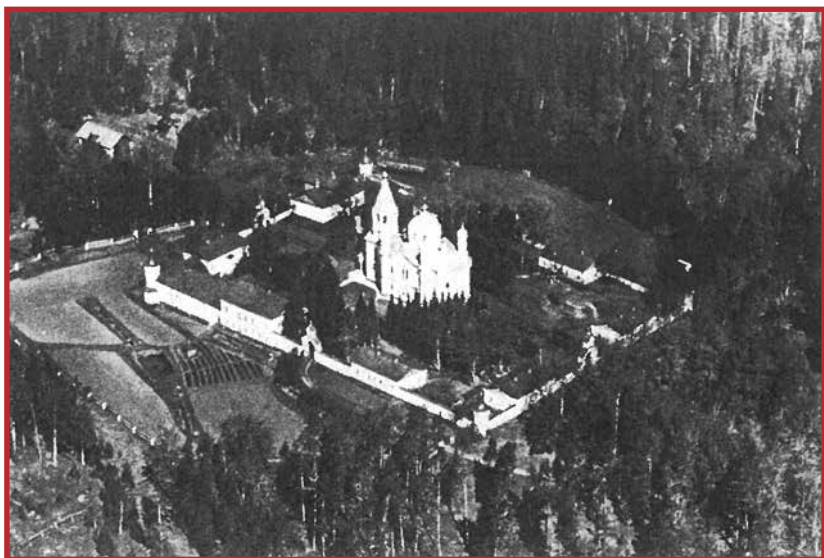

† Ὁ Ἅγιος Ἀντίπας ὁ Ἀθωνίτης.
(1816 - 1882)

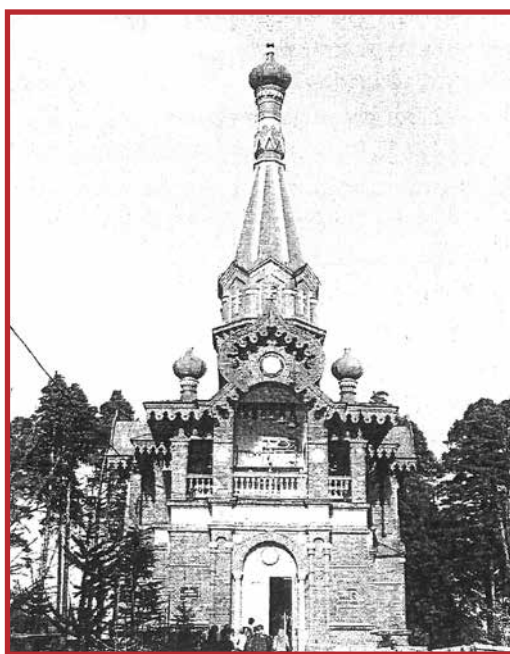

† Ὁ Μεγαλόσχημος Μοναχός
Σισώης. (1931)

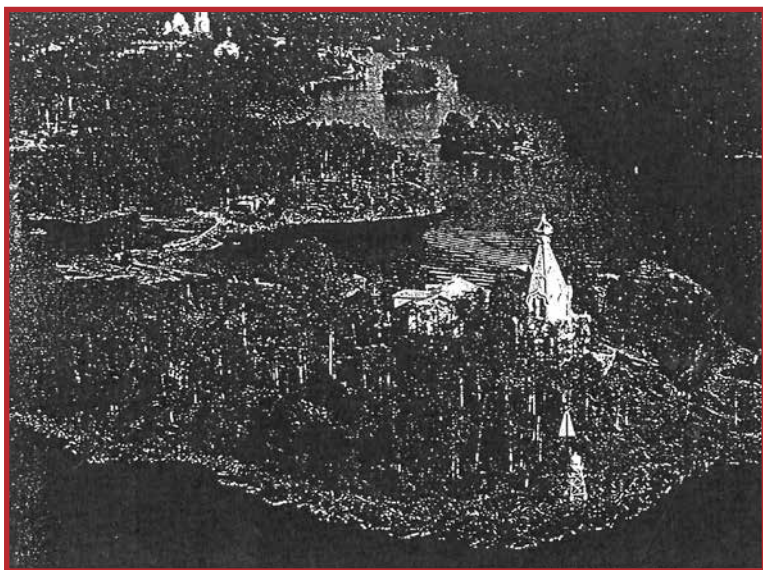
6. Ἅγιος Ἰγνάντιου (Μπριαντσιανίνωφ), προσφορά στὸν Σύγχρονο Μοναχισμό, Τεύχος Γ', Ι. Μ. Νικ., † ὁ Ν. Μ.

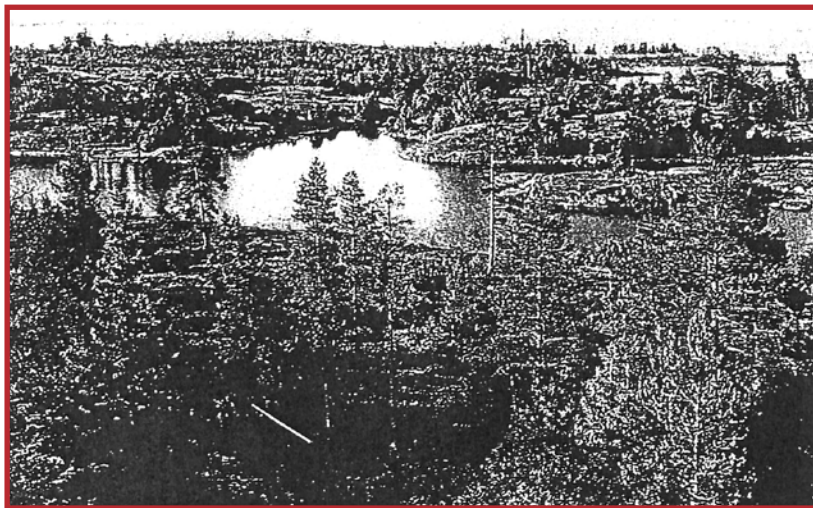
Ἡ σκήπη τῶν Ἀγίων Πάντων, τῆς Μονῆς Βαλαάμ.

*Ὁ ναός τῶν Ἀγίων Πάντων, μετόχι τῆς Ἱ. Μονῆς Βαλαάμ.
Βρίσκεται στή δυτική πλευρά τῆς λίμνης Λάτογκα.*

Ἡ σκήτη τοῦ Ἀγίου Νικολάου.

Ἡ σκήτη τοῦ Ἀγίου Ἀβραμίου.

*Ἡ Ἐκκλησία,
Τὰ Ἅγια Πάθη τοῦ Χριστοῦ.*

*Ὁ Ναός τῆς Σκήτης τοῦ
Κόνεβιτς.*

*Κόνεβιτς - Παρεκκλήσι, στό
βράχο τοῦ Νησιοῦ.
("Κόν" = σημαίνει ἄλογο).*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄

Δωρεά τοῦ ἐμπόρου Θ. Τουμένιεφ.

Τὸ 1870 ὁ πλούσιος ἔμπορος Θ. Τουμένιεφ, ἀπὸ τὴν Ἁγία Πετρούπολη, ἔδωσε μία πολὺ μεγάλη δωρεὰ τῶν 25.000 ρούβλια γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ καθολικοῦ. Τὸ ἔργον ὅμως ξεκίνησε τὸ 1887. Τὸ διώροφο καθολικὸ συνδιάζει τὸ βυζαντινὸ ρυθμὸ μαζὶ μὲ τὸ ρωσικόν. Τὸ βυζαντινὸ γιὰ νὰ θυμίζει τὴν ἀνατολικὴ προέλευση τῶν κτιτόρων Σεργίου καὶ Γερμανοῦ. Τὸ ὕψος τοῦ 43 μέτρα, τὸ καμπαναριὸ εἶχε ὕψος 72 μέτρα.

Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ παλαιορωσικὴ. Φανερώνεται στοὺς πέντε (5) τρούλους, στὴν ὀροφὴ τοῦ καμπαναριοῦ καὶ στὴν διακόσμηση τῶν τοίχων μὲ τοῦβλα, ποὺ μοιάζουν μὲ λαϊκὸ κέντημα.

Ἐπιχρυσωμένα ξυλόγλυπτα τέμπλα, χάλκινοι ἐπιχρυσωμένοι Σταυροί, κηροπήγια καὶ πάνω ἀπὸ 13 καμπάνες, ἡ μεγαλύτερη ἔγινε στὴν Ἁγία Πετρούπολη καὶ ζυγίζει 16.000 κιλά. Αἱ τοιχογραφίαι ἔγιναν ἀπὸ 40 μοναχοὺς καὶ δόκιμους ὑπὸ τὴν ἐποπτεία τοῦ π. Λουκᾶ Μπογντνάνωφ. Ὅλες δὲ οἱ εἰκόνες μὲ τὴν καθοδήγηση τοῦ π. Ἀλυπίου. Ὁ ἴδιος, ὁ π. Ἀλύπιος ἀγιογράφησε τὴν εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τοῦ Βαλαάμ.

Δέκα (10) χρόνια, μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ ἡγουμένου π.

Δαμασκηνοῦ, τὸ Μοναστήρι τοῦ Βαλαὰμ ἔγινε τὸ μεγαλύτερο τῆς Ρωσίας. Ἡ ἀδελφότητα εἶχε 1.200 μοναχοὺς καὶ 4.000 χιλιάδες προσκυνητάς, στὶς μεγάλες ἐορτές.

*Ἡ Παναγία τοῦ Βαλαὰμ, ἡ Βαλαάμσκαγια,
προστάτιδα τοῦ μοναστηριοῦ.
(Ἀγιογράφος, ὁ π. Ἀλύπιος).*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄

Τί εἶναι τὰ Ἱερὰ Λείψανα τῶν Ἀγίων;

Εἶναι ὁ μὴ συγκερασμὸς Ἐκκλησίας καὶ κόσμου. Ἡ Ἐκκλησία κάνει ὅ,τι εἶναι δυνατόν νὰ μὴ συγκεραστεῖ, νὰ μὴ ἐνωθεῖ, μὲ αὐτὸ ποὺ λέγεται κόσμος μὲ ἠθικὴ ἔννοια...

Μὰ εἶναι δυνατόν ποτὲ ἡ Ἐκκλησία νὰ εἶναι ἐνωμένη μὲ τὸν κόσμον; Τί λέει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης; «μὴ ἀγαπᾶτε τὸν κόσμον μηδὲ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἐάν τις ἀγαπᾷ τὸν κόσμον, οὐκ ἔστιν ἡ ἀγάπη τοῦ Πατρὸς ἐν αὐτῷ» (Α΄ Ἰωάν. 2, 15). Μὴν ἀγαπᾶτε τὸν κόσμον οὔτε τὰ τοῦ κόσμου. Ἐν ἀγαπᾷ κανεὶς τὸν κόσμον, ἡ ἀγάπη τοῦ Πατέρα δὲν εἶναι σ' αὐτόν. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει νὰ μὴν ἀγαπάει κανεὶς τὸν κόσμον, ἀλλὰ τὸν τρόπο ποὺ ζεῖ ὁ κόσμος μὲ ἠθικὴ ἔννοια.

Στὰ Ἱερὰ Λείψανα τῶν Ἀγίων, κατοικεῖ ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ, στὸ διηνεκές, ὥστε νὰ πιστοποιοῦν διαχρονικὰ τὴν ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ. Ἐτσι ἀποτελοῦν πηγὴ ἁγιασμοῦ, εὐλογίας, θεραπείας τῶν ἀνθρώπων, ὅπου γῆς καὶ «σημεῖον» πίστεως.

Ἀπὸ τὸ Δ΄ Βιβλίον τῶν Βασιλειῶν (13, 20-21) τῆς Π. Διαθήκης, μᾶς λέγει: «Καὶ ἀπέθανεν Ἐλισσαιέ, καὶ ἔθαψαν αὐτόν. Καὶ μονόζωνοι Μωάβ ἦλθον ἐν τῇ γῇ ἐλθόντος τοῦ ἐνιαυτοῦ. Καὶ ἐγένετο αὐτῶν θαπτόντων τὸν ἄνδρα, καὶ ἰδοὺ

εἶδον τὸν μονόζωνον, καὶ ἔρριψαν τὸν ἄνδρα ἐν τῷ τάφῳ Ἑλισσαιέ καὶ ἐπορεύθη, καὶ ἤψατο τῶν ὀστέων Ἑλισσαιέ, καὶ ἔζησε, καὶ ἀνέστη ἐπὶ τοὺς πόδας αὐτῶν».

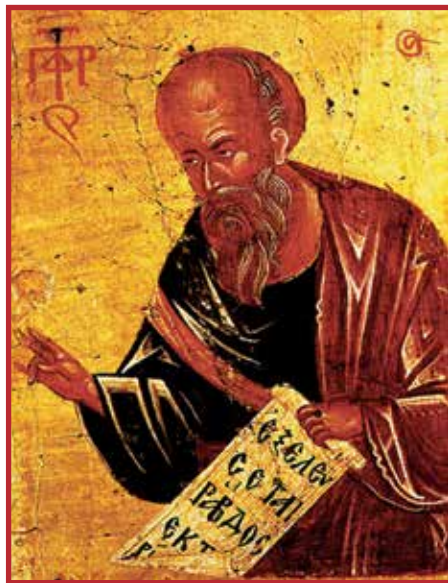
Ἑρμηνεία ἐλεύθερη.

«Οἱ Ἰσραηλῖτες ἐκτελοῦσαν ἓνα πένθιμο γεγονός, πηγαιναι δηλαδὴ νὰ θάψουν ἓνα νεκρὸ ἄνδρα δικό τους. Στὸν ὀρίζοντα φάνηκαν «μονόζωνοι» (=ληστές) κατὰ τὸ Ἑβραϊκὸ κείμενο. Φοβήθηκαν καὶ βιαστικὰ ἄνοιξαν τὸν πρῶτο τάφο, ποὺ βρῆκαν μπροστά τους καὶ ἀφοῦ ἔσυραν τὸ σκέπασμα, ἔρριξαν μέσα τὸν νεκρὸ καὶ ἐξαφανίσθηκαν. Ὁ τάφος ὅμως ἐκεῖνος ἦταν τοῦ προφήτου Ἑλισσαίου, ποὺ εἶχε ταφεῖ πρὶν ἓνα χρόνο. Ὅταν τὸ νεκρὸ σῶμα ἦρθε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὰ ἱερὰ ὀστὰ τοῦ Προφήτη Ἑλισσαίου, ὁ νεκρὸς ἄνδρας ἀνέζησε, ὀρθώθηκε στὰ πόδια του, ἀναστήθηκε».

Οἱ Ἅγιοι Πάντες.

Ὁ σκοπὸς τῆς ἐπίγειας ζωῆς
μας, εἶναι κατὰ τό Εὐαγγέλιο:
Νά γίνωμεν, «Ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι
ἐγὼ ἅγιός εἰμί»

Ὁ Προφήτης Ἑλισσαῖος

Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, λεπτομερῶς ἀναπτύσσει τὴν διδασκαλία περὶ τῆς τιμῆς τῶν Ἁγίων, τῶν ἱερῶν λειψάνων καὶ τῶν τάφων τῶν μαρτύρων λέγει: «Ὅχι μόνον ἡ ψυχὴ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἱερὰ σώματα μετέλαβον διὰ τοῦ μαρτυρίου πλείονος χάριτος». Ὀνομάζονται δὲ ὑπὸ τοῦ Χρυσορρήμονος, τὰ ἱερὰ λείψανα «**μέγιστα τοῦ Θεοῦ δῶρα καὶ ἀγαθῶν θησαυροί**», «**πηγαὶ ναμάτων πνευματικῶν καὶ θησαυροὶ περιουσίας ἀνάλωτοι**» καὶ «**Ποταμοὶ χαρισμάτων**»*.

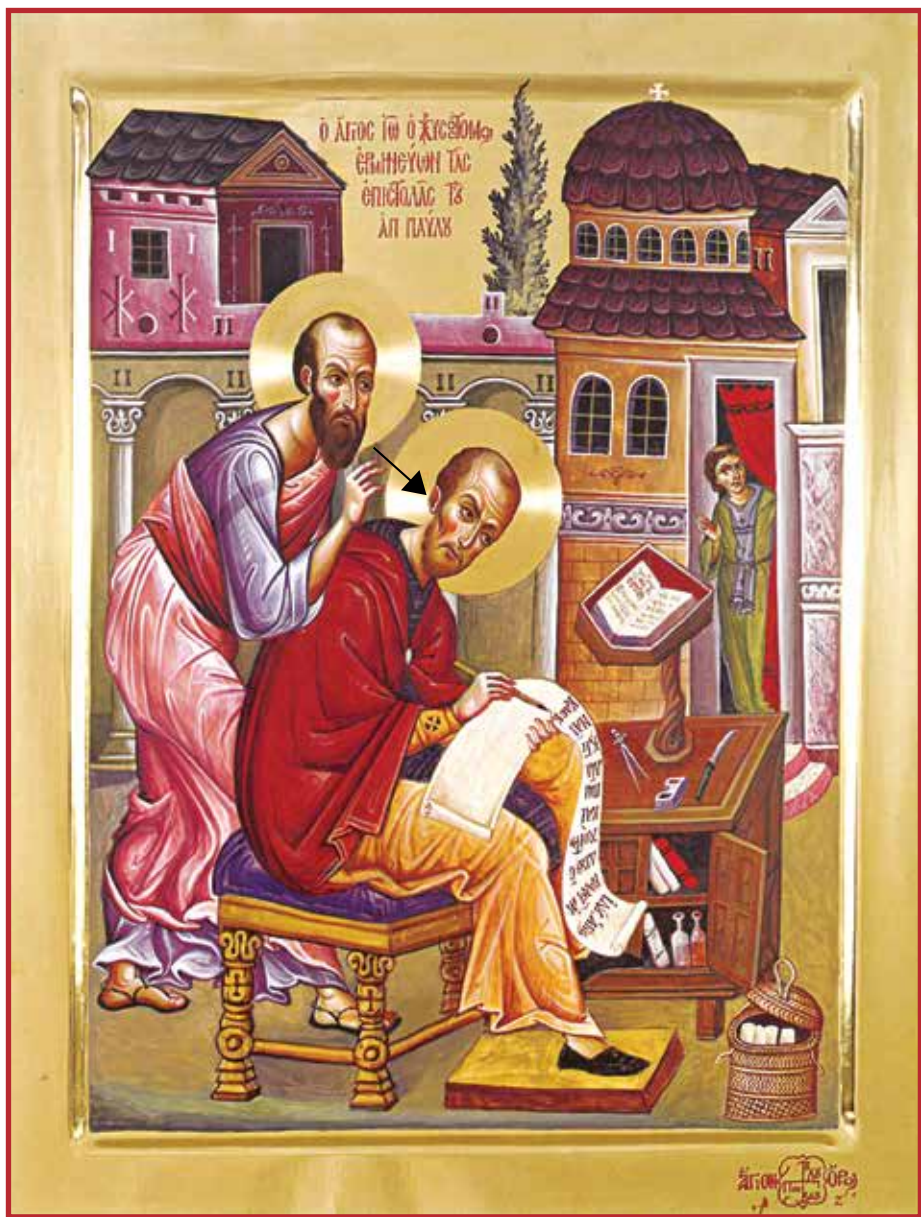

7.

Ἡ Τιμία κάρα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

*Σημ. Ἀγιολογίας Ἀνδρ. Φυτράκη, Καθ. Πανεπιστημίου, Ἀθῆναι 1976.

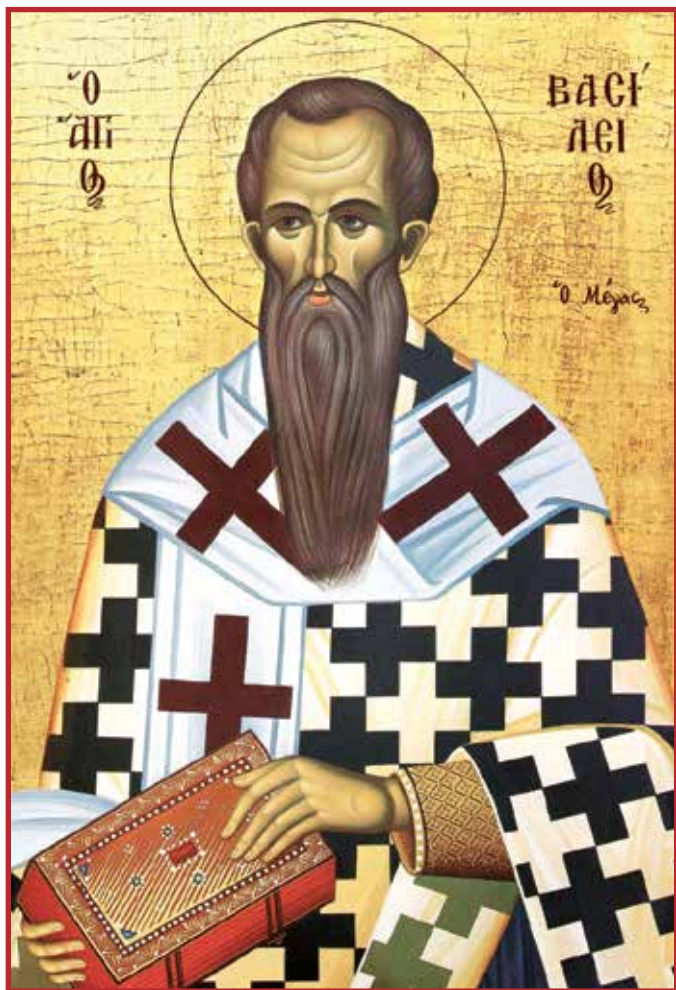
7. Ἰ. Μ. Βατοπεδίου.

8.

Ο Άγιος Ιωάννης, ό Χρυσόστομος.

Ὁ Ἅγιος καὶ Μέγας Βασίλειος λέγει: «Ὁ πιστός, ποὺ ἀγγίζει ὁστὰ Μάρτυρα, μετέχει στὸν Ἀγιασμό, ἀπὸ τὴ χάρη, ποὺ παρεδρεύει στὸ Σῶμα τοῦ Ἁγίου». (P.G. 30, 112)

9.

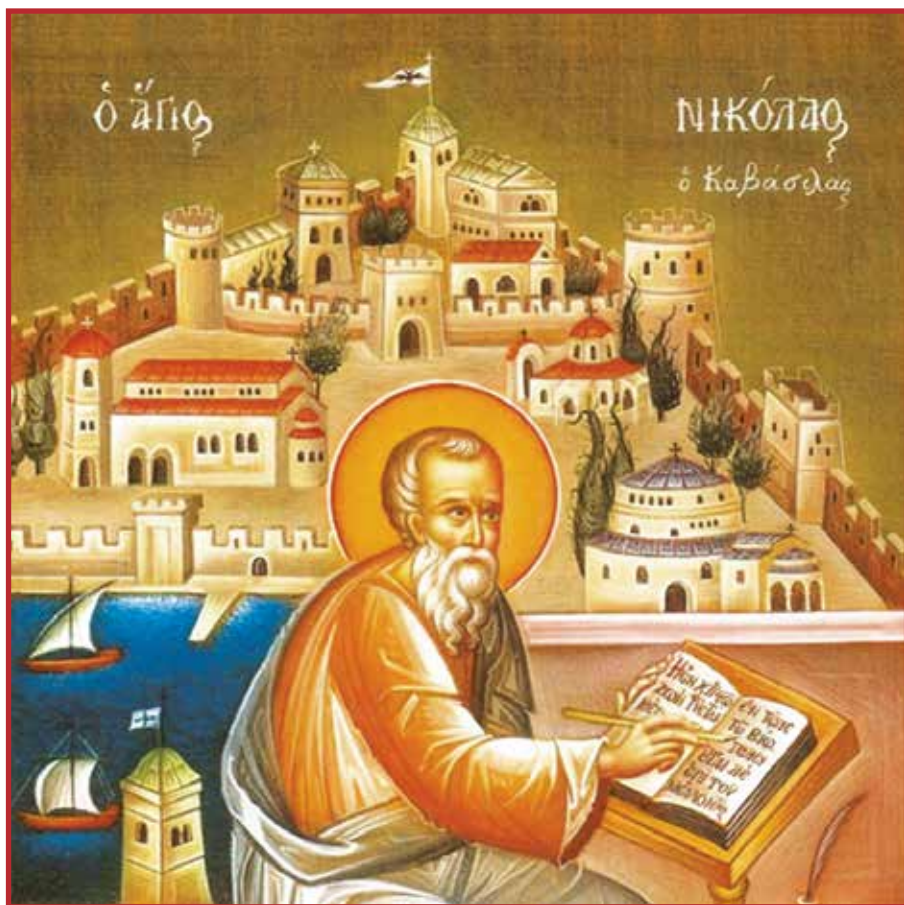
Ὁ Ἅγιος καὶ Μέγας Βασίλειος.

9. Χαιρ. τῆς Θεοτόκου, Μ. μον. - Ἀγιορείτου.

Ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ.

Ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, γιὰ τὰ Ἱερὰ καὶ Ἁγία λείψανα μᾶς λέγει: Εἶναι «Ἄφωνες σάλπιγγες» καὶ «βροντές», ποὺ μᾶς προτρέπουν, σὲ ΜΕΤΑΝΟΙΑ.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ Καβάσιλας τῆς Θεσσαλονίκης.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ Καβάσιλας τῆς Θεσσαλονίκης μᾶς λέγει τὰ ἑξῆς:

«Οἱ Ἅγιοι, ὅσο ζοῦσαν, ἦσαν θεωμένοι, ἐνωμένοι, μὲ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, καὶ μὲ τὸ σῶμα τους στὸν τάφο, ἢ ψυχὴ τους στὸν Παράδεισο· ὄχι στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ στὸν Παράδεισο.

Ἀλλὰ ἐνῶ χωρίστηκε ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὸ σῶμα, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ καὶ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι εἶναι ἐνωμένα, γιατί τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο εἶναι καὶ στὴν ψυχὴ, πὺ εἶναι στὸν Παράδεισο, καὶ στὸ σῶμα, πὺ εἶναι στὸν τάφο. Δὲν χωρίστηκαν οὔτε ἀπὸ τὸν Χριστό, οὔτε ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο. Καὶ ἀφοῦ τὰ Ἱερὰ Λείψανα τῶν Ἀγίων εἶναι θεωμένα – λείψανα εἶναι καὶ τὰ ἀπομεινάρια, τὰ ὅστᾳ· λείπει τὸ ἀνθρώπινο σῶμα ὁλόκληρο, καὶ εἶναι μόνο τὰ ὅστᾳ· καὶ εἶναι θεωμένα, γιατί ὅσο ζοῦσαν αὐτοὶ οἱ Ἅγιοι ἦσαν θεωμένοι, ἦσαν ἐνωμένοι μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα θαυματουργοῦν, δίνουν χάρη. Καὶ μόνο νὰ τὰ ἀγγίξεις, παίρνεις χάρη...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄

Περὶ ἀφθαρσίας καὶ μυροβλυσίας

Περὶ τῆς ἀφθαρσίας πολλῶν Ἀγίων στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ὁ Τριαδικὸς Θεός, τὴν χορήγησε, ὡς δῶρο στὰ σώματά τους, πρὸς δόξαν δική Του καὶ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅτι ἡ ἄκτιστη χάρις τοῦ Θεοῦ, ἀγιάζει τόσο τὶς ψυχές, ὅσο καὶ τὰ σώματα τῶν Ἀγίων. Τὰ σώματα γίνονται ναοὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀφοῦ ὁλόκληρη ἡ ἀνθρώπινη φύση προσλήφθηκε καὶ ἀνακαινίσθηκε ἀπὸ τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐνανθρώπηση τοῦ Θεοῦ, ἡ Μεταμόρφωση τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἀνάσταση καὶ ἡ Ἀνάληψή Του, μᾶς δείχνει, ὅτι τὸ σῶμα δὲν ἔχει καθόλου δευτερεύουσα θέση. Ἐξ’ ἄλλου, προσδοκοῦμε Ἀνάσταση νεκρῶν καὶ ζωὴ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, μὲ τὰ σώματά μας.

Τὸ ἀδιάφθορο Ἱερὸ Λεῖψανο τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ, μὲ τὴ Χάρι τοῦ Χριστοῦ, ἔγινε πηγὴ ἀγιασμοῦ, προσκυνήσεως καὶ θεραπείας. Παραμένει ζεστό, ἐλαστικὸ καὶ διατηρεῖ κατὰ θαυμαστὸ καὶ ἀνεξήγητο τρόπο, ἰδιαίτερος μοναδικό, μὺς – λίπος καὶ ἰστούς. Ἐγιναν καὶ γίνονται θεραπείες: σὲ καρκινοπαθεῖς, παραλύτους, στεῖρες γυναῖκες, σὲ δερματοπάθειες, ἀπαλλαγὴς δαιμονίων ἀπὸ δαιμονισμένους καὶ θεραπείες ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἀσθένεια. Καὶ διατί ὅλα αὐτά; Διότι ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος καὶ ὅταν ζοῦσε στὴ γῆ, ἦταν πάρα

πολὺ ταπεινός. Ἦταν ἀληθινὸς δοῦλος τοῦ Χριστοῦ. Ἄνθρωπος μεγάλης πίστεως καὶ ἐναρέτου ζωῆς. Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος τοῦ Σβίρ, εἶναι ὁ μόνος Ἅγιος μετὰ τὸν Πατριάρχη Ἀβραάμ, ποὺ ἀξιώθηκε ἐπισκέψεως τῆς Ἁγίας Τριάδος μετὰ τὴν μορφὴ τριῶν Ἀγγέλων. Μάλιστα, κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς τῆς ἐπισκέψεως, ἡ Ἁγία Τριάς τὸν ἄγγιξε. Προφανῶς τοῦτο τὸ ἄγγιγμα, ποὺ ἔγινε στὸ σῶμα του, νὰ ἔλαβε καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του, τὴν ἀφθαρσίαν. Τέτοια θεοφάνεια λίγοι ἀξιώθηκαν στὴν ἐπίγεια ζωὴ τους. Θαυμαστὸς ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ. Ὁ Ἅγιος, ἦταν τόσο ταπεινός, στὴν ἐπίγεια ζωὴ του ποὺ τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεανθρώπου: «Ὅστις δὲ ὑψώσει ἑαυτόν, ταπεινωθήσεται· καὶ ὅστις ταπεινώσει ἑαυτόν, ὑψωθήσεται» (Ματθ. Κεφ. 23, 12) τὴν ἔκανε καθημερινὰ πράξη καὶ βίωμα. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Τριαδικὸς Θεὸς τὸν ὑπερήψωσε.

Πρῶτον, μετὰ τὰ θαυμαστὰ θαύματα καὶ ἐν ζωῇ καὶ μετὰ θάνατον.

Δεύτερον, μετὰ τὴν ἀφθαρσίαν τοῦ σώματος, περίπου πεντακόσια χρόνια (500) μέχρι σήμερον.

Καὶ Τρίτον, μετὰ τὴν μυροβλυσίαν, μετὰ θάνατον.

Σύμφωνα μετὰ τὰ λόγια Του:

«Τοὺς δοξάζοντάς με δοξάσω».

Ὁ π. Θεόδωρος Ζήσης, καθηγητὴς τῆς Θεολογίας εἰς τὸ Α.Π.Θεσσαλονίκης, γιὰ τὴν ἀφθαρσίαν τῶν σωμάτων πολλῶν Ἀγίων καὶ θαυμάτων μᾶς λέγει: «**Ὁ Θεὸς ὅπου βούλεται νικᾷται φύσεως τάξις**» καὶ «**νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὅροι**». Τοὺς ὅρους, τοὺς ἔθεσε ὁ Δημιουργός, μετὰ τὴν ἄπειρη Σοφία του. Μπορεῖ νὰ τοὺς ἀναστείλει, νὰ ἀνακόψει τὴν λειτουργία τους καὶ νὰ ἐπιτελέσει τὸ θαῦμα.

Ἡ μεσιτεία τῶν Ἀγίων καὶ οἱ προσευχῆς των, ὡς μυρωδάτο θυμίαμα ἀνεβαίνουν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ. (Ἀποκ. 8, 4) Παράδειγμα: ὁ Θεὸς διὰ τὸν δοῦλον του Δαυῖδ, ἐνῶ εἶχε πεθάνει, ἔσωσε τὴν Ἱερουσαλήμ. (Β' Βασιλ. 20, 6).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ΄

Περὶ τοῦ Μύρου τοῦ Ἀγίου Δημητρίου. (εἰς μετάφρασιν)

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, ὁ Θεὸς θέλησε νὰ τὸν δοξάσῃ παγκοσμίως. Τί λοιπὸν οἰκονόμησε; Εὐγενε μύρον ἀπὸ τὸ σῶμα του. Κάθε μέρα οἱ Χριστιανοί, καὶ οἱ ντόπιοι καὶ οἱ μακρυνοὶ τὸ ἔπαιρναν. Καὶ ὅσον τὸ ἔπαιρναν, ἀπέμενεν περισσότερον ἀπὸ τὴν πρεσβείαν τοῦ Ἀγίου. Τὸ μύρον θεράπευε, πολλοὺς ἀνθρώπους, ἀπὸ διάφορες ἀσθένειες. Γιὰ τοῦτο καὶ περισσότερον τὸ ἔπαιρναν οἱ ἄνθρωποι, διότι μετὰ μεγάλης πίστεως τὸ ἔπιναν καὶ ἐθεραπεύονταν. Ἐκεῖ κοντὰ στὸ βουνὸ τοῦ Σωλομώντα ζοῦσε κάποιος ἀσκητής. Ἄκουσε, ὅτι ὁ Ἅγιος ἀναβλύζει μύρον ἀπὸ τὸν τάφον του, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπίστευε. Ἐλεγεν, εἰς τὸν νοῦν του, ὅτι καὶ ἄλλοι, πολλοὶ Ἅγιοι, ὑπέμειναν περισσότερα μαρτύρια, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐμυρόβλυσαν. Τί ὅμως, οἰκονόμησε ὁ Θεός, διὰ νὰ τὸν πληροφορήσῃ, ὅτι εἶναι ὄντως, ἀλήθεια ἢ μυροβλυσία. Κάποια νύχτα, πού ἐδιάβαζεν τὴν ἀκολουθίαν του, ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ. Τότε τοῦ ἐφάνηκε, ὅτι εὐρέθη εἰς τὴν Θεσσαλονίκη μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἀγίου Δημητρίου, Ἐκεῖ μπροστὰ του, εἶδεν ἕναν ἄνθρωπον, πού κρατοῦσε τὸ κλειδὶ ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ Ἀγίου. Τότε τοῦ λέγει: **«σὲ παρακαλῶ, ἄνοιξέ μου, νὰ προσκυνήσω τὸν Τάφον**

τοῦ Ἀγίου». Τότε ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, τοῦ ἄνοιξε καὶ μπήκε μέσα εἰς τὸ κουβούκλιον νὰ προσκυνήσῃ. Προσκυνώντας ὁ ἄσκητῆς, εἶδεν, ὅτι ὅλος ὁ τάφος, ἦταν βρεγμένος ἀπὸ τὸ μύρον καὶ εὐωδίαζε. Τότε ὁ ἄσκητῆς λέγει, πρὸς τὸν φύλακα τοῦ τάφου: **«νὰ ἰδοῦμεν, ἀπὸ ποῦ ἔρχεται τὸ μύρον;»** Τοῦ ἐφάνη λοιπόν, σὰν νὰ ἔφερεν ἐργαλεῖα καὶ ἄρχισαν νὰ σκάπτουν καὶ σκάπτοντες, βρήκαν ἓνα μάρμαρον μέγανον. Τότε μὲ πολὺν κόπον τὸ ἐσήκωσαν καὶ ἀμέσως φάνηκε τὸ σῶμα τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, λαμπρὸν καὶ πάρα πολὺ ὠραῖον. Τὸ δὲ μύρον ἐχύνετο πάρα πολὺ καὶ ἀνέβλυζεν ἀπὸ τὰς τρύπας τῶν κονταρίων ποὺ τὸν τρύπησαν. Τόσον δὲ πολὺ μύρον, ὅπου ἐπιριχύθη καὶ ὁ φύλαξ τοῦ τάφου. Ὁ δὲ ἄσκητῆς, ἀπὸ τὸν τρόπον του, διὰ νὰ μὴν πνιγῇ ἀπὸ τὸ μύρον, φώναξε πολὺ δυνατά: **«Ἄγιε Δημήτριε, βοήθει μοι».** Ὡς τοῦ θαύματος! Τότε, ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, καὶ βλέπει, ὅτι ἦταν βρεγμένος ἀπὸ τὸ μύρον, καὶ αὐτὸς καὶ τὰ φορέματά του. Ἀμέσως, ἔφυγε ἀπὸ τὸ βουνὸ καὶ πῆγε στὴν Θεσσαλονίκην, κηρύττοντας τὸ θαῦμα τοῦ Ἀγίου καὶ δοξάζοντας τὸν Θεόν. Ἐμείνεν μερικὲς ἡμέρες, στὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἀγίου καὶ μετὰ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἄσκησίν του. Ἀμήν.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἀγίου Δημητρίου - Θεσσαλονίκης.

*Ὁ Άγιος Δημήτριος, ὁ Μεγαλομάρτυς
καὶ Μυροβλύτης Θεσσαλονίκης.*

10.

† Ὁ Μακαριστός Γενικός Αρχιερατικός Ἐπίτροπος τῆς Ι.Μ.Θ.
πρό τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας Δεξιᾶς
καί τῶν σεπτῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.
(† 15-12-2015)

10. σ. 282, Ὁ συνεορτασμός τοῦ Ἁγίου Δημητρίου μετά τῆς Παναγίας.
Θεσσαλονίκη 2012. † Πρωτ/ρου Δημ. Βακάρου, Δρ. Θ.

Ὁ Ἅγιος Νεῖλος, ὁ Νέος θαυματουργὸς καὶ Μυροβλύτης, περὶ τὸ τελευταῖον τέταρτον τοῦ 16^{ου} αἰῶνος. 12 Νοεμβρ. ἡ κοίμησις (1651). Τὸ δὲ Ἅγιον αὐτοῦ σῶμα, ἀνέβλυσε μύρον εἰῶδες, τὸ ὁποῖον ἔτρεχεν ἐκ τοῦ σπηλαίου ἕως κάτω εἰς τὴν θάλασσαν. Τὸ μύρον αὐτοῦ ἰάτρευε πᾶσαν ἀσθένειαν: Ὁ τόπος ὠνομάσθη αὐτός, Καραβοστάσιον. Εἰς τὸν ἴδιον τόπον παλαιότερον, ἦλθεν εἰς Ἅγιον Ὅρος καὶ ὁ Ἅγιος Πέτρος, ὁ Ἀθωνίτης. Τὸ (1815) εὑρέθη ὁ τάφος τοῦ Ἀγίου. Ἀνακομιδὴ τῶν ἱερῶν Λειψάνων.

Εἰς τὸ **Κοντάκιον** τοῦ Ἀγίου γράφεται Μυροβλυτῶν ἐγκαλλώπισμα, Νεῖλε, Θεόφρον.

Μεγαλνάρια

1. Μύρου ἀποπνέοντα τὴν ὁσμήν, καὶ μελλούσης δόξης, ἐκδηλοῦντα τὰ ἀγαθὰ, ὥφθησαν τοῖς πᾶσι, τὰ θεῖα λείψανά σου· διό σε Μυροβλύτα, Νεῖλε, γεραίρομεν.

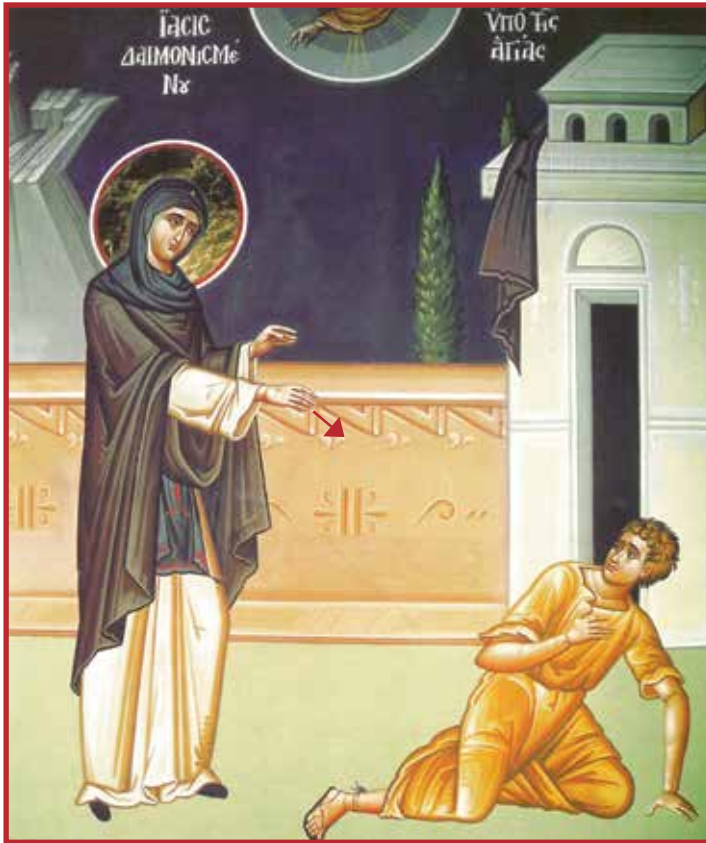
2. Νεῖλον τὸν πηγάσαντα ἀληθῶς, νάματα δακρύων καὶ κεράσαντα γλυκασμόν, τὴν σεπτὴν Τριάδα, ἐξ ἧς ἀντεκεράσθη, τὰ νάματα τῶν μύρων, ὕμνοις τιμήσωμεν.

*Ἡ Ἁγία Θεοδώρα ἡ Μυροβλύτιδα.
(812 - 892)*

Ἡ Ἰασης = γατριεὶα τοῦ δαιμονισμένου.

11.

Θαύματα τῆς Ἀγίας.

Ἐν μιᾷ λοιπὸν τῶν νυκτῶν ἀσκήτριά τις ἐκ τῆς μονῆς εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον της, ὅτι ἡ Ἀγία περιεπάτει ὅλον τὸν ναόν, βαστάζουσα εἰς χεῖρας της ἕν ἄγγεϊον ὑάλινον, καὶ δύο νέοι λευκὰ ἐνδεδυμένοι καὶ ὠραῖοι πλησίον αὐτῆς, καὶ εἷς κληρικὸς μὲ θυμιατὸν εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ὁ μὲν κληρικὸς ἐθυμία τοὺς ἀσθενεῖς, (διότι πολλοὶ ἀκούοντες, τὰ ὅποια ἔκαμνε θαύματα συνέτρεχον), ἡ δὲ Ἀγία ἐρράντιζεν αὐτοὺς μὲ τὸ ἔλαιον, καὶ ἀφ' οὗ ἔφθασαν εἰς τὴν στρωμνὴν τοῦ Γεωργίου, ἔβαλεν ἡ Ἀγία τὸν δευτέρον της δάκτυλον εἰς τὸ στόμα του τρεῖς φορές, καὶ ἔβγαλεν ἀπ' αὐτὸ εἶδος τι ὡς φλέγμα· ἔπειτα ἐσπόγγισε τὸν δάκτυλόν της ἀπὸ τὸ φόρεμα.

11. Ἰ. Μ. Θ., Βίος καὶ Ἱερά Ἀκολουθία τῆς Ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Θεοδώρας τῆς Μυροβλύτιδος, σ. 19.

Ἡ Κοίμησις τῆς Ἀγίας Θεοδώρας.

12.

Διαδοθείσης δὲ τῆς φήμης τῆς μεταστάσεως αὐτῆς, συνήχθησαν εἰς τὸν ἐνταφιασμόν της οἱ τῶν λοιπῶν Μοναστηρίων μοναχοὶ καὶ πλῆθος λαϊκῶν· διότι ἦτον φημισμένοι αἱ ἀρεταὶ αὐτῆς πανταχόθεν.

Ὅταν δ' ἐψάλλετο ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐφάνη ἐξαίσιόν τι θαυμάσιον· ἐν ᾧ πρωτύτερα τὸ πρόσωπόν της ἦτον ἄσχημον καὶ ὅλον ρυτίδας ἔνεκα τοῦ γήρατος καὶ τῶν σκληραγωγιῶν, τότε ἐφάνη φαιδρὸν καὶ εὐμορφον, ὡς εἰκοσαετοῦς νέας καὶ ἔβγαιεν ἀπὸ τὸ σῶμα της θεία τις καὶ ἄρρητος εὐωδία, τοσαύτη χάρις ἦλθεν εἰς τὸ ἅγιον ἐκεῖνο σῶμα ἐξ ὑψηλῆς καὶ θείας τοῦ Παντοκράτορος δυνάμεως.

Ἱερά Λειψανοθήκη Ὁσίας.

13.

Τοιαῦτα καὶ ἄλλα ἀναρίθμητα καὶ παράδοξα ἐτέλει καὶ τελεῖ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἡ αἰοίδιμος Θεοδώρα εἰς τοὺς προσερχομένους μὲ εὐλάβειαν. Μέλλοντες δὲ νὰ δώσωμεν τέλος τοῦ λόγου, ὥς εἰπωμεν ἔτι ὀλίγα. Διὰ τὰ ἄπειρα θαύματα, τὰ ὁποῖα ἐτέλει ἡ Ἁγία αὐτὴ Θεοδώρα, ἀπεφάσισεν ἡ ἡγουμένη κοινῇ γνώμῃ τῆς μονῆς, νὰ μεταφέρῃ τὰ Ἁγία της λείψανα ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας, (εἰς τὸ ὁποῖον πολλάκις καὶ ἡ Ἁγία κατ' ὄναρ φαινομένη τὴν παρεκίνει)· κατασκευάσασα λοιπὸν εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ ναοῦ ἐν κουβούκλιον, καὶ ἐν πέτρινον κιβώριον, διὰ νὰ βάλουν τὰ Ἱερά λείψανά της.

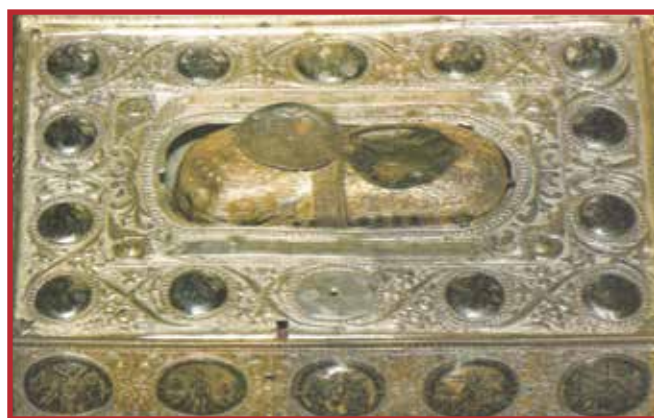
13. σ. 22.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄

Περὶ Ἀφθαρσίας.

Τὸ Ἱερὸ Λεῖψανο τῆς Θεοπρομήτορος Ἀγίας Ἑκκλίας, ἦταν εἰς τὸ Κελλίον τοῦ Ἀγίου Μεγ/ρος Γεωργίου στὴν Προβάτα. Τότε οἱ Πατέρες τῆς Σκήτεως τῆς Ἀγίας Ἑκκλίας, ἔστειλαν ἀντιπροσωπία καὶ παρεκάλεσαν τὸν νέο Γέροντα τῆς Καλύβης Ἱερ/χο Δανιὴλ καὶ πνευματικὸν ἐκ Λέσβου, νὰ τοὺς δωρίσει τὸ Ἱερὸν Λεῖψανο γιὰ τὸ Κυριακὸ τῆς Ἀγίας Ἑκκλίας. Ὁ Γέροντας ἀποδέχθηκε τὸ αἶτημα καὶ ἔτσι τὸ 1686 τὴν 25^{ην} Ὀκτωβρίου, ἐπὶ Δικαίου Συμεῶν, πρὸ τῆς ἀγρυπνίας τοῦ Ἀγ. Μεγ/ρος Δημητρίου, ἔγινε πανηγυρικὴ ὑποδοχὴ ἀπὸ τοὺς Ἀγιαννανῖτες Πατέρες, τοῦ χαριτόβρυτου ἀριστεροῦ Ἀγίου ποδὸς τῆς Θεοπρομήτορος Ἀγίας Ἑκκλίας.

Τὸ ἱερὸ Λεῖψανο (ἀριστερός ποῦς) τῆς Ἀγίας Θεοπρομήτορος Ἑκκλίας. Κυριακὸ Σκήτεως, Ἀγίας Ἑκκλίας - Ἁγιον Ὅρος.

Οι Δίκαιοι Θεοπάτορες Ιωακείμ και Άννα - Άγιον Όρος.

*Ἡ Ἱερὰ Εἰκὼν τῆς Θεοπρομήτορος Ἄννης,
Σκήτη Ἀγίας Ἄννης - Κυριακό.*

*Οἱ τάφοι τῶν ἁγίων Θεοπατόρων Ἰωακεὶμ καὶ Ἄννης.
Γεθσημανῇ - Ἱεροσόλυμα.*

14.

Εἰκὼν, τῆς νέας Ὁσιομάρτυρος Ἐλισάβετ.

14. Τὰ τρία Ἄνθη τῆς Πίστεως,.. σ. 118.

Μ. μον. - Κατουν. - Κοίμ. τῆς Θεοτόκου.

15.

Τό σεπτό σκήνωμα τῆς νέας Ὁσιομάρτυρος Ἑλισάβετ, στό μοναστήρι τῆς Ἁγίας Μαρίας τῆς Μαγδαλινῆς, στό Ὅρος τῶν Ἑλαιῶν, Ἱεροσόλυμα. Αὐτό ἀνοικοδομήθηκε μέ δωρεές τῆς Μεγάλης Δούκισσας. Τά πόδια καί τά πέλματά της, καθώς καί ὁ ἐγκέφαλος μέσα στό κρανίο, διατηροῦνταν ἐντελῶς ἄθικτα, ἀβλαβῆ.

*Ὁ Ἅγιος Σπυρίδων ὁ Θαυματουργός.
Ἐκοιμήθη τὴν 12ην Δεκεμβρίου τὸ 348.*

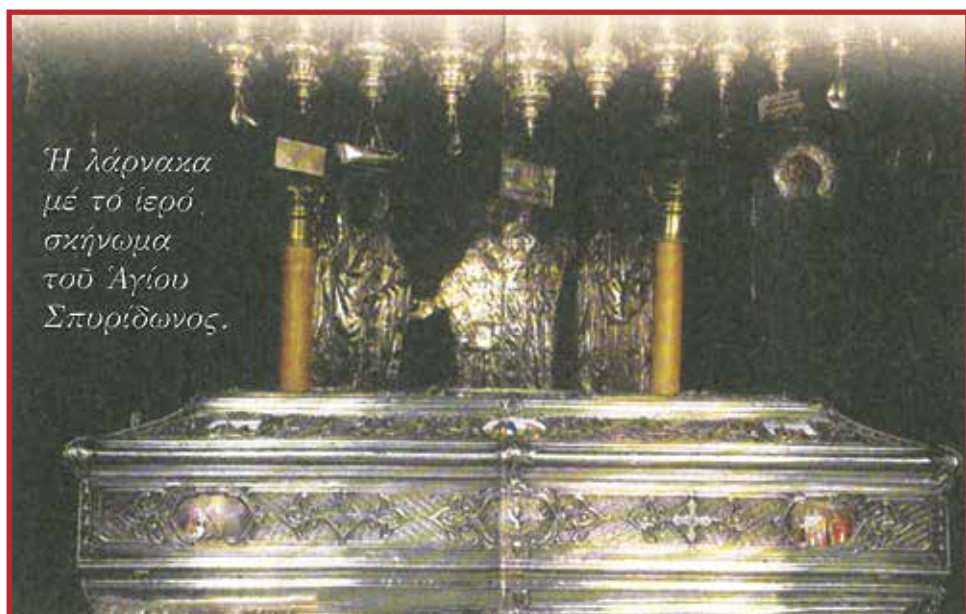
Τό πρώτον θαύμα:

Τό θαύμα τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος ἐγένετο ἐν Κερκύρα τῷ 1716, ὁπότε ὁ μέγας Σπυρίδων, ἐπιφανεῖς οὐρανόθεν, ἐξεδίωξε καί διεσκόρπισε τοὺς πολιορκοῦντας τήν νῆσον, Τούρκους.

Τό δεύτερο θαύμα:

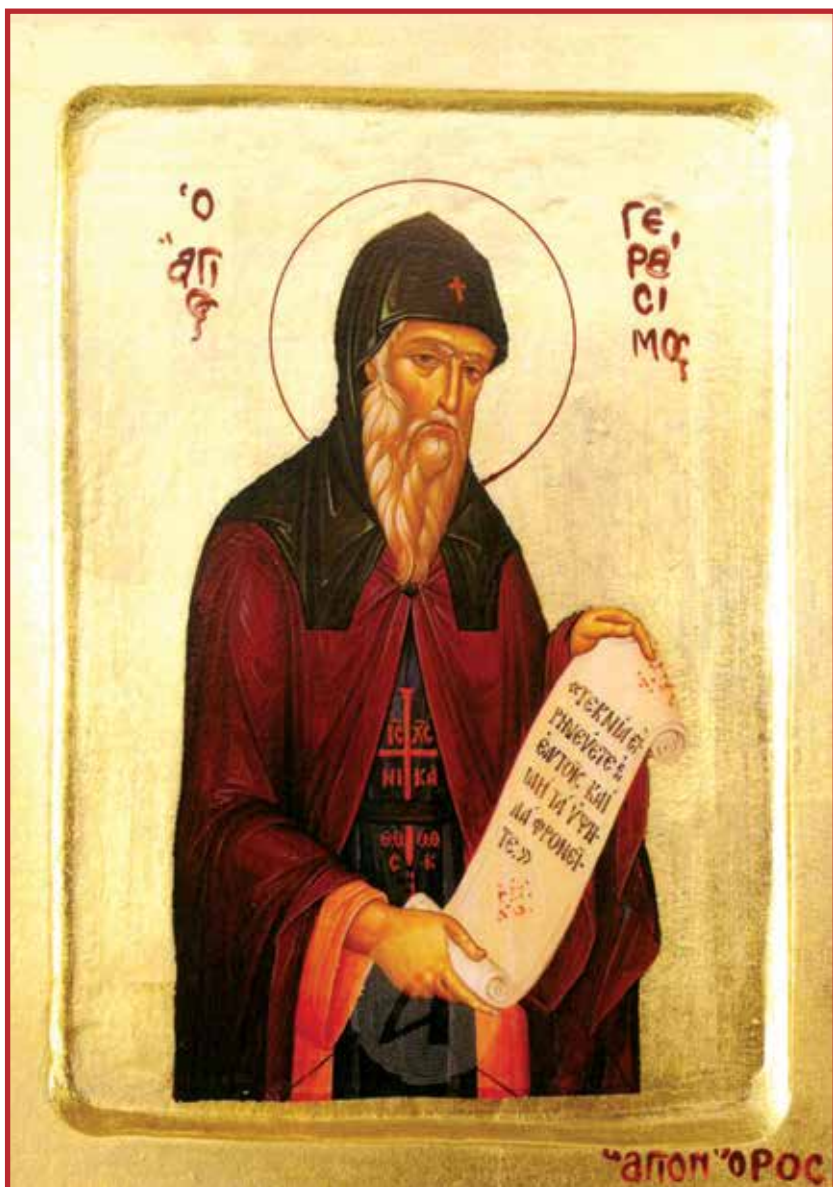
Τό 1718 ὁ Ἅγιος μέ θαυμαστό τρόπο ἀπέτρεψε τόν Βενετό διοικητή Ἀνδρέα Πιζάνη ἀπό τό νά οἰκοδομήσει λατινικό ἀλτάριο στό ναό. Ἡ ἀνάμνηση τοῦ θαύματος εορτάζεται κάθε χρόνο στίς 12 Νοεμβρίου.

Ἡ Δυτική ἐκκλησία εἶναι κακόδοξος καί αἰρετική. Ἄν δέν ἦτο τοιαύτη, διατί ὁ Ἅγ. Σπυρίδων διώχνει ἀπό τήν Ἐκκλησίαν του τό ἀλτάριόν της, ὅχι μέ κανέναν ἄλλον τρόπον, μετριώτερον, ἀλλά μέ τόν πλέον φοβερώτατον, μέ ἕναν τρόπον, μέ τόν ὁποῖον ἐφανέρωσε, πόσῃ ἀποστροφῇ καί ὀργῇ ἔχει εἰς ὄλεθρον καί ἀφανισμόν, ὡς δυσσεβεῖς καί ἀλαζόνας, ὅλους ἐκείνους ὁποῦ μέ αὐθάδειαν ἐφέροντο εἰς τήν αὐτοῦ ἀγιότητα; Ὅντως, ἐκεῖνο ὅπου ὑπερβαίνει ὅλα του τά ἄλλα, καί στεφανώνει τά θαύματα τοῦ Σπυρίδωνος, καί ὅπου δικαίως, δέν πρέπει νά ὀνομάζεται ἀπλῶς **θαῦμα θαυμάτων**, ἤ νά εἰπῶ ὀρθότερα, πρέπει νά ὀνομάζεται, **Κρίσις τοῦ Οὐρανοῦ** εἶναι ἡ παραδοξότατη καταστροφή τῶν μιαινωτάτων Λατίνων, μέ τήν ὁποίαν τοὺς ἀπεδίωξεν ἀπό τόν θεῖον του Ναόν, ὅταν ἐμελέτησαν νά τόν μολύνουν. Λατίνοι, γνωρίσατε καί καταλάβετε, ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός, μεθ' ἡμῶν ἡ Ἀλήθεια, ὁ Χριστός, μεθ' ἡμῶν τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, μεθ' ἡμῶν τῶν ταπεινῶν, ἀείποτε μυριοτρόπως ἀπό ἐσᾶς πολемуμένων καί ἐπιβουλομένων.

Ἡ λάρνακα
μέ τό ἱερό
σκήνωμα
τοῦ Ἀγίου
Σπυρίδωνος.

Ἡ λάρνακα μέ τό Ἱερό σκήνωμα τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος.

Ὁ Ἅγιος Γεράσιμος Κεφαλληνίας, ὁ Θαυματουργός.

*Τό λείψανο εἶναι ντυμένο μέ τά ἱερατικά ἄμφια
τῆς ταφῆς τοῦ Ἀγίου καί ἐκτίθεται πρὸς προσκύνηση
μέσα σέ κρυστάλλινη λειψανοθήκη.*

*Λεπτομέρεια από τις παλάμες τοῦ ἀφθάρτου
λειψάνου τοῦ Ἁγίου Γερασίου.*

Ὁ Ἅγιος πού λύνει τή μαγεία.

*Ἡ κοίμηση τοῦ Ἁγίου Γερασίου. Διακρίνονται οἱ πενθούσες
μοναχές τῆς συνοδείας του.*

*Εἴσοδος τοῦ σπηλαίου
ἀσκήσεως τοῦ Ἁγίου
Γερασίμου εἰς Ἀγία Ἄννα -
Ἅγιον Ὄρος.*

*Εἴσοδος τοῦ σπηλαίου
ἀσκήσεως τοῦ Ἁγίου
Γερασίμου εἰς Κεφαλλονιά.*

Ἡ Ἱερὰ Μονή Ἀγάθωνος.

† Ὁ Ὅσιος π. Βησσαρίων ὁ Ἀγαθωνίτης, ὁ Ἐλεήμων Πνευματικός.
(1908-1991)

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Χαίρει ἅπαντα ἡ Ἐκκλησία, τοῦ λειψάνου σου τῇ φανερώσει·
καί ἡ Φθιώτις πᾶσα ἀγάλλεται, ἡ δὲ μονὴ τοῦ Ἀγάθωνος
γάννυται· θαυματουργοῦντα προστάτην σε ἔχουσα.
Βησσαρίων πατὴρ ἡμῶν ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε
δωρήσασθαι ἡμῖν παισμάτων ἄφεσιν.

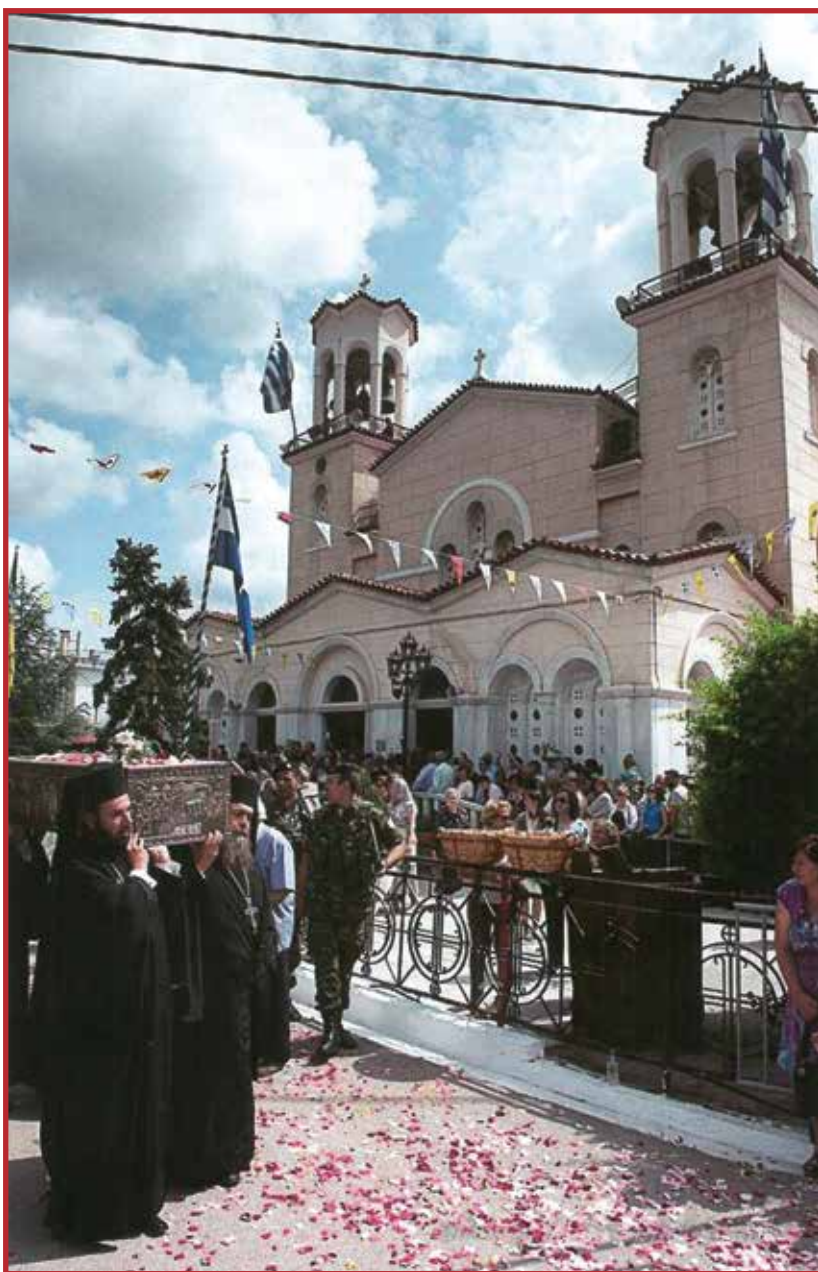
† Ο Όσιος π. Βησσαρίων ὁ Ἀγαθωνίτης, ὁ Ἐλεήμων Πνευματικός.

16.

*† Ο Όσιος π. Βησσαρίων ὁ Ἀγαθωνίτης κρατῶν ἐπὶ 15 χρόνια
τὸ Ἱερό Εὐαγγέλιο.*

16. Ἐκδ. Ὁρθόδοξος Κυψέλη, ἡμ. 2020, σ. 105.

17.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου.

17. Βίος καί Νέα θαύματα τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου, † Πρωτ/ρου Ἰωάννου Βερνέζου.

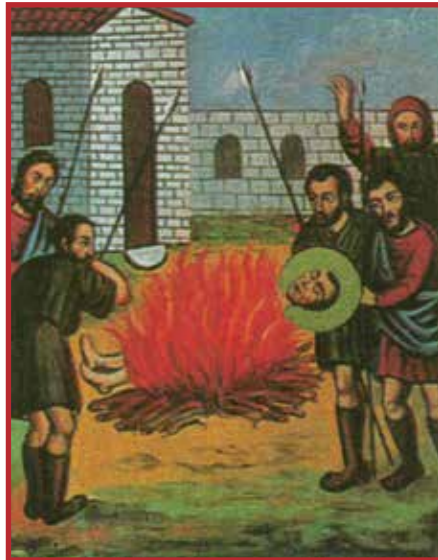

17α.

Ἡ ἀρχαιότερη εἰκόνα τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου.

*Ἡ διαμονή τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου
μέ τά ζῶα στό σταύλο τοῦ Τούρκου.*

17β.

*Ὁ ἀπεσταλμένος Πασᾶς τοῦ Σουλτάνου, Ὁσμάν,
καίει τό Ἱερό Λεῖψανο γιά νά ἐκδικηθεῖ τούς Χριστιανούς,
τό ἱερό σῶμα παίρνει κίνηση στή φωτιά.
Τότε ἔντρομοι οἱ Τούρκοι ἐγκαταλείπουν τό ἀνιερό ἔργο τους.*

17β. σ.20, σ. 26.

*«Ἡ θεία λάρναξ τῶν Λειψάνων σου,
Ἰωάννη πάτερ Ὅσιε, ἰάματα πηγάζει
τοῖς πιστοῖς...»*

17γ. σ.6.

18.

Στίς 15 Ἰουλίου 1990, ἡμέρα Κυριακή, τό πρωί, μόλις ὁ πατήρ Ἰάκωβος κατέβηκε ἀπό τό κελλάκι του στό Ναό γιά τή Θεία Λειτουργία περιέγραφε μέσα στό ἱερό μέ πρόσωπο ἐκστατικό σέ Πατέρες τῆς Μονῆς του ὅσα ὁ ὅσιος Ἰωάννης ὁ Ρῶσος "πνευματικῶ τῷ τρόπῳ" τοῦ εἶχε πεί τή νύκτα πού πέρασε - "ὁ Θεός οἶδεν" - ἐμπρός στήν Ἱερή λάρνακα μέ τό ἀδιαλώβητο σκῆνος Του στό Ναό του στό Προκόπι:

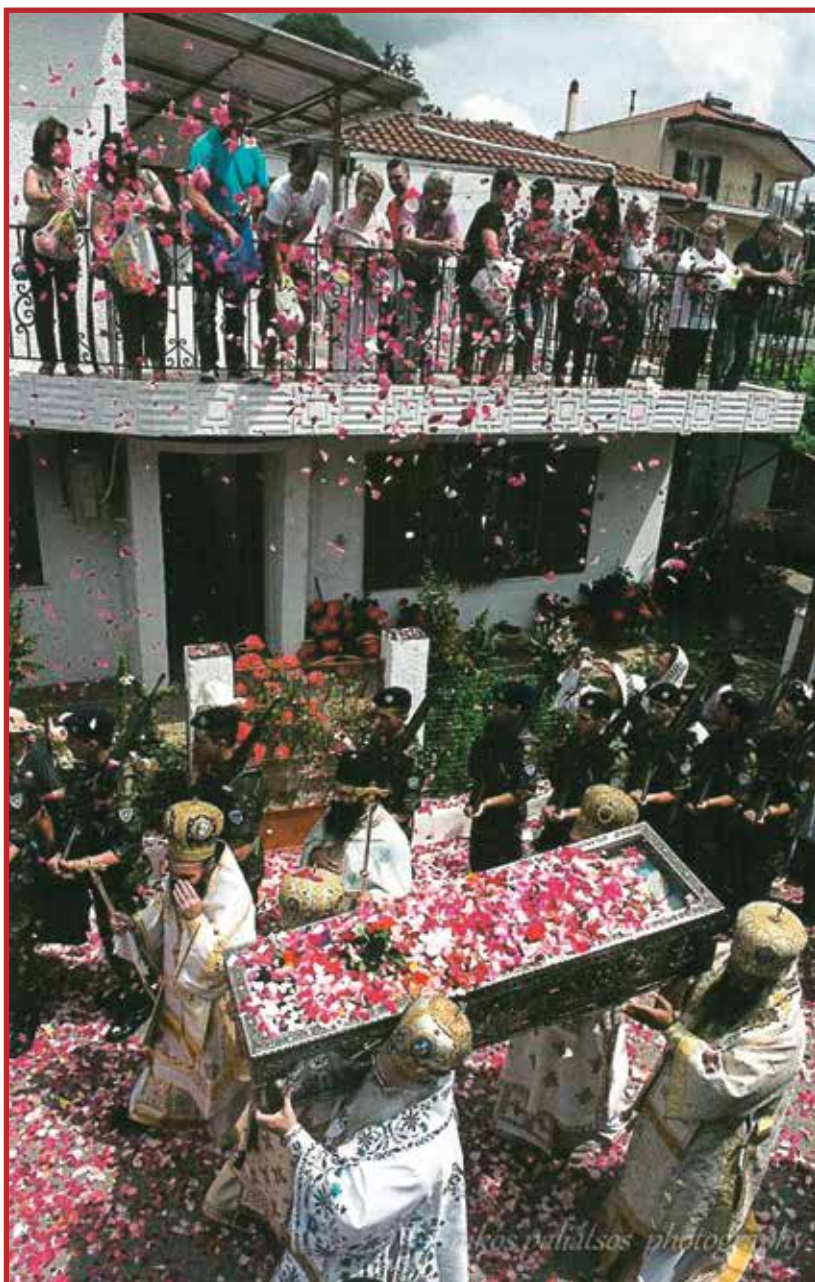
"Νομίζουν πώς κοιμᾶμαι, πεθαμένος, εἶμαι νεκρός καί δέν ὑπολογίζουν οἱ Χριστιανοί. Ἐγώ ὅμως εἶμαι ζωντανός. Τούς πάντας βλέπω. Τό σῶμα μου εἶναι μέσα, ἀλλά ἐγώ ἐξέρχομαι πολλές φορές ἀπό τή λάρνακά μου. Τρέχω ἀνάμεσα στούς ἀνθρώπους γιά νά τούς βοηθήσω. Πολύς ὁ πόνος. Αὐτοί δέ μέ βλέπουν. ἐγώ τούς βλέπω καί τούς ἀκούω τί λένε. Καί πάλι εἰσέρχομαι στή λάρνακά μου. Ἀλλά ἄκουσε Πάτερ μου νά σου πῶ: πολλή ἡ ἁμαρτία στόν κόσμον, πολλή ἡ ἀσέβεια καί πολλή ἡ ἀπιστία.

- Γιατί τά λές αὐτά Ἄγιε μου; τοῦ ἀπάντησα. Δέ βλέπεις πόσος κόσμος ἔρχεται στή χάρι σου καί σέ προσκυνᾷ;

- Πολλοί ἔρχονται, Πάτερ Ἰάκωβε, ἀλλά λίγα εἶναι τά τέκνα μου, πρόσθεσε ὁ Ὅσιος καί συνέχισε: **Γι' αὐτό πρέπει νά γίνει πόλεμος. Διότι πολλή ἡ ἁμαρτία στόν κόσμον.**

- Ὅχι, Ἄγιε μου, τοῦ εἶπα ἀμέσως ταραγμένος. Ἀπό μικρό παιδί ὅλο σέ πολέμους καί ταλαιπωρίες βρέθηκα. στή Μικρά Ἀσία πού γεννήθηκα ἀλλά κι ὅταν ἦλθαμε ἐδῶ στήν Ἑλλάδα. Ὑστερα, Ἄγιε μου, ἂν γίνει ἔξαφνα ὁ πόλεμος θά χαθοῦν καί ψυχές πρὶν προφθάσουν νά μετανοήσουν.

- **Πρέπει νά γίνει πόλεμος, πρέπει νά γίνει πόλεμος, πρέπει νά γίνει πόλεμος, ἀπάντησε λυπημένα μὰ μέ σταθερή φωνή ὁ Ὅσιος** καί συνέχισε λέγοντας ὅτι θά γίνουν ὀρισμένες πλημμύρες, πυρκαγιές καί ἄλλες καταστροφές στήν περιοχὴ τῆς Εὐβοίας καί κάποια ἄλλα δεινά".

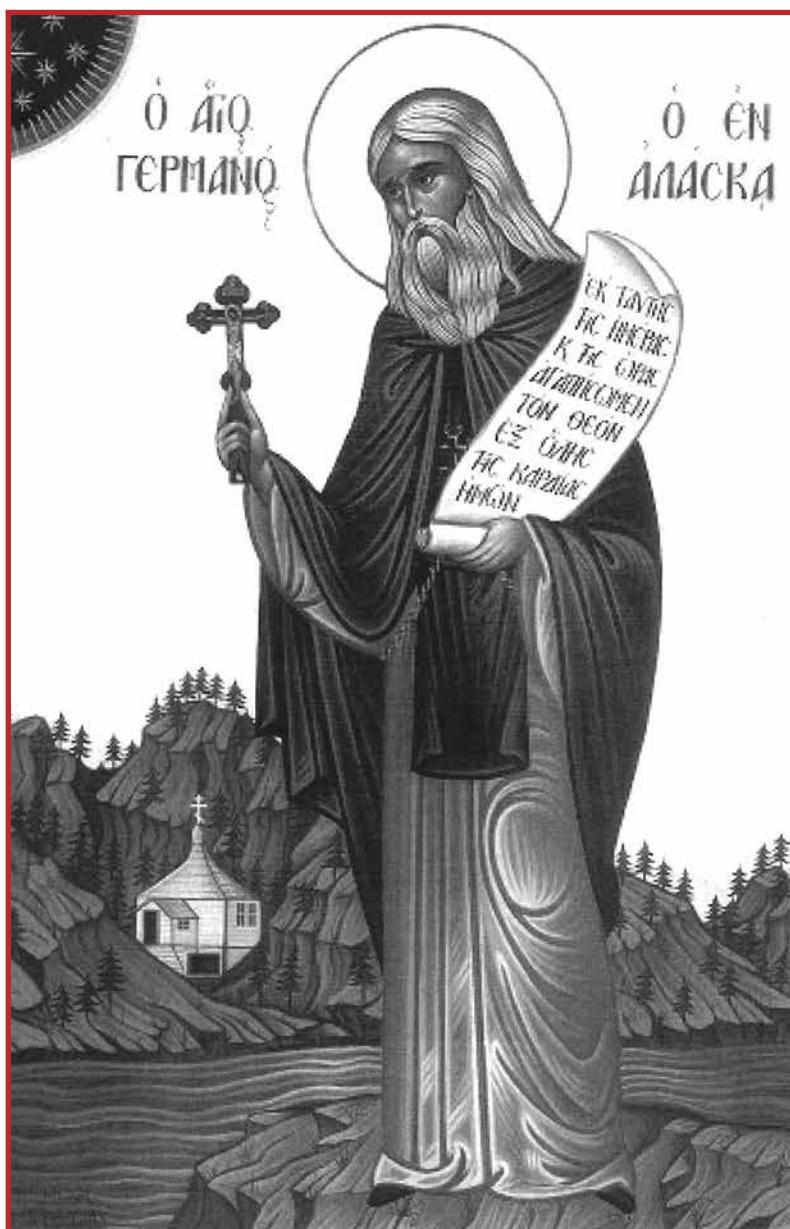
178.

Από την πανήγυρη τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου - 27 Μαΐου 2015.

178. σ.87.

Χειμωνιάτικη άποψη τοῦ μοναστηριοῦ.

19.

Ὁ Ἅγιος Γερμανός τῆς Ἀλάσκας.
† (1836)

19. Ἱερ/χου Βενεδίκτου, Ἀγιορείτου.
Συναξαριστής, 19ου και 20ου αἰῶνος. σ. 395.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄

Αἷμα και Μύρο τοῦ Ἁγίου Δημητρίου κατά τόν Ἅγιο Εὐστάθιο, Ἀρχιεπίσκοπο Θεσσαλονίκης.

Ὁ Ἅγιος Εὐστάθιος, Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, μέ σαφήνεια ἀναφέρει ὅτι ὁ πολιούχος τῆς Θεσσαλονίκης μεγαλομάρτυς Ἅγιος Δημήτριος ξεπέρασε ὡς πρός τήν ἀφθονία τοῦ μύρου ὅλους τούς μυροβλύτας ἁγίους. «Ὁ δέ ἡμέτερος πολιοῦχος τούς μέν μή πλουτοῦντας τῷ μύρῳ τῇ δασιλείᾳ τούτου ὑπερاناβέβηκεν οἷς δέ ὁ τοῦ μύρου πλοῦτος πληθύνεται, ἀλλά τούτοις παραβαλλόμενος, αὐχεῖ τό ἐπί μᾶλλον ἐξαίσιον τά τε ἄλλα, καί οἷς τό ἀθλητικόν αἷμα πλήσμιον ἀναβρῦει, καί τῷ μύρῳ συμμίσγεται, καλόν ἐπί καλῷ καί πλοῦτον ψυχῶν ἐπί πλούτῳ τιθέμενος». Ὁ Ἅγιος Εὐστάθιος ἀναφέρει στήν παράγραφο αὐτή τοῦ λόγου του πρός τόν μεγαλομάρτυρα, ὅτι ἐκτός ἀπό τό μύρο ἀναβλύζει καί πάρα πολύ ἀθλητικό αἷμα πού ἀνακατεύεται μέ τό μύρο καί ἔτσι ὁ μάρτυς προσθέτει καλό στό καλό καί πλοῦτο στίς ψυχές ἐπάνω στόν πλοῦτο.

Δύο κανόνες γιά τό μύρο τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἔχουν γράψει: Ὁ Ἅγιος Φιλόθεος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καί ὁ Ἅγιος Συμεών ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης.

20.

*Τῇ 20ῇ Σεπτεμβρίου, Μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρός ἡμῶν
ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ τοῦ θαυματουργοῦ, Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης.*

20. Τό μύρο τοῦ Ἀγίου Δημητρίου τοῦ Θεσ/κέως, σ. 113, † Πρωτ/ρου Δημ.
Βακάρου, Δρ. Θ.

Τὸ κιβώριο τῆς κρύπτης μὲ τὶς μυροδόχες λεκάνες.

*Ἡ Στάμνα μέ Χῶμα καί Αἷμα
ἀπό τό Μαρτύριο τοῦ Ἀγίου Δημητρίου.*

Άγγεῖα στήν κρύπτη πού χρησιμοποιοῦσαν γιὰ τὴν παραλαβὴ τοῦ μύρου (12ος - 13ος) αἰώνας.

Ὁ Ἅγιος Φιλόθεος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (13ος αἰώνας)

21.

κατά τόν ἴδιο τρόπο μᾶς ἀφήνεις τό σῶμα ἀθάνατη κληρονομιά, ἀνεκτίμητο θησαυρό, περιουσία πού ποτέ δέν ξοδεύεται, τή χάρη πού κατοικεῖ μέσα μας μέ κάθε μορφῆς θαῦμα καί τίς ὑπέρλογες πηγές τῶν μύρων καί τήν ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού φιλοξενεῖται μέσα σου, σάν νά φωνάζεις καθημερινά σέ ὅλους μέ διάφορες γλῶσσες καί μύρια στόματα».

Στόν Ἅγιο Φιλόθεο Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως τόν Θεσσαλονικέα (τέλος 13ου αἰῶνα) πού βλέπει «τήν ἔνοικον χάριν καί τήν τοῦ θείου πνεύματος ξένην ἐνέργειαν» στήν ἀνάβλυση τοῦ μύρου. «... ὡσαύτως ἡμῖν καταλείπεις τό σῶμα, κλῆρον ἀθάνατον, θησαυρόν ἀτίμητον, περιουσίαν δαπανωμένην μηδέποτε, θαύμασι παντοδαποῖς καί ὑπέρ λόγων πηγαῖς τῶν μύρων τήν ἔνοικον χάριν καί τήν τοῦ θείου πνεύματος ξένην ἐνέργειαν, ὥσπερ εἰ τισι γλώσσαις καί στόμασι μυρίοις πᾶσιν ἐμβοῶν καθεκάστην», «...

21. Τό μύρο... σ. 46

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος Καβάσιλας - Χαμαετός. (14ος αἰώνας)

22.

πρόσρημα, ἀλλὰ καὶ μύρον ἐστὶν ἀτεχνῶς καὶ μύρων πηγὴ ἀέναα ρέουσα, ὥστε τὸν οὕτω μὲν ὑπὲρ πάντα φιλοῦντα Χριστὸν καὶ φιλούμενον, οὕτω δὲ ἑαυτὸν παρασκευακότα», «Γιὰ τὸ Χριστὸ λοιπόν ἡ ἰδιαίτερη ὀνομασία (ἐπίκληση) εἶναι μύρο, τὸ μύρο λοιπόν, λέει, πού χύθηκε εἶναι τὸ ὄνομά Σου. Γιὰ τὸ Δημήτριο ὁμως, ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς ζεῖ μέσα του, δέν εἶναι μόνο τὸ μύρο ἡ ἰδιαίτερη ὀνομασία (ἐπίκληση), ἀλλὰ πράγματι εἶναι καὶ μύρο καὶ πηγὴ μύρων, πού ρεῖ συνεχῆ, ὥστε ἀπὸ τῆ μιά νά φανερώνει τὸ Χριστὸ πού ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀγαποῦν περισσότερο ἀπὸ ὅλους, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸν ἑαυτοῦ του, πού τὸν ἔχει ἐτοιμάσει μέ τέτοιο τρόπο».

22. Τὸ μύρο... σ. 46-47.

Στὸν Ἅγιο Νικόλαο Καβάσιλα - Χαμαετό (ἐπιφανὴ ὀρθόδοξο θεολόγο τοῦ 14ου αἰ. καὶ κορυφαῖο θεωρητικὸ τῆς Ὀρθόδοξης πνευματικότητας, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε στὴ Θεσσαλονίκη μεταξύ τῶν ἐτῶν 1319 καὶ 1321 καὶ πέθανε γύρω στὸ 1391, ἀνακηρύχθηκε δὲ Ἅγιος τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας στίς 19 Ἰουλίου 1983 ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη Δημήτριο ἐπὶ Ἀρχιερατείας τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης Παντελεήμονος Β΄) τὸ μύρο τοῦ Ἁγίου Δημητρίου εἶναι ὑπόθεση τοῦ «ἐν αὐτῷ (τῷ Δημητρίῳ) ζῶντος Χριστοῦ». Γράφει ὁ Καβάσιλας: «Χριστῷ μὲν γὰρ μύρον τὸ πρόσρημα, μύρον γάρ, φησί, ἐκκενωθέν ὄνομά σου, Δημητρίῳ δέ, τοῦ Χριστοῦ ζῶντος ἐν αὐτῷ, οὐ μόνον μύρον τὸ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄

Ἡ Πρόρρησις τοῦ Ἁγίου Ρώσου Ἀσκητοῦ.

Τὸ 1991, ἄρχισε ἡ κατάρρευση τοῦ Κομμουνιστικοῦ ὀλοκληρωτισμοῦ. Δηλαδή: (1991-1917) μετὰ ἀπὸ 74 χρόνια. Τὸ δὲ 1998, δηλ. (1998-1918) μετὰ ἀπὸ 80 χρόνια, πραγματοποιήθηκε καὶ ἡ προφητεία, ἀπὸ Ἁγιον Ρῶσον, Ἀγιογράφων Ἀσκητὴν, πὺν ἐρωτηθεὶς, ἀπὸ δύο Ἑλλήνες Ἀγιορείτας: «Γέροντα, πόσο θὰ κρατήσῃ, αὐτὴ ἡ ἄθρη καὶ ἀντίχριστη κυβέρνησις στὴν Ὁρθόδοξον Ρωσίαν;» Καὶ ὁ Γέροντας, ἀπήντησε, εὐθέως: «ἀπὸ τὶς ἁμαρτίαι μας, τὸ ἐπέτρεψεν ὁ Τριαδικὸς Θεός, 80 ἔτη, εἶναι τὸ ἐπιτίμιό μας». Αὐτὸ τὸ ἄκουσα, ἀπὸ τὰ χεῖλη, ἐνὸς ἐκ τῶν δύο, ἁγίων Γερόντων Ἑλλήνων, πὺν ἀκόμα εἶναι ἐν ζωῇ. Ὁ διορατικὸς αὐτὸς Ρῶσος Γέροντας καὶ ἀσκητὴς ἔχει πλέον, ἐν εἰρήνῃ κοιμηθεῖ. Ὁκτὼ (8) δεκαετίαι (10) ἐνωρίτερα 5 π. ἡμ. Ἰανουαρίου, τοῦ 1918, οἱ Μπολσεβίκοι κατέλαβαν τὸ μεγαλύτερον τμήμα τῆς Ρωσικῆς Θηβαΐδος τοῦ Βορρᾶ.

Τὴν περιοχὴν, γύρω ἀπὸ τὸ Ὀλονετς καὶ τὸ Λοντέϊνογιε Πολιὲ=Lodeynoye Pole. Ἀκριβῶς, τὴν ἄλλην ἡμέραν, 6 π. ἡμ. Ἰανουαρίου τοῦ 1918, οἱ Μπολσεβίκοι, πῆγαν στὸ μοναστήρι τοῦ Σβίρ, στὴν λειψανοθήκην τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου.

Ὅπως μαρτυρεῖται ἀπὸ τὸν καθηγητὴν Ἰάκωβον Λ. Μπάρσκωφ: «Τὴν περίοδον τοῦ Πάσχα τοῦ 1918, μπῆκαν μέσα στὸ Μοναστήρι ὀπλισμένοι στρατιῶτες, μὲ βλασφημίας

καὶ κατάρες, ζητώντας, ἀπὸ τὸν ἡγούμενον τότε, EYGENION, τώρα NEOMARTYPA, καὶ τὸν Ἀρχοντάρη, τὰ κλειδιά τοῦ θησαυροφυλακίου τοῦ Μοναστηριοῦ. Οἱ πατέρες προσπάθησαν μὲ ἐπιχειρήματα νὰ τοὺς ἀποτρέψουν ἀπὸ τὸν σκοπὸν τοὺς καὶ νὰ προστατεύσουν τὰ ὑπάρχοντα τοῦ Μοναστηριοῦ. Ἡ σπείρα, ἀρνήθηκε. Ἔκαναν δίκη καὶ ἀπεφάσισαν, τὸν θάνατον μὲ τουφεκισμό. Τότε ἡ σπείρα, ἐξανάγκασαν πρῶτα ἕξι πατέρες (6), νὰ σκάψουν ἓνα λάκο, σὰν τάφο, στὴ μέση τῆς αὐλῆς τοῦ Μοναστηριοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ. Μετά, ὅταν τελείωσαν τοὺς λάκους τοὺς ἔβαλαν, τὸν καθένα, μπροστὰ ἀπὸ κάθε λάκον. Ἦταν ἡ Τρίτη ἡμέρα τοῦ Πάσχα. Οἱ στρατιῶτες στήθηκαν ἀπὸ τὴν ἀπέναντι μεριά, ἔτοιμοι γιὰ νὰ τοὺς τουφεκίσουν. Οἱ πατέρες – μάρτυρες, ζήτησαν νὰ ψάλλουν τὸ «**ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ**», οἱ ἐκτελεστὲς στρατιῶτες, δὲν τὸ ἐπέτρεψαν. Τότε οἱ πατέρες – μάρτυρες, ἄρχισαν νὰ ψάλλουν τὸ «**ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ**», τὴν ἴδια στιγμή αὐτοί, ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν. Ὁ ἀρχοντάρης μοναχὸς εἶχε μεγάλη μαύρη γενειάδα, ἀκαριαία ἔγινε ὁλόλευκη».

Μετὰ οἱ θηριώδεις αὐτοὶ στρατιῶται ἐκτελεστὲς καὶ μανιώδεις ἐχθροὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, οἱ ἄθεοι καὶ τὰ ἀντίχριστα πειθήνια ὄργανα τοῦ Σατανᾶ, μπῆκαν στὴν Ἐκκλησία, ἄρπαξαν βέβηλα τὸ Ἱερὸ σκῆνωμα τοῦ Ὁσίου Ἀλεξάνδρου καὶ τὸ πέταξαν στὴ φωτιά. Ὁ Ἅγιος συμμετεῖχε καὶ μετὰ θάνατον εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ πυρός, μαζὶ μὲ τοὺς Νεομάρτυρας ἕξη (6) τουφεκισθέντας, ἀδελφοὺς ἐν Χριστῷ, ἀπ' τὸ ἀπάνθρωπο καὶ ἀντιχριστιανικὸ ἀθεϊστικὸ καθεστῶς. Αὐτὰ τὰ ἀνωτέρω: τὰ εἶδεν ὁ Ἰωάννης δόκιμος μοναχὸς ὁ Καρελιανός, πὺν κρύφτηκα στὴ σοφίτα γιὰ νὰ σωθῇ.

Προφανῶς, ὁ ἄφθαρτος, θαυματουργὸς καὶ Μυροβλύτης, Ἅγιος Ἀλέξανδρος, ἦταν ἐμπόδιο στὸν διάβολο καὶ τὰ ὑποχείρια ὄργανά του, τὰ ὁποῖα εἶχαν τότε, καταλάβει τὴν Ἀγίαν γῆ τῆς Ρωσίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ΄

Ἡ Προσπάθεια τῶν κομμουνιστῶν νὰ μετακινήσουν τὸ Ἱερό λείψανο τοῦ Ἀγίου.

Τότε, ἀνεξήγητα ἦσαν ἀνίκανοι νὰ προκαλέσουν, κάποια βλάβη στὸ Ἱερό Λείψανο τοῦ Ἀγίου ἢ νὰ τὸ μετακινήσουν, οἱ ἄθεοι καὶ ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ, κομμουνιστές. **Γιατί; Ὁ Χριστὸς γνωρίζει.** Ἔκαναν ἄλλες πέντε ἀπόπειρες, καὶ στὴν ἕκτη τους προσπάθεια, στὶς 10 Δεκεμβρίου, τοῦ ἰδίου ἔτους (1918), ἐπέτρεψε ὁ Τριαδικὸς Θεός, νὰ μετακινήσουν τὸ ἀδιάφθορο λείψανο, τοῦ Ἀγίου Ἀλεξάνδρου. Ἡ τοπικὴ ἐπιτροπὴ τῶν Τσεκιστῶν ζήτησε νὰ γίνει μιὰ ἔρευνα γιὰ τὴν αὐθεντικότητα τοῦ λειψάνου. Ἐξετάσθηκε ἀπὸ Σοβιετικοὺς ἐπιστήμονες μὲ τὴν ἐλπίδα ἀποδείξεως ὅτι ἦταν κίβδηλο – μιὰ ἀπάτη τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν ἀποβλάκωση τῶν πιστῶν. Ὅμως, πρὸς ἀμηχανία τῶν Μπολσεβίκων, τὰ ἀποτελέσματά τους ἐπιβεβαίωσαν ὅσα εἶχαν καταγραφῇ κατὰ τὴν πρώτη ἀνακάλυψη τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἀγίου τὸ 1641, ὅτι δηλαδὴ ἐπρόκειτο πράγματι περὶ τοῦ Ἀγίου Ἀλεξάνδρου καὶ ὅτι τὸ σῶμα του, ἦταν σὲ ἐκπληκτικὸ βαθμὸ ἀδιάφθορο. Τὸ δέρμα του ἦταν λευκὸ καὶ ἐλαστικόν. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του ἦσαν καθαρὰ διακρινόμενα καὶ ἔφεραν μιὰ ἐντυπωσιακὴ ὁμοιότητα μὲ τὶς εἰκόνες τοῦ Ἀγίου, οἱ ὁποῖες ἀγιογραφήθηκαν μεταξὺ τοῦ 16^{ου} καὶ τοῦ 18^{ου}

αἰῶνος. Ὑνας ἀκαδημαϊκός, ὁ Πέτρος Πέτροβιτς Πορκούσκιν, δὲν φοβήθηκε σὲ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τῶν διωγμῶν νὰ γράψει μίᾳ θαρραλέᾳ ἀπάντησιν, στὴν αἴτησιν τῶν Τσεκιστῶν: «Ἀναγνρίζοντας, ὅτι τὸ Λεῖψανο τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητα Ἱστορικὸ γεγονός, ἡ θέσις τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ εἶναι σὲ μίᾳ Ἐκκλησίᾳ, ζητοῦμε νὰ ληφθοῦν μέτρα γιὰ τὴν διαφύλαξιν αὐτοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱστορικοῦ θησαυροῦ». Ἔτσι, ξεκίνησε ἡ θλιβερὴ-δαιμονικὴ, «ἐκστρατεία κατασχέσεων τῶν λειψάνων» ἀπὸ τὸ 1918-1921. Ἐκλάπησαν, 63 Ἱερὰ Λείψανα Μεγάλων Θεοφόρων καὶ Θαυματουργῶν Ἁγίων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας. Ἀπογύμνωσαν, τὰ ὄργανα τοῦ Διαβόλου καὶ ὁ Διάβολος τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν, ἀπὸ τοὺς μεγάλους καὶ θεοφόρους πρεσβευτὰς καὶ **τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ**. Ἐπῆλθεν σκότος-σκότος-σκότος. Τί κάνανε τότε, αὐτὰ τὰ ἄθλια ὄργανα τοῦ Σατανᾶ.

Οἱ φάροι αὐτοί, οἱ 63, γίγαντες τῆς Ὁρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ὑπεβλήθησαν παρακαλῶ, σὲ «ἐπιστημονικὰς ἐξετάσεις», καὶ παρουσιάσθηκαν, ὡς «μούμιες», ἢ ὡς «κίβδηλα» ἢ κατεστράφησαν, σὲ ἀντιθρησκευτικὰ Μουσεῖα.

Τὸ Ἱερὸ Λεῖψανο τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου, μεταφέρθηκε στὸ Λοντεῖνιογιε Πολιὲ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴν Ἁγία Πετρούπολη (τότε Πέτρογκραντ). **Γιατί;** Διότι τὸ Κομμισαριάτο τῆς Δικαιοσύνης, ἔδωσε τότε ἐντολή, ὅλα τὰ ἱερὰ λείψανα νὰ μποῦν σὲ μουσεῖα.

Τὸ ἱερὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου, ἐφέρθη στὸ ἀνατομικὸ Μουσεῖο τῆς πόλεως. Τὸ Μουσεῖο, στεγαζόταν τότε, στὴν Στρατιωτικὴ ἱατρικὴ Ἀκαδημία. Ἐκεῖ τὸ λείψανο ἐξετέθη, ὡς ἔκθεμα, ἀλλὰ ἔμεινε χωρὶς ἐγγραφή. Ἀπίστευτα αὐτὰ ποὺ συνέβησαν. Ὁ Τριαδικὸς Θεὸς θέλησε, ἔτσι νὰ γίνῃ, στὸν πιστὸν ὁλόψυχα δοῦλον του. Πρῶτον, μιὰ προσπάθεια ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Μουσείου, νὰ ἀποκρυφθῇ. Παράλληλα, ἔγιναν

ἀπόπειρες νὰ ἀποδειχθοῦν ψεύτικα τὰ λείψανα τοῦ Ἀγίου στὸ κοινό, πὺ δὲν ἔμοιαζαν, στὴν ἱστορικὴ του περιγραφή, ἓνα μέρος ἀπὸ τὸ Σχέδιον τῶν Κομμουνιστῶν, γιὰ νὰ πλήξουν τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ, ὅλες αὐτές, οἱ ἀπόπειρες ἀπέτυχαν.

Τὸ ἔκλεισαν στὸ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριον τῆς Ἀκαδημίας πολέμου στὴν Πετρούπολη. Προσπάθησαν, νὰ ἀνακαλύψουν τὸ μυστικὸ τῆς ἀφθαρσίας του. Διαιτὸ ἔγιναν πάρα πολλές ἔρευνες, εἰς τὸ σῶμα του. **Διατί;** Διότι ἤθελαν νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν ἴδια μέθοδο, εἰς τὸ πτώμα τοῦ ἀθέου Στάλιν.

Ὅμως «οὗ φέρει τὸ μυστήριον ἔρευνα».

Ἡ Μόσχα ἐκείνης τῆς ἐποχῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ΄

Περίτρανη απόδειξις καὶ μαρτυρία - ὁμολογία, τὸ θαῦμα τῆς Κομμουνίστριας.

Ἡ Χάρη λειτουργεῖ μὲ τοὺς δικούς της νόμους, «ὅπου θέλει πνεῖ». Μία ἡλικιωμένη, σήμερα, γιατρίνα ἢ ὁποία συμμετεῖχε σ' ἐκείνη τὴν ἐρευνητικὴ ὁμάδα, ὁμολογεῖ: «Καθὼς βρισκόμουν πάνω ἀπὸ τὸ λείψανο καὶ ἔπαιρνα δείγματα γιὰ ἐξέταση, ἄκουσα νὰ μοῦ λέει: «**πᾶψε νὰ ἁμαρτάνεις**», καὶ γνώριζα καλὰ τί ἐννοοῦσε. Τὸν τύλιξα τότε σὲ ἓνα σεντόνι καὶ τὸν πέταξα σὲ μία ἀποθήκη, ὅπου ἔμεινε γιὰ εἴκοσι χρόνια. Ὅμως συνέχισα νὰ ἀκούω τὰ ἴδια λόγια, **«μέχρι ποὺ πῆρα ἓνα αἰχμηρὸ ἐργαλεῖο καὶ τοῦ ἔβγαλα τὰ μάτια!»**. Ὅμως ἡ ὑπομονὴ τοῦ Ἁγίου στὸ τέλος νίκησε, καὶ διαμέσου τοῦ νεκροῦ σώματος ἀναστήθηκε ἡ ψυχὴ ἐκείνη **μὲ τὴ μετάνοια**.

Ὡ Θεέ μου, ποὺ φθάνει ὁ ἄνθρωπος, χωρὶς Θεό. Δός, Χριστέ μου, σ' ὅλους μας, METANOIA καὶ FOBON ΘΕΟΥ, Συγχώρησιν καὶ Σωτηρίαν τῶν ψυχῶν μας. Σὺ εἶσαι, ὄντως ὁ ΨΥΧΟΣΩΤΗΡ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. Ἐκεῖ λοιπὸν στοὺς **ἀθέους-ὑπερηφάνους καὶ ψευδο-ἐπιστήμονας «στρατευμένους ἀθεϊστάς»**, ποὺ εἶχαν θεοποιήσει, τὸν Ἑγκελς, τὴν ἐπιστήμην, τὸ κόμμα τους, τὸν Μάρξ, τὸν Λένιν, τὸν Τρότσκι, τὸν Στάλιν

καὶ τὸν ἑαυτὸν τοὺς καὶ εἶπον: «Οἱ Ἄφρονες οὐκ ἔστιν Θεός», ἦταν καὶ ἓνας ἐπιστήμων, μεταξὺ τῶν συναδέλφων του, ὁ **Β.Ν. Τόνκοβ**, ποὺ δὲν ἦταν «στρατευμένος ἀθεϊστής», ὅπως οἱ συνάδελφοί του καὶ ἔτσι, χάρις σ' αὐτὸν τὸ ἱερὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ, παρέμεινε, στὴν Στρατιωτικὴ ἰατρικὴ Ἀκαδημία, τῆς Ἁγίας Πετροπόλεως, ἐξορισμένο στὴ λήθη. Περίπου ὀκτὼ δεκαετίες (-80 ἔτη), σὲ ἀναμονή, μέχρι τῆς στιγμῆς, ποὺ ἡ θεία Πρόνοια, θὰ ἐπέστρεφε, στὸ Μοναστήρι του καὶ στοὺς Ὁρθοδόξους πιστοὺς.

Ἡ Θηβαΐδα τοῦ Βορρά, βεβηλώθηκε καὶ μολύνθηκε, ἀλλὰ ταυτοχρόνως καὶ ἀγιάσθηκε. Ἐγινε, ὁ Γολγοθᾶς, γιὰ πολλοὺς Ρώσους.

Τὸ Μοναστήρι, τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου, ἔγινε στρατόπαιδο συγκεντρώσεως. Μὲ τὸ ὄνομα «**Σβίρλαγκ**» δηλαδὴ «**Στρατόπεδο τοῦ Σβίρ**».

Μετὰ ἔγινε οἶκος ἀναπήρων πολέμου. Οἶκος παιδιῶν, τεχνικὴ Σχολὴ καὶ Στρατόπεδο. Τό, δὲ τμῆμα τῆς Ἁγίας Τριάδος τοῦ Μοναστηριοῦ, μετατράπηκε σὲ ψυχιατρικὸ ἄσυλο, μέρος τοῦ ὁποίου, παραμένει, ὡς τέτοιο, μέχρι καὶ σήμερα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ΄

**Κομμουνιστικός ολοκληρωτισμός στην Ρωσία:
1917 ἔως 1991 = 74 χρόνια.**

Ἐπὶ Στάλιν: Τὸ μῖσος τῶν ἀθέων²³

Τὸ 1918 μὲ ἐντολὴ τοῦ Στάλιν: ἐπαναστατῶν ἐναντίον
τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

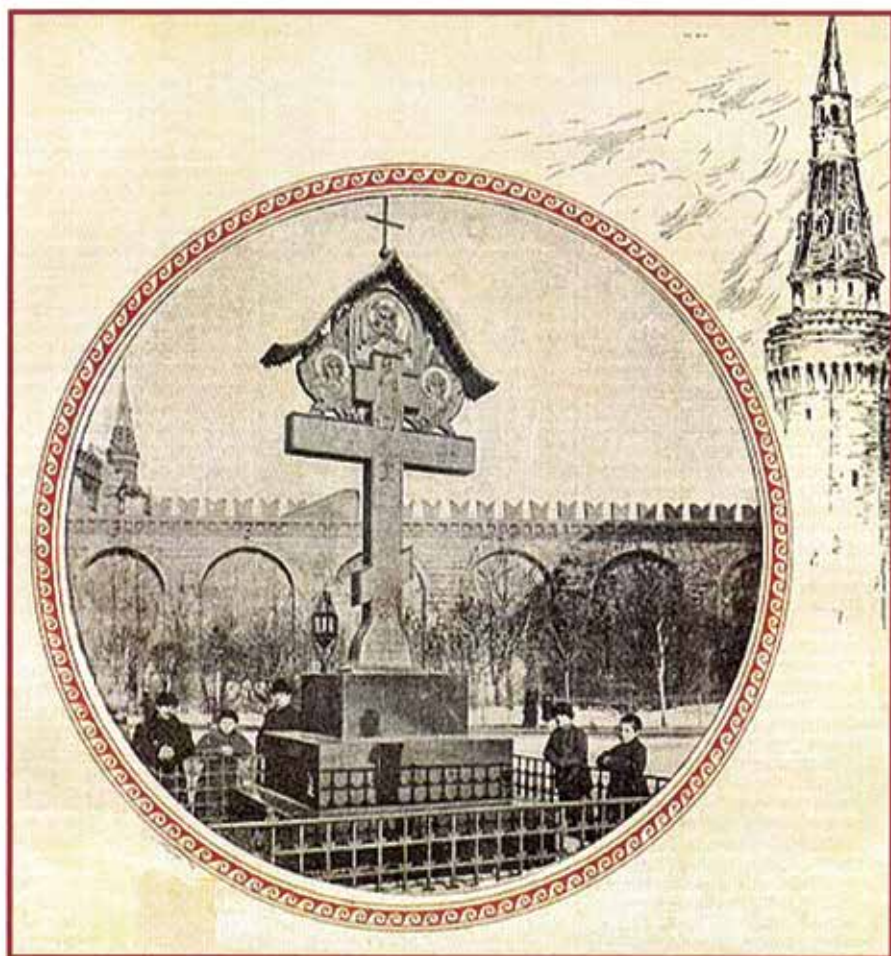
Πρῶτον, τὸ ἀντίγραφο τῆς Παναγίας τῆς Πορταϊτίσσης
ἐξαφανίστηκε

Δεύτερον, ἡ Πύλη τῶν Ἰβήρων καὶ τὸ παρεκκλήσιο
γκρεμίστηκαν, γιὰ νὰ περνοῦν τὰ ἄρματα μάχης στὴν κόκκινη
πλατεῖα.

Τρίτον, ὁ ναὸς τοῦ Ἀγίου Νικολάου κατεδαφίστηκε.

καὶ **τέταρτον**, τὰ κτήρια δημεύτηκαν καὶ οἱ μοναχοὶ
διώχθηκαν.

23. Ρωσία Φινλανδία, σ. 257.
Κ.Ν.Θ.

Ὁ τόπος τῆς δολοφονίας τοῦ Μεγάλου Δούκα Σεργίου, στίς 18 Φεβρουαρίου τοῦ 1905. Ἐδῶ ἡ Δούκισσα Ἑλισάβετ τοποθέτησε τόν μέγαν αὐτόν Σταυρόν. Αὐτόν τόν Σταυρόν, μετὰ τήν Ὀκτωβριανήν Ἐπανάστασιν τῶν Μπολσεβίκων, τόν ἔριξε κάτω μέ σχοινί, ὁ ἴδιος ὁ Λένιν, ὁ θηριώδης ἐχθρός τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ καί τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

Μόσχα, ὁ Ναός τοῦ Σωτῆρος, κτίστηκε τό 19ο αἰώνα μετά τή νίκη τῶν Ρώσων κατά τοῦ Ναπολέοντα. Στή δεκαετία τοῦ 30 ἀνατινάχθηκε ἀπό τόν Στάλιν. Ξανακτίστηκε καί πάλι μεταξύ τῶν ἐτῶν 1995 - 2000 μέ βάση τά παλαιά σχέδια.

24.

Τά ἀποτρόπαια καί ἀπάνθρωπα ἔργα τοῦ κομμουνισμοῦ, στήν παγκόσμια Ἱστορία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τήν Ρωσίαν.

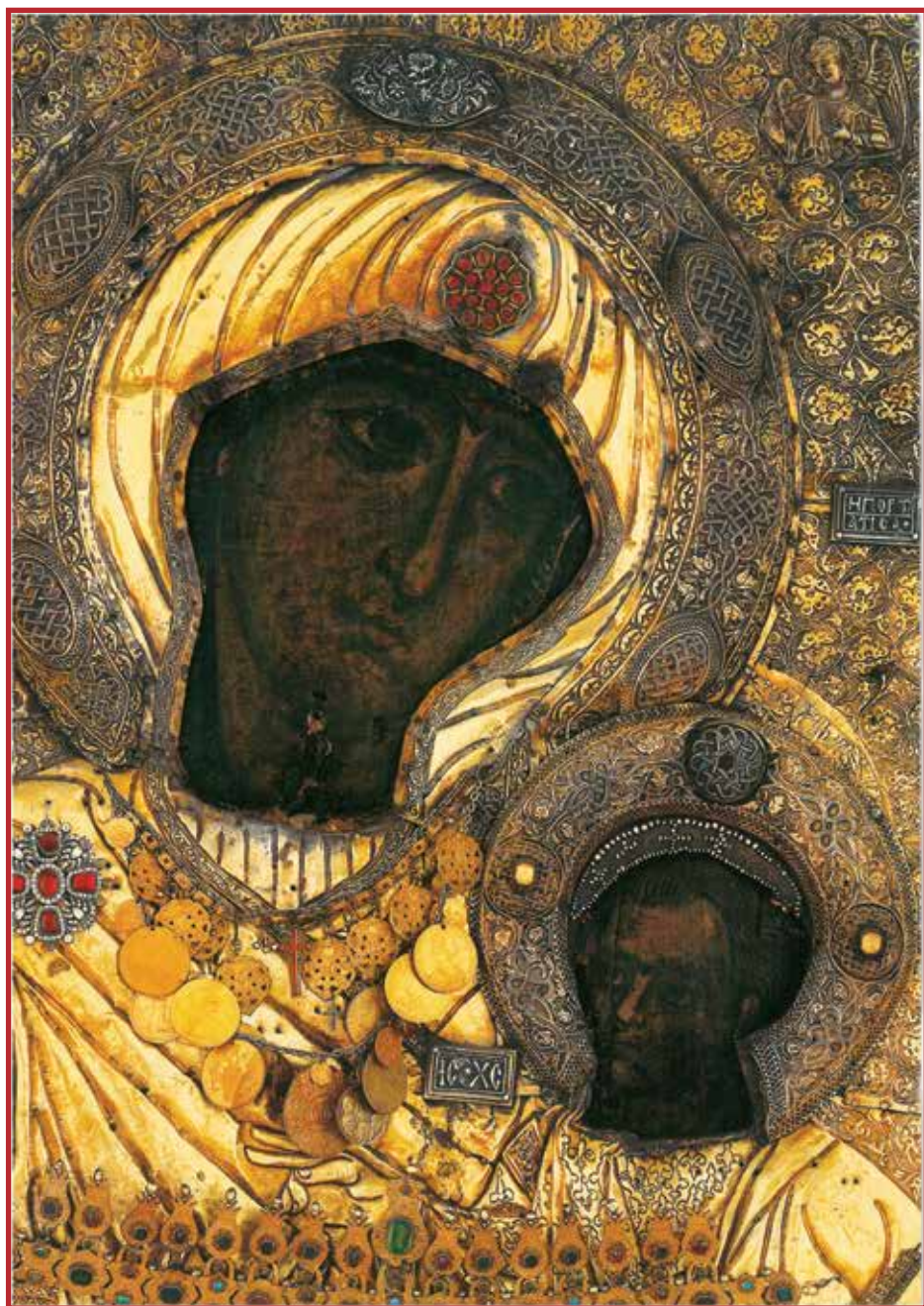
24. Ρωσία Φινλανδία, σ. 329.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ΄

Τό δεύτερο Ἀντίγραφον - Εἰκόνα, ἢ «Νέο - Ἰβηρίτισσα» 13/10/1992.

Τὸ 1992, ὁ Πατριάρχης Ἀλέξιος Β', ἀναζήτησε μὲ ἐγκύκλιό του, σὲ ὁλόκληρη τὴ Ρωσία, τὸ ἀντίγραφο – εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Πορταΐτισης. Δυστυχῶς δὲν βρέθηκε. Διὰ τοῦτο, ἀποτάθηκε στὸν ἡγούμενο τῆς Ἱ.Μ. Ἰβήρων Ἀρχ. Βασίλειον, νὰ στείλει δεύτερο ἀντίγραφο. Ὁ ἡγούμενος π. Βασίλειος, ἀπευθύνθηκε στὴν Ἱ.Μ. Ξενοφώντος. Ὁ π. Λουκάς Ἱερ/χος, ξενοφωντινὸς ἀγιογράφησε, σὲ σύντομον χρόνον, τὴν εἰκόνα τῆς Πορταΐτισσας, στὸ μέγεθος τοῦ πρωτοτύπου. Ἡ εἰκόνα ὀνομάστηκε «Νέο - Ἰβηρίτισσα», ἐξαίρετο ἔργο. Καὶ μεταφέρθηκε στὴ Μόσχα στὶς 13 Ὀκτωβρίου ἐπίσημα μὲ C 130. Δὲν εἶναι θαῦμα, ὅτι τὴν ἴδια ἡμερομηνία τὸ 1648, πῆγε τὸ πρῶτο ἀντίγραφο – Εἰκόνα τῆς Πορταΐτισσας, στὴν Ρωσία. Δηλαδή: 1992-1648 μετὰ ἀπὸ 344 χρόνια. Μεταφέρθηκε στὸν καθεδρικὸ ναὸ τῶν Θεοφανίων, ὅπου τελέσθηκε ἀγρυπνία. Ἀπὸ ἐκεῖ μετὰ, στὸ Ἰβηρίτικο μετόχι, στὸ ναὸ τῆς Παναγίας τοῦ Καζάν, στὴν Κόκκινη πλατεία. Μετὰ ἀπὸ Θ. Λειτουργία πανηγυρικὴ μεταφέρθηκε στὸ νεόκτιστο παρεκκλήσι, ἀφοῦ ἔγιναν τὰ θυρανοίξια.

*Παναγία ἡ Πορταΐτισσα
Γ.Μ. Ἡβήρων - Ἅγιον Ὄρος - (Πρωτότυπον)*

Στις λαμπρές τελετές, ἔλαβαν μέρος ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Τσερνομίτιν, ὁ Δήμαρχος τῆς Μόσχας κ. Λουσκώφ, πολλοὶ κληρικοὶ καὶ χιλιάδες πιστοί. Ἀπὸ τότε καθημερινά, ἡ κοσμοσυρροή τῶν ἀνθρώπων γιὰ νὰ «προσκυνήσει» τὸ εἶδωλον τοῦ Λένιν, μετατοπίστηκε 200 μ. κοντά, στὸ παρεκκλήσι τῆς Παναγίας τῆς Πορταΐτισσας, τῆς μητέρας τοῦ Θεοῦ. Σήμερα, στὸ κέντρο τῆς Μόσχας, δεσπόζει ἡ βασίλισσα τῆς Γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ, ἡ Παντάνασσα, ἡ μητέρα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ΧΡΙΣΤΟΥ.

Καὶ τὸ δεύτερο θαῦμα, παράλληλα βρέθηκε τὸ πρῶτο, Ἀντίγραφο – Εἰκόνα τοῦ 1648, καὶ μεταφέρθηκε τελικῶς στὴν Ἱ.Μ. Ἀντρόνικωφ.

*Ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης Μόσχας
καὶ πάσης Ρωσίας κ. Αλέξιος Β'
(7 Ἰουνίου 1990).*

*Μόσχα. Τὸ Μοναστήρι Ἀντρόνικωφ.
(14ος αἰώνας)*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ΄

Τὸ ἄνοιγμα τοῦ Μοναστηριοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου Σβίρ.

Τὸ 1995 ἄνοιξε πάλι τὸ Μοναστήρι, με περίπου δέκα (10) μοναχοὺς. Ἡγούμενος τοποθετήθηκε, ὁ Ἀρχ/της Λουκιανὸς Κουτσένκο.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού ἦλθαν οἱ Μοναχοί, ἀναζήτησαν τὸ Λεῖψανο τοῦ Ὁσίου Ἀλεξάνδρου. Εὐτυχῶς τὸ ἱερὸ Λεῖψανο βρέθηκε στὸ μουσεῖο τῆς Στρατιωτικῆς Ἀκαδημίας, ὅπου ὑπῆρχε μουσεῖο γιὰ μούμιες. Οἱ Μοναχοὶ ζήτησαν νὰ πάρουν τὸ ἅγιο Λεῖψανο, ἀλλὰ οἱ ὑπεύθυνοι τοῦ μουσείου ἀρνήθηκαν, με τὴν δικαιολογία ὅτι τὸ Λεῖψανο ἦταν ταριχευμένο, μιὰ «μούμια», ὅπως καὶ τὰ ἄλλα τοῦ μουσείου. Οἱ Μοναχοὶ ἐπέμεναν καὶ ἐξηγοῦσαν ὅτι τὸ Λεῖψανο δὲν εἶναι ταριχευμένο. Βρέθηκε ἄφθαρτο κατὰ θαυμαστὸ τρόπο πρὶν ἀπὸ αἰῶνες καὶ ἡ ἀφθαρσία του δὲν ὀφείλεται σὲ ἀνθρώπινες τεχνικὲς. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἔχουν ἀφαιρεθεῖ τὰ σπλάχνα του, ὅπως στὸ σῶμα τοῦ Λένιν καὶ σὲ ἄλλα μουμιοποιημένα σώματα. Μπροστὰ στὴν ἐπίμονη ἄρνηση τῶν ὑπευθύνων, οἱ Μοναχοὶ πρότειναν νὰ φέρουν ἀκτινολογικὸ μηχανήμα καὶ νὰ πάρουν ἀκτινογραφία. Οἱ ὑπεύθυνοι δέχθηκαν, τὸ σῶμα τοῦ Ἁγίου ὑπεβλήθη σὲ ἀκτινογραφία καὶ διαπιστώθηκε ἡ ἀλήθεια. Τὸ ἱερὸ Λεῖψανο τοῦ Ἁγίου ἐσωτερικὰ ἦταν ἀπείραχτο καὶ ἐπομένως δὲν ἦταν

ταριχευμένο. Οί υπεύθυνοι του μουσείου ἔμειναν ἑκπληκτοὶ καὶ ὑποχώρησαν. Τελικὰ οἱ πολλὲς προσευχὲς τῶν μοναχῶν τοῦ Μοναστηριοῦ καὶ οἱ προσευχὲς, μὲ τὰς ἐρευνητικὰς καὶ ἐπίμονας προσπάθειας τῶν μοναζουσῶν τῆς Γυναικείας Μονῆς τῆς Ἀγίας Σκέπης, Τερβενίτσι, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ πνευματικοῦ τους Πατρός, τοῦ Ἡγουμένου Λουκιανοῦ Κουτσένκο, τῆς Ἰ.Μ. τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου Σβίρ, καὶ τὴν πρεσβείαν τῆς Παναγίας, καὶ τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου, ἀνταμείφθηκαν πλουσιοπάροχα, ἀπὸ τὸν δωροδότην Τριαδικὸν Θεόν. Τὸ Δεκέμβριο τοῦ ἔτους (1997) τὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου εὑρέθη. Ἡ ἔρευνα εἶχε ἀρχίσει πιὸ πρὶν, μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Μητροπολίτου τῆς Ἀγίας Πετροπόλεως Βλαδιμήρου. Στὶς 14 Ἰουνίου 1997, ἕξι χρόνια (6) μετὰ τὴν κατάρρευση τοῦ κομμουνιστικοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ στὴν Ρωσία, ἐπεστράφη ἡ θεία Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος, τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ, στὴν Ἐκκλησία. Τὸ δὲ τμῆμα τῆς Ἀγίας Τριάδος, πὺν εἶναι πολὺ κοντά, μερικῶς στὶς 22 Σεπτεμβρίου 1998, στὴν Ἐκκλησία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ΄

Ἐπιστημονικὲς μαρτυρίες τῶν λειψάνων 1997.

Περὶ τῆς μοναχῆς **Leonid Safonov** - σπουδὲς - ἐπιστημονικὲς ἔρευνες – μαρτυρίες ἐπιστημόνων - ἐξετάσεις τῶν Ἱερῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ - ἀποτελέσματα περὶ τῆς ἀφθαρσίας τοῦ Ἁγίου.

Ἐν περιλήψει, θὰ ἤθελα στὴν ἀγάπην σας, ἓνα σύντομο βιογραφικὸ τῆς μεγάλης αὐτῆς ψυχῆς, ὡς αἰώνιον μνημόσυνον καὶ εὐχαριστίαν τῆς μοναχῆς **Leonid Safonov** νὰ γράψω. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος καὶ ἡ ἐπιστήμων ἐκείνη, ποὺ τόσο ἀγωνίσθηκε, γιὰ τὴν ἀναζήτησιν τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ. Τί νὰ θαυμάσῃ κανεῖς, τὸν θεῖον Ζήλον, τὴν ἐπιστημονικὴν τῆς κατάρτησιν, τὴν βαθεῖαν ταπείνωσίν της, τὴν ἐπιμονήν της, τὴν ὑπερβολικὴν ἀγάπην γιὰ τὸν Ἅγιον, τὶς μεγάλες θλίψεις καὶ ἀντιρρήσεις τῶν στρατευμένων ἀθέων τοῦ ὀλοκληρωτικοῦ καθεστῶτος, τὴν δολιότητα καὶ παραπληροφόρησιν τῶν ὑπηρεσιῶν, ἐν τούτοις ἡ μεγάλη ὑπομονή της, μὲ τὴν ἀπόλυτιν πίστην, καὶ ὑπακοὴν εἰς τὸν πνευματικόν της Πατέρα, καὶ τὴν Χάριν τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας καὶ τοῦ Ἁγίου ἐνίκησεν, ἐπλήρωσε τὴν θεῖαν ἀποστολήν της.

Ἡ μοναχή **Leonid Safonov**, ἀφοῦ ἀποφοίτησε ἀπὸ τὸ

κρατικό πανεπιστήμιο τοῦ Λένινγκραντ, ἐργάσθηκε 30 χρόνια, εἰς τὴν βιολογία τῶν κυττάρων καὶ τῶν ἰστῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ἐρευνητικὴ ἐργασία, εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτο ἐρευνῶν Pasteur. Εἶναι συγγραφέας, πάνω ἀπὸ 60 ἐπιστημονικῶν ἔργων. Ὑποψήφιος γιὰ Βιολογικὲς ἐπιστήμες.

Ἀλλάζει τὴν μεγάλην τῆς ἐπιστημονικὴ τῆς καριέρα καὶ γίνεται μοναχὴ. Μάλιστα ἔξι (6) μῆνες πρὶν παραδόσει τὴν διδακτορικὴ τῆς διατριβή. Τὸ 1997 ἔγινε ὁ διοργανωτὴς τῆς ἀναζήτησις ἱερῶν λειψάνων. Ἄρχισε νὰ ψάχνει:

1. Στὰ ἀρχεῖα τῆς Ἀγίας Πετρούπολεως καὶ τῆς Μόσχας.

2. Στὰ ἀποθετήρια τοῦ TsGASPD, τοῦ Ts GALI, τοῦ ἀρχείου LOIPRAS, τοῦ ἀρχείου MK, τοῦ ἀρχείου φωτογραφιῶν, τῆς Ἀγίας Πετρούπολης, τοῦ ἀρχείου RAS, τοῦ ἀρχείου τῆς Ρωσικῆς Ὁμοσπονδίας, τοῦ ἀρχείου WMA SIE,

3. Εἰς τὸ Μουσεῖο Ἀνθρωπολογίας καὶ Ἐθνογραφίας.

Καὶ 4. Σὲ πολλὰ ἀρχεῖα διαφόρων Βιβλιοθηκῶν.

Μελετοῦσε ὑπερβολικὰ προσεκτικά.

Ἐξι (6) μῆνες, ἔγιναν ἔρευνες: ἀπὸ, Ἀνθρωπολόγους, Ἀκτινολόγους, Ἱατροδικαστὰς καὶ Ἀνατομικοὺς.

Ἀπὸ εἰδικῶν διαφόρων μουσείων:

1. Ἀπὸ τὸ Ρωσικὸ μουσεῖο.

2. Ἀπὸ τὸ Ἑρμιτάζ, μουσεῖο.

3. Ἀπὸ τὸ Kunstkamera τῆς Ρωσικῆς Ἀκαδημίας

Ἐπιστημῶν.

4. Τὸ Μουσεῖο Ἱστορίας τῆς Θρησκείας.

5. Τὴν Ἀκαδημία Ἱστορίας τοῦ Ὑλικοῦ Πολιτισμοῦ.

Ἀπὸ τό: Ἰνστιτοῦτο Παλαιοντολογίας τῆς Ρωσικῆς Ἀκαδημίας.

Ὑπάλληλοι: Ἡ Δημόσια Βιβλιοθήκη ἀπὸ τὰ ἀρχεῖα: α)

Κεντρικά Ἱστορικά τοῦ Novgorod καὶ β) τοῦ Petrozavodsk.

Σχηματίσθηκε ἔκθεση, ἀπὸ 250 σελίδες, μὲ πράξεις, φωτογραφίες. Σὲ ἀνώτατο ἐπιστημονικὸ ἐπίπεδο.

Σύμφωνα μὲ τὴν «Πράξη Ἐξέτασης τοῦ Mummified Body», δὲν «μπορεῖ ν' ἀποκλειστεῖ, ὅτι ἀνήκει στὸν Ἅγιον Ἀλέξανδρο τοῦ Σβίρ».

Τὴν ἀπογραφή τῶν κεφαλαίων καὶ τῶν διαφόρων ἐγγράφων. Ἡ δυσκολία ἦταν πάρα πολὺ μεγάλη. Διότι μὲ τὴν ἐκστρατεία τῶν ἀθέων κομμουνιστῶν, γιὰ τὴν δυσφήμιση τῶν κειμηλίων τῶν Ἀγίων, ὡς «ἐκστρατειῶν μὲ σκουπίδια», ἔγιναν παραποιήσεις ἢ χάθηκαν ἢ σκόπιμα καταστράφηκαν ἢ ἀπὸ φανατισμὸ καὶ μῖσος κήκαν. Ὅλη αὐτή, ἡ ἀφάνταστη καὶ κοπιώδης ἔρευνα τῆς Leonid, ὁδήγησε στὴ Στρατιωτικὴ ἱατρικὴ Ἀκαδημία, στὸ Μουσεῖο καὶ στὸ τμῆμα τῆς φυσιολογικῆς ἀνατομίας. **Τὸ παλαιότερον τῶν ἱατρικῶν Μουσείων (περίπου 150 ἐτῶν).**

Ἐδῶ ὑπῆρχαν, **πάνω ἀπὸ 10.000 ἀνατομικὰ σκευάσματα.** Δηλαδή ἐμπαιναν ἥσυχα τὰ ἱερὰ λείψανα, χωρὶς νὰ γνωρίζει κανεὶς, οὔτε νὰ προσελκύουν τὴν προσοχή. Τὸ καλύτερο κρησφύγετο, γιὰ τὴν ἀφάνεια καὶ ἀπόκρυψη. Ἰδιαιτέρως δέ, μετὰ τὴν ἄρνηση τοῦ Λαϊκοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἐκπαίδευσης τοῦ RSFSR νὰ ἀναλάβει τὴν ἐξουσία, βρίσκονταν στὴ διάθεση τοῦ Λαϊκοῦ Ἐπιμελητηρίου Ὑγείας τῆς ΕΣΣΔ.

Μία ἄλλη ἐπιβεβαίωση ἦταν, ἓνα ἔγγραφο ἀπὸ τὴν ΕΣΣΔ, τῆς Δημόσιας Ὑγείας τῆς 18^{ης} Φεβρουαρίου 1919, τὸ ὁποῖον φυλάσσεται στὸ ἀρχεῖο Ts GA, ὑποδεικνύοντας, ὅτι τὰ κειμήλια ἐξετάστηκαν, στὸ ἱατροδικαστικὸ τμῆμα τοῦ Νοσοκομείου Obukhon, τὸ ὁποῖο ἀπὸ τὸ 1914 λειτουργεῖ σὲ στρατιωτικὸ Νοσοκομεῖο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ΄

Ἔρευνα καὶ ἀναζήτησις τῶν κειμηλίων = Ἱερῶν Λειψάνων.

Ἡ μοναχὴ **Leonid Safonov**, ἡ ὁποία συμμετεῖχε στὴν ἔρευνα, καὶ τὴν ἀναζήτησιν τῶν κειμηλίων, εἶναι ἡ ὑποψήφιος τῶν βιολογικῶν ἐπιστημῶν, **ιστολόγος**:

«Ἐξηγεῖ, τὴν ἀσφάλεια τῆς διαμόρφωσης τῆς ζωῆς τοῦ σώματος, τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου. Τὰ χεῖλη, τὴ μύτη, τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του. Ἡ μεγάλη ἑκπληξίς τῶν εἰδικῶν. Οἱ μυῖκοι καὶ συνδετικοὶ ἱστοὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιδερμίδα πού ἀποξηράνθηκαν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διαδικασίας τῆς μουμιοποίησης. Διατηροῦσαν τὸν σκελετό τους, τὰ κενὰ μεταξὺ τῶν ἰνῶν τοῦ ὑφάσματος, ἦταν γεμάτα μὲ ἀέρα, ἀποτρέποντας τὴν συμπύκνωσιν τῶν ἱστῶν. Ἔτσι ὥστε, ὁ ἱστὸς τῆς σάρκας, ἔγινε ἀερομεταφερόμενος καὶ κυτταρικός - ἰνώδης, πού ἐπέτρεψε στὰ ὄργανα νὰ διατηρήσουν τὴν πρωταρχικὴ κατάστασιν.

Τὰ ἐν λόγῳ ἀποτελέσματα, νὰ φθάσει μὲ μέσον τεχνητόν, ταρίχευση τῶν ἱστῶν, σφραγίζονται καὶ σκοτεινὰ. Ἐδῶ, ἔχομεν χαλαρότητα, λευκὸ καὶ ἐπὶ πλέον, μέσα σὲ μιὰ ἐπιφανειακὴ στιβάδα τῆς ἐπιδερμίδας. Τέχνη τῆς ταριχεύσεως, μυαλὰ καὶ τὰ χέρια δὲν κατέχουν».

Σὲ ἰδιαίτερη συζήτηση μὲ εἰδικοὺς ιστολόγους, ἀποδείχθηκε, ὅτι τὸ ἀξιολογοῦν, ὡς ἓνα ἐξαιρετικὸ καὶ

μεγάλο φαινόμενο. Δηλαδή ή κατάσταση της σάρκας του Ἀγίου Ἀλεξάνδρου, τὰ ιερά του λείψανα, εἶναι μακριὰ ἀπὸ τὰ γνωστὰ πρότυπα, ἀνάπτυξης καὶ ἀποσυνθέσεως ἀνθρωπίνων ἰστῶν. Αὐτὰ ποὺ περιγράφονται στὰ ἔργα, παγκοσμίου φήμης ἐπιστημόνων: ὅπως τοῦ Μαξιμόφ, τοῦ Ζαβαρζίν, τοῦ Κλοπὶν καὶ ἄλλων. Ὅλοι αὐτοὶ γνώριζαν πολλά:

1. Τρόπους θανάτου κυττάρων καὶ ἰστῶν, τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

2. Λύσης.

3. Διαχωρισμοῦ.

4. Αὐτολύσεως ἰνῶν καὶ ἰστῶν.

5. Παραβίασις τῶν νόμων συσχέτισης τῶν κυττάρων.

Καὶ 6. Δυνατότητας κυτταρικοῦ μετασχηματισμοῦ κ.λ.π.

Τί ὅμως συνέβη στὰ ιερὰ Λείψανα τοῦ Ἀγίου Ἀλεξάνδρου; Εἶναι ἀπερίγραπτον, στὸ ἐπίπεδον τοῦ κυττάρου καὶ τοῦ ἱστοῦ.

Ἄρα: Μέγα θαῦμα.

2. Ὁ ἀνθρωπολόγος **Benivolensky Yu, D.** Εἰς ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν μελέτη του γράφει: «Τὸ σῶμα τοῦ θέματος εἶναι μονολιθικό, ὁλόκληρο, δὲν ὑπόκειται σὲ φθορά, τὸ χρῶμα τοῦ σώματος εἶναι κηρώδες, ἐπηρεάζει τὴν ἀσφάλεια τοῦ σώματος».

3. Ὁ παλαιότερος ὑπάλληλος τῆς Στρατιωτικῆς Ἱατρικῆς Ἀκαδημίας, ἀνατομικός, ὑποψήφιος ἱατρικῶν ἐπιστημῶν, **M.V.O. Trardovskaya** εἶπε γιὰ τὸ ἀσυνήθιστα καλὰ συντηρημένο σῶμα: «Δὲν ἔχω δεῖ κάτι τέτοιο, σὲ ὅλα μου τὰ χρόνια ἐργασίας».

4. Ὁ ραδιολόγος **Ye. R. Borisov** (μέλος τῆς SIEC, ὁ ὁποῖος συμμετεῖχε στὴ μελέτη τῶν λειψάνων, τοῦ Ἀγίου Ἰωάσαφ, Belgorod, ἀξιολογεῖ τὴν διατήρηση τοῦ σώματος, ὡς ἰδιαίτερη, πιστεύοντας, ὅτι αὐτὴ ἡ περίπτωση, εἶναι πάρα πολὺ «ἐνδιαφέρουσα, γιὰ τὴν ἐπιστήμη». Σύμφωνα μὲ τὸν

E.R. Borisov, ὁ Ἅγιος Ἰωάσαφ, σὲ σύγκριση μὲ τὸν Ἅγιο Ἀλέξανδρο τοῦ Σβίρ ἔχει μαλακότερους ἰστούς τοῦ προσώπου, πού εἶναι περισσότερο εὐθραστοί, μὴ ἐλαστικοί. Ἀντίθετα τὸ πρόσωπο διατηρήθηκε σχεδόν, σὰν νὰ ἦταν ζωντανό, ὄχι μόνον ὡς ἐμφάνιση, ἀλλὰ καὶ τὸ δέρμα τοῦ προσώπου, ὄχι τσαλακωμένο καὶ ἀποξηραμένο, ἀλλὰ περισσότερο λεῖο καὶ ἐλαστικό, τὸ χρῶμα τοῦ δέρματος, εἶναι ἐλαφρύ, μὲ μιὰ κίτρινη-κίτρινη ἀπόχρωση. Δὲν εἶναι ἐκπληξη τὸ γεγονός, ὅτι τὰ λείψανα τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου (καὶ μόνον αὐτὰ) κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Ἑκσρατείας γιὰ τὴν κατάσχεση τῶν κειμηλίων τὸ 1919 ὀνομάζονταν «**κούκλα κεριῶν**». Αὐτὴ ἡ ἀρνητικὴ, λανθασμένη, κατ' οὐσίαν, πιστοποίηση εἶναι ταυτόχρονα ἀκούσιο χαρακτηριστικό, τῆς καλῆς συντήρησης τῶν μαλακῶν ἰστῶν καὶ παρεπιπτόντως, μία ἀπὸ τὶς ἔμμεσες ἐπιβεβαιώσεις τῆς ταυτότητας τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου μὲ τὸ σῶμα, πού ἐρευνᾶται.

5. Ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο Ἀμυνας τῆς Ρωσικῆς Ὁμοσπονδίας, ὁ ἐπικεφαλῆς ὀδοντίατρος, τοῦ Τμήματος Ὀδοντικῆς καὶ Γναθοπροσωπικῆς χειρουργικῆς καὶ Ὀδοντιατρικῆς, Καθηγητῆς καὶ **συνταγματάρχης, τῆς ἱατρικῆς ὑπηρεσίας V.N. Balin**, στὸ τμήμα, πού ἐξέτασαν καὶ τὰ λείψανα τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ, τὸ μέτωπο, τὴ μύτη, τὰ μάγουλα καὶ τὰ οὖλα, τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν, ὅτι ταιριάζουν στὶς γνωστὲς ἀποδείξεις, γιὰ τὴν ἐξαιρετικὰ πολλὴ καλὴ διατήρηση τῶν λειψάνων, ἐν σχέσει, σὲ σύγκριση, μὲ τὰ μουμιοποιημένα σώματα ἀνθρώπων τοῦ κόσμου.

6. Ἡ μελέτη ξεκίνησε, μὲ ἔρευνα εἰκόνων σὲ διάφορα μουσεῖα καὶ Ἐκκλησίες τῆς χώρας. Εἰκόνες τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος (16^{ου}). Τελικῶς εὐρέθηκαν δέκα τρεῖς (13), ἀγιογραφημένες εἰκόνες καὶ ἓνα Σταυρὸς βωμοῦ, μὲ ἓνα

μενταγιόν, στὸ ὁποῖον ὑπῆρχε κυνηγημένη εἰκόνα τοῦ μοναχοῦ. Ἡ μελέτη βασίστηκε σὲ σχέδια ἀπὸ τὶς δέκα τρεῖς εἰκόνες. Ἐγιναν δύο ἀναπαραγωγές εἰκόνων. Καὶ μὲ τὰ ἀνωτέρω, ἀποκαλύφθηκε: ὁμοιότητες μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου στὶς πρῶτες εἰκόνες τοῦ XVI αἰῶνα. Ἐπίσης στὸν Σταυρὸ τοῦ βωμοῦ τὸ 1574. Αὐτός ἦταν δῶρο τοῦ Ἰβάν τοῦ Τρομεροῦ, μὲ τὸ διάταγμά του, πὺ ἐγίνε στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ. Ὅλη ἡ μελέτη καὶ ἐξέταση τῶν λειψάνων, ἐγίνε μὲ βάση τὴ σύγκριση τοῦ προσώπου τοῦ μοναχοῦ, μὲ πρόσωπο πάνω σὲ μιὰ εἰκόνα τοῦ 16^{ου} αἰῶνα. Ὅχι μόνο, ἀπὸ τὸν ἀνθρωπολογικὸ τύπο, ὡς σύνολο, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἓνα συνδυασμὸ τῶν μεμενωμένων χαρακτηριστικῶν, τῶν κειμηλίων τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς εἰκόνας του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ΄

**Υπογραφή τοῦ Γιοῦ Λ. Σεφτσένκο, γιά τήν παράδοσιν
τοῦ Ἀγίου εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Απόπειρες ἐξαλείψεως
τῶν Ἱερῶν λειψάνων, μέ ψευδεῖς εἰδήσεις ἀπό τοὺς
κομμουνιστάς.**

Ἡ ἐντολή, ἀπό τὸν προϊστάμενον **Γιοῦ Λ. Σεφτσένκο**, τῆς Στρατιωτικῆς Ἱατρικῆς Ἀκαδημίας ὑπογράφηκε, γιά τὴν μεταφορὰ τοῦ μούμιου σώματος τῆς Ἐκκλησίας, στὶς 30 Ἰουλίου 1998. Μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Μητροπολίτου Ἀγίας Πετρουπόλεως Laodoga (Vladimir) = Βλαδιμήρου, ἀνοίχθηκε τὸ Ἱερὸ Λεῖψανο, γιά νὰ τὸ προσκυνήσει ὁ Ὁρθόδοξος κόσμος τῆς Ρωσίας.

Ἡ ἐκστρατεία γιά τὴν ἀποκάλυψη ἱερῶν κειμηλίων = ἱερῶν λειψάνων στὴν Ρωσία, δημοσιεύθηκε, ὡς εἶδηση τοῦ σοβιετικοῦ τύπου, εἰς τὸ περιοδικὸν Revolution (Ἐκθεση τῆς VIIIης Διεύθυνσης τοῦ Λαϊκοῦ Ἐπιμελητηρίου Δικαιοσύνης τοῦ RSFSR στὸ Κογκρέσο τῶν Σοβιετικῶν), ὅτι στὶς 22 Ὀκτωβρίου 1918, κατὰ τὴν ἐγγραφὴ τῆς θείας Ὑπηρεσίας τῆς ιδιοκτησίας τῆς Ἱ.Μ. Ἀλεξάνδρου Σβύρски=Σβίρ, βρέθηκε μιὰ κούκλα κερικοῦ, πὺ ζυγίζει περισσότερον ἀπὸ 20 κιλὰ ἀσῆμι, ἀντὶ γιὰ τὰ ἄφθαρτα λείψανα τοῦ Ἀλεξάνδρου Σβίρ. Ὅλη ἡ ἐκστρατεία ἐξαλείψεως τῶν Ἱερῶν λειψάνων, εἶχεν ὡς σκοπὸν, νὰ **«ἐκθέσει τὰ Ἱερά»**, καὶ νὰ ἀποδειχθεῖ, ὅτι τὰ Ἱερά Λείψανα, δὲν εἶναι ἄφθαρτο σῶμα, ἀλλὰ ἓνα **«μάτσο τῶν μισοκρωμένων ὀστέων»**.

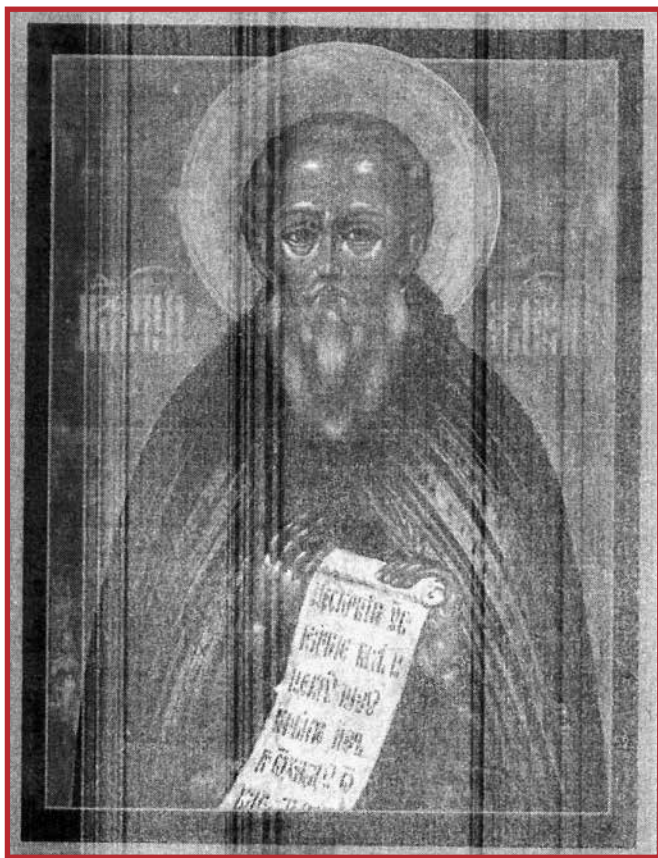
Ἦ, ἀπάτη καὶ ἀσύστολα ψεύδη, ἀδιάντροποι Ἀγιομάχοι καὶ Ἀθεόφοβοι, ἐχθροὶ τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ καὶ τῶν θεοφόρων Ἀγίων Αὐτοῦ, καὶ διώκεται τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας.

Ἀπὸ τὰ πρῶτα ἔγγραφα, στὶς 20 Δεκεμβρίου 1918, τὰ λείψανα τοῦ Ἀλεξάνδρου Σβίρ, πάρθηκαν ἀπὸ τὴν Ἱ.Μ. Ἀλεξάντρ Σβίρσκι, κάτω ἀπὸ τὴ φρουρὰ τῶν Τσέκα. Μεταφέρθηκαν στὸ Lodeynoye Pole, καὶ τοποθετήθηκαν σ' ἓνα παρεκκλήσι, τὸ ὁποῖον σφραγίσθηκε ἀπὸ τὶς ἀρχές. Ὁ Μητροπολίτης τῆς Ἀγίας Πετρούπολεως, Βλαδίμηρος, μετὰ ἀπὸ κάθε ἀμφιβολία ἀποδείξεως, ὅτι ὄντως τὸ χαριτόβρυτον καὶ ἄφθαρτον Ἱερὸν Λείψانون, εἶναι τοῦ Ἀγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ, ἔδωσε εὐλογίαν νὰ μεταφερθεῖ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Σοφίας, Πίστεως, Ἑλπίδος καὶ Ἀγάπης εἰς τὴν Ἀγίαν Πετρούπολιν. Ἐκεῖ ἔμεινεν πρὸς δημόσιαν προσκύνησιν τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, πρὶν ἐπιστρέψει εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἀγίου.

Πιὸ πρὶν οἱ μοναχοὶ ἀδελφοὶ στὶς 5 Ὀκτωβρίου 1918, ἐξέτασαν τὸν Ἅγιον Ἀλεξάνδρον τοῦ Σβίρ, καὶ κατέληξαν στὸ συμπέρασμα, ὅτι τὰ τελευταῖα **385 χρόνια (1918-1533)** τὸ σῶμα εἶχε σοβαρὲς βλάβες, οἱ νευρώσεις ἔπесαν καὶ τὰ ὀστά τῶν ποδιῶν καὶ τῶν δακτύλων κατέρρευσαν, σύμφωνα μὲ τὴν μοναχὴ Λεωνίντες Safonova, πιθανότατα, ἂν ἡ προσκολλημένη κάλυψη, δὲν ἦταν ἀποσυνδεδεμένη, τότε τὰ πόδια δὲν ἀνοίχτηκαν. **Ἦταν ἀκριβῶς, μὲ τὴν πρώτην ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου τοῦ 1641 ἴδιον. Δηλαδή, ἀδιάφθορο, ὅπως καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν κατάσχεσί του.**

Πρὶν οἱ ἀρχές ἀνοίξουν τὰ λείψανα στὶς 19 Δεκεμβρίου 1918 τὸ Προεδρεῖο τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Βόρειας Περιοχῆς, ἀνέθεσε στὸ ὑγειονομικὸ ἐπιμελητήριον νὰ ιδρύσει ἱατρικὴ ἐπιτροπὴ μὲ χημικὸ, γιὰ νὰ ἐρευνήσῃ τὰ κειμήλια. Ἡ

ἐπιτροπή ἔγινε καὶ ἀποφάνθηκε: ὅτι τὰ λείψανα τοῦ Ἀλεξάνδρου Svirsky=Σβίρ, δὲν εἶναι «κούκλα κεριῶν, οὔτε σκελετὸς σὲ παντόφλες», ἀλλὰ ἄφθαρτη ἀνθρώπινη σάρκα (1918-1641) =277 χρόνια.

Στὶς ἀρχές τοῦ 20οῦ αἰῶνα κάποιος ἀγιογράφος βλέποντας τὸ πρόσωπο τοῦ ἁγίου, τὸ ζωγράφισε ἀκριβῶς ὅπως ἦταν. Αὐτὴ ἡ εἰκόνα, μετὰ τὸ κλείσιμο τοῦ μοναστηριοῦ ἐξαφανίστηκε. Τελικὰ βρέθηκε στὰ χέρια ἐνὸς ἐμπόρου, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔδωσε τὴν εἰκόνα ὅταν τὸ ἱερό λείψανο ἐπανῆλθε στό μοναστήρι καὶ τὴν τοποθετήσαμε στὴ θέση της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ΄

Μεταφορά τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ἀγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ, εἰς τόν Ἱερὸν Ναόν.

Ἐτελέσθη μία δέηση, εἰς τὴν αἵθουσα ἐξετάσεων τῆς ἱατρικῆς Ἀκαδημίας. Πρὸς ἐκπληξιν καὶ ἀγαλλίασιν ὅλων τῶν παρευρισκομένων, τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τοῦ Ἀγίου, ἄρχισαν νὰ ἀναβλύζουν σταγόνες εὐώδους Μύρου. Σάν μία ἀπάντησι τοῦ Ἀγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ, γιὰ τὴν ταυτότητά του, ὅτι «**Ναί, σᾶς ἀκούω, ἐγὼ εἶμαι**».

Ἡ ἔκχυσις χάριτος, ἀπὸ τὸ Ἱερὸν Λείψανον τοῦ Ἀγίου Ἀλεξάνδρου, συνεχίσθηκε καὶ κατὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ Λειψάνου, εἰς τὸν Ναόν. Ἡ ροὴ τοῦ Μύρου ἦτο τόσο δυνατὴ, ὥστε πετοῦσαν

μέλισσες κοντὰ στὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τοῦ Ἀγίου. **Τὸ μεγάλο θαῦμα.** Μία μεγάλη μαρτυρία, ὡς ἐμπειρία τῆς προσκυνήσεώς του, μᾶς τὴν γράφει, ὁ ἀμερικανὸς κληρικὸς **π. Ἀλέξιος (τώρα Ἱερ/χος Ἀμβρόσιος) Γιάνγκ.**

Ήμουν τότε στην Αγία Πετρούπολη. Είδα «μέ εκπληξη, ότι ο Άγιος Αλέξανδρος του Σβίρ, δεν ήταν μόνον άφθορος, αλλά τὸ δέρμα του, δεν είχε σκουρύνει ἀπὸ τὴν πάροδο τῶν περίπου 500 χρόνων, ἀλλὰ ἦταν τόσο λευκό, σὰν νὰ ζοῦσε σήμερα. Ὅταν δὲ ἀσπάσθηκα τὰ ἀκάλυπτα πόδια του, μποροῦσα νὰ διακρίνω τὸν σχηματισμὸ τοῦ θαυματουργοῦ μύρου, σὰν σταγόνες πλουσίου μέλιτος, μεταξὺ τῶν δακτύλων του. Ταυτόχρονα καὶ εἰκόνες, πὺ εὐλογήθηκαν στὴν λειψανοθήκη, ἄρχισαν νὰ ἀναδίδουν εἴτε Μύρο, εἴτε εὐωδία.

Ἔτσι ὁ Άγιος μετὰ ἀπὸ 80 χρόνια, χρόνια ἐξορίας, ξαναγύρισε στὸ Μοναστήρι του τὸ 1998. Τὸ Άγιον λείψανό του ἦταν καὶ συνεχίζει νὰ εἶναι πηγὴ πάρα πολλῶν θαυμάτων.

Ἡ ξύλινη λάρνακα τοῦ Αγίου - τὸ ἀριστερό χέρι, σὰν ζωντανό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ΄

Μυροβλυσία - Θαύματα.

1. Ὁ ἡγούμενος τοῦ μοναστηριοῦ, εἶπε, ὅτι πρὶν λίγο καιρό, ὁ Ἅγιος σήκωσε μὲ τὰ χέρια του, ἓνα βρέφος, ποὺ ἔπεσε ἀπὸ τὴ μητέρα του στὴ λάρνακα καὶ τὸ ἔβαλε στὴν ἀγκαλιά της, μπρὸς στὰ ἐκπληκτα μάτια μοναχῶν καὶ προσκυνητῶν.

Ὁ ἡγούμενος εἶναι ὁ Ἀρχιμανδρίτης Λουκιανός.

2. Τὸ θαῦμα ἐνὸς κοριτσιοῦ μὲ βλάβη στὸ κεντρικὸ-νευρικὸ σύστημα εἶναι ἰδιαίτερα γνωστό. Ἡ μητέρα της, μὲ τὴν εὐλογία τοῦ ἡγουμένου, ἔβαλε τὴν κόρη της ἐπάνω στὰ γυάλινα καλύμματα τῆς Λάρνακας. Τὸ κοριτσάκι δὲν μποροῦσε νὰ περπατήσει, μετὰ ὅμως ἀπὸ μία σύντομη διαμονή της, ἐπάνω στὰ Ἱερὰ Λείψανα σηκώθηκε σιγὰ - σιγὰ καὶ ἄρχισε νὰ περπατᾷ. Οἱ ἄνθρωποι ἀμέσως, εἶδαν τὸ θαῦμα καὶ ἄρχισαν νὰ δοξάζουν τὸν Τριαδικὸ Θεό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ΄

**Ἐπιστροφή στήν Ἐκκλησία του καί μετά
ἀπό 80 χρόνια ἔξορία, στό Μοναστήρι του.**

3. Ὁ Δόκιμος Ἀλέξανδρος τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ στεκόταν συνεχῶς στήν λειψανοθήκη, παρατηρώντας ὄχι μόνον τήν ποσότητα τοῦ ρέοντος μύρου, ἀλλά καί τίς θαυματουργικές πολλές ἀσθένειες: παραλυτικοί, καρκινοπαθεῖς, πάσχοντες ἀπό δερματικές παθήσεις ἢ παθήσεις τῶν ὀστέων καί δαιμονισμένοι. Μετά τήν μεταφορὰ τοῦ Λειψάνου στή Μονή τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ, τόν Νοέμβριο τοῦ 1998, οἱ θεραπείες συνέχισαν νά συμβαίνουν ἐνώπιόν του. Ἡ ροή τοῦ μύρου ἐπίσης συνεχίσθηκε ἀμείωτα. Παρατηρήθηκε, ὅτι αὐτό τὸ θαῦμα αὐξάνει σέ ἔνταση ὅταν καταφθάνουν στήν Μονή ομάδες ἀνθρώπων, στίς ὁποῖες δέν συμπεριλαμβάνονται μόνον πιστοί, ἀλλά καί ἀμφισβητίες! Μέχρι καί σήμερα ἡ Μονή καταγράφει τὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα τελοῦνται στό Λεῖψανο τοῦ Ἁγίου τοῦ Θεοῦ.

Τὸ θαυμαστὸ λείψανο ἐπεστράφη στήν Ἐκκλησία τὸ 1998, ὅποτε ἄρχισε πάλι νά θαυματουργεῖ καί νά μυροβλύζει. Σήμερα βρίσκεται ἤδη στό μοναστήρι του καί παρηγορεῖ μὲ τὴ Χάρη του τοὺς μοναχοὺς καί τοὺς περίοικους, ἐνῶ δέν στερεῖ ὁ Ἅγιος τὴ βοήθειά του ἀπὸ ὅσους τὸν ἐπικαλοῦνται, σ' ὅλα τὰ μήκη καί τὰ πλάτη τῆς γῆς.

*Τῇ 14ῃ τοῦ μηνός Νοεμβρίου καί τήν δευτέραν Κυριακὴν
τῶν Νηστειῶν τῆς ἁγίας καί μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, Μνήμη
τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρός ἡμῶν ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ, Ἀρχιεπισκόπου
Θεσσαλονίκης, τοῦ ΠΑΛΑΜΑ.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ΄

Περὶ τοῦ Μύρου τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς (1296-1359) μιλώντας γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Μεγαλομάρτυρα πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς Θεσσαλονικεῖς ἀναφέρει ὅτι τὸ μύρο «ἀνίησιν ἐκ τοῦ σώματος εἰς ἡμῶν εὐρωστίαν... πολλῶ μᾶλλον ἢ λογχευθεῖσα πλευρά, ἣτις οἶον ἀναστομωθεῖσα ταῖς λόγχαις, οὐκέτι ὡς φιάλη κατέχει παρ' ἑαυτῇ τὰ μύρα, οὐδέ ὡς κρίνα σταλαγμούς εὐώδεις ἀφήσιν, ἀλλὰ πηγὴν ἀναδίδωσιν ἀένναον καὶ ἀνέκλειπτον, ὡς εἶναι μὴ κατὰ τὸ ψαλμικόν ἡμᾶς λέγειν, ὅτι ὁ ποταμός τοῦ Θεοῦ ἐπληρώθη ὑδάτων, ἀλλ' ὅτι ἡ τοῦ Θεοῦ κρήνη, αὕτη δέ ἐστι τὸ μαρτυρικόν σῶμα, πεπλήρωται μύρων καὶ θαυμάτων καὶ ἰαμάτων, καὶ τὸ τούτων ἔτι θαυμασιώτερον, ὅτι καὶ κατὰ κρουνοὺς ρέουσα τὸ πλήρες οὐκ ἀποτίθεται... τοσούτοις ἀναδείξασα τοὺς κρουνοὺς, ὅποσαι γεγόνασιν αἱ παρὰ τῶν λογχευσάντων διατρήσεις τοῦ σώματος», «βγαίνει ἀπὸ τὸ σῶμα του γιὰ χάρι τῆς σωματικῆς μας εὐεξίας... πολὺ περισσότερο ὅμως ἢ πλευρά πού χτυπήθηκε μέ λόγχες, πού λές καὶ ἄνοιξε ἀπὸ τίς λόγχες, δέν συγκρατεῖ πιά μέσα της σάν φιάλη τὰ μύρα, οὔτε ἀφήνει μυρωδάτες σταλαγματιές σάν τὰ κρίνα, ἀλλὰ ἀναδίδει μιά συνεχῆ καὶ ἀνεξάντλητη πηγὴ, μέ ἀποτέλεσμα νά μὴν μποροῦμε νά ποῦμε σύμφωνα μέ τὸ χωρίο τοῦ ψαλμοῦ ὅτι «ὁ ποταμός τοῦ Θεοῦ φούσκωσε ἀπὸ τὰ νερά», ἀλλὰ ὅτι ἡ βρύση τοῦ Θεοῦ, καὶ αὕτη εἶναι τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρα, εἶναι γεμάτη μέ μύρα καὶ θαύματα καὶ ἰάματα καὶ ἐπίσης τὸ ἀξιοθαύμαστο ἀπὸ αὐτὰ εἶναι τὸ ἐξῆς, ὅτι δηλαδή μόνο πού τρέχει σάν βρύση, δέν στερεύει... καὶ τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρα ἔδωσε νά πηγάζουν μύρα καὶ ἰάματα καὶ φανέρωσε τόσες πολλὲς βρύσες, ὅσα διαπεραστικά χτυπήματα ἐγίναν στὸ σῶμα ἀπὸ τοὺς λογχιστές».²⁵

25. Τὸ μύρο... σ. 54.

*Παναγία ἡ Οἰκονόμισσα.
 Ἱ. Μ. Μεγίστης Λαύρας - Ἅγιον Ὅρος.*

Ἱ. Μ. ΜΕΓΙΣΤΗΣ
 ΛΑΥΡΑΣ - ἍΓΙΟΝ ὍΡΟΣ
 Χρ. Ρ. 222 Δεφ. 1958.

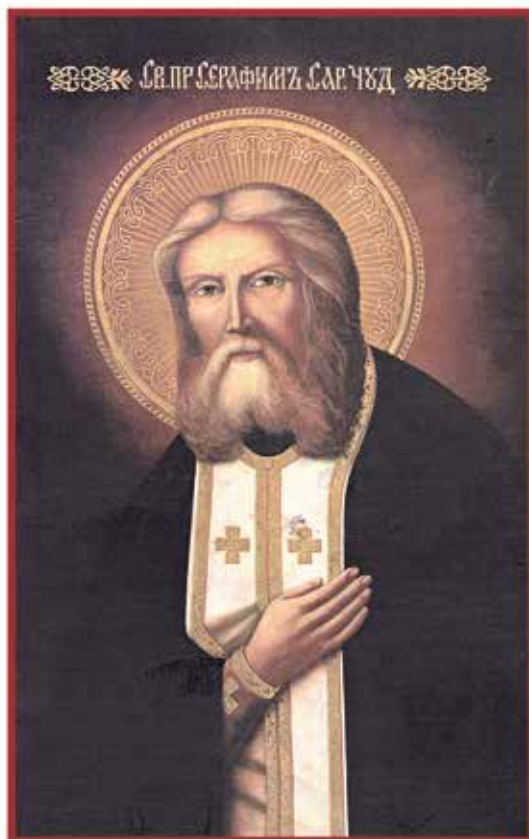
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ΄

Πνευματικά Παραινήσεις

1. Ὁ προφήτης Ἡσαΐας μᾶς προτρέπει καί μᾶς λέγει: «Λούσασθε καί καθαροί γίνεσθε, ἀφέλετε τάς πονηρίας ἀπό τῶν ψυχῶν ὑμῶν ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν μου, παύσασθε ἀπό τῶν πονηριῶν ὑμῶν, μάθετε καλόν ποιεῖν...» (Ἡσ. α΄, 16-17)
2. Τό νά ὁμολογοῦμε τά ἀμαρτήματά μας, αὐτό εἶναι πού εὐχαριστεῖ τόν Θεό.
3. Νά μή ντρέπεσαι ὅταν μετανοῇς, ἀλλά ὅταν ἀμαρτάνης.
4. Ἡ ἀμαρτία εἶναι τραῦμα, ἡ μετάνοια τό φάρμακο..., καί ὅπως συμβαίνει στό σῶμα τραύματα καί φάρμακα, ἔτσι καί στήν ψυχή ἀμαρτήματα καί μετάνοια.
5. Νά γίνεστε ἀπρόσκοποι, σέ κανένα νά μή παρέχετε ἀφορμή· διότι ἐάν εἴμαστε φῶς καί ζύμη καί φωστῆρες (ἄστρα) καί ἄλας, πρέπει νά φωτίζουμε καί ὄχι νά σκοτίζουμε.
6. Κανείς δέν πρέπει νά ἀπελπίζεται γιά τήν σωτηρία του... Εἶσαι τελώνης; μπορείς νά γίνης Εὐαγγελιστής. Εἶσαι βλάσφημος; μπορείς νά γίνης Ἀπόστολος. Εἶσαι ληστής; μπορείς νά συλήσης τόν παράδεισο... Δέν ὑπάρχει καμία κακία πού νά μή λύνεται μέ τήν μετάνοια.
7. Ὁ ὠκεανός ἔχει ὅρια μά ἡ θεία εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπεριόριστη καί ἄπειρη.

Ὁ ὁσιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ.

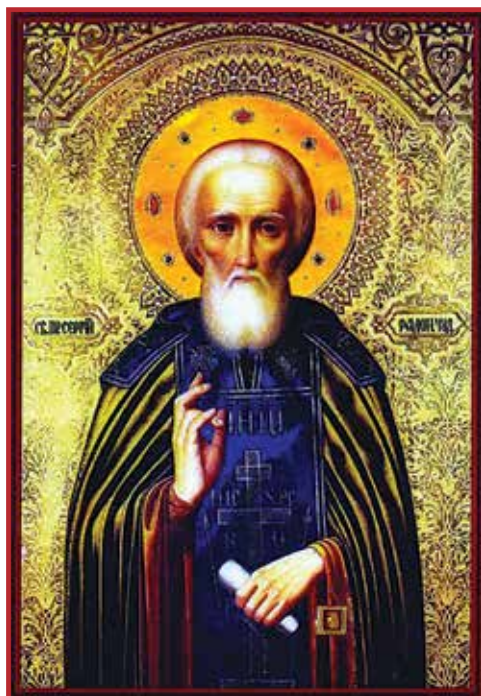
26.

Μιλοῦσε πολὺ γιὰ τὴν ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ. Χαιρετοῦσε τοὺς ἐπισκέπτες του μέ τὰ λόγια: Χαρά μου, ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ. Εὐλογοῦσε τοὺς ἐπισκέπτες του μέ τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ. Τοὺς μύρωνε τό μέτωπό τους μέ λάδι ἀπό τό κανδήλι τῆς Παναγίας καί τοὺς ἔδινε πνευματικές συμβουλές. Ἐφευγαν ὅλοι τους μέ εἰρήνη, χαρά καί θεϊκές εὐλογίες.

26. Τὰ τρία Ἄνθη... σ. 107.

*Ἡ λάρνακα μέ τά λείψανα
τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ.
Ντιβέγιεβο.*

*Ὁ Ἅγιος Σέργιος τοῦ Ράντονετς.
(1314 - 1392)*

*Ἡ λειψανοθήκη τοῦ Ἀγίου Σεργίου βρίσκεται
στόν Καθεδρικό Ναό τῆς Ἁγίας Τριάδος.*

Τὴν νύκτα τῆς 25ης Ἰουλίου ἡ κόκκινη πρωτεύουσα τῶν
Ούραλίων, τὸ Αἰκατερίνμπουργκ, ἔπεσε. Ἀξιωματικοὶ τοῦ Λευκοῦ
Στρατοῦ ἔφθασαν σχεδὸν ἀμέσως στὸ σπῖτι Ἰπάτιεφ γιὰ νὰ τὸ
ἐξετάσουν. Εἰκόνες ἐρήμωσης παντοῦ. Καμένα καὶ κατεστραμένα
κατάλοιπα ἀπὸ τὰ προσωπικὰ εἶδη τῆς οἰκογένειας, σκορπισμένα
στὰ πατώματα τοῦ πάνω ὀρόφου. Εἰκόνες, φωτογραφίες, βιβλία,
σημειώματα. Μετά, ἓνα δωμάτιο στὸ ἡμιγυμνάσιο.
Ἦταν φανερὸ ὅτι ἐδῶ ἔλαβε χώρα κάτι τὸ ἀποτρόπαιο.

Ἡ Ἁγία Ματρώνα, ἡ ἀόμματη.

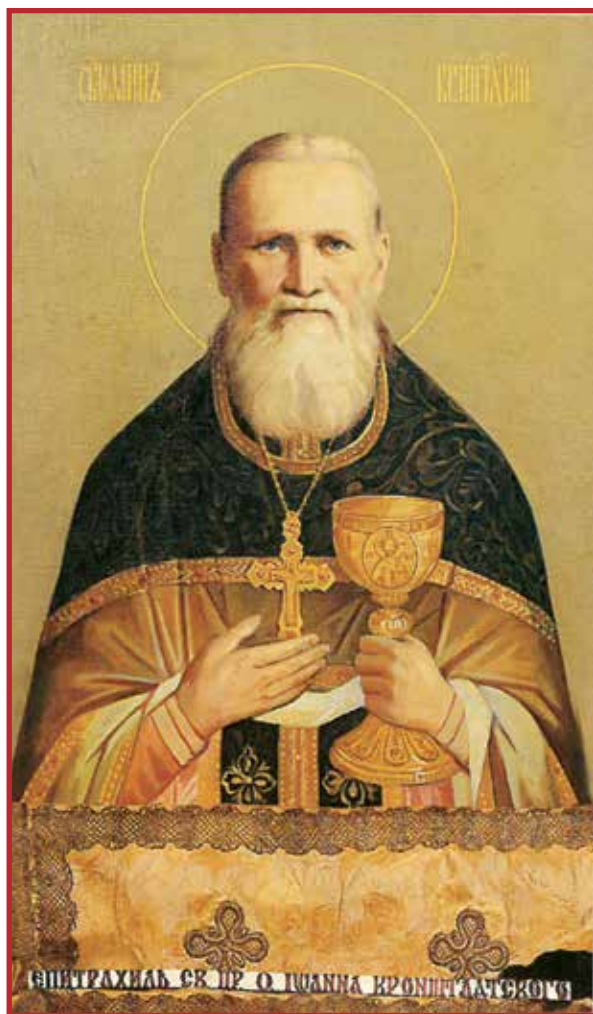

(1881 - 1952)

Ἡ ἀκρότης τῆς ἐν βίῳ Ὑπομονῆς (Ιώβιος Ὑπομονή)
Ὁ Ὅγδοος στυλὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας.

*Τρισάγιον από τόν Πατριάρχην Αλέξιον τόν Β',
εἰς τόν Τάφον τῆς Ἀγίας Ματρώνας.*

*Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κροστάνδης.
(1829 - 1908)*

*Ὁ Τάφος τοῦ Ἀγίου Ἰωάννη.
Ὁ Σταυρός καί τό παραθυράκι, τόπος προσευχῆς
καί σύμβολο τῆς Ἀντίστασης τοῦ πιστοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ.*

27.

*Ὁ Ἅγιος Τύχων Πατριάρχης Μόσχας
καί πασῶν τῶν Ρωσιῶν.
(1865 - 1925)*

27. Τά τρία Ἄνθη... σ. 143.

28.

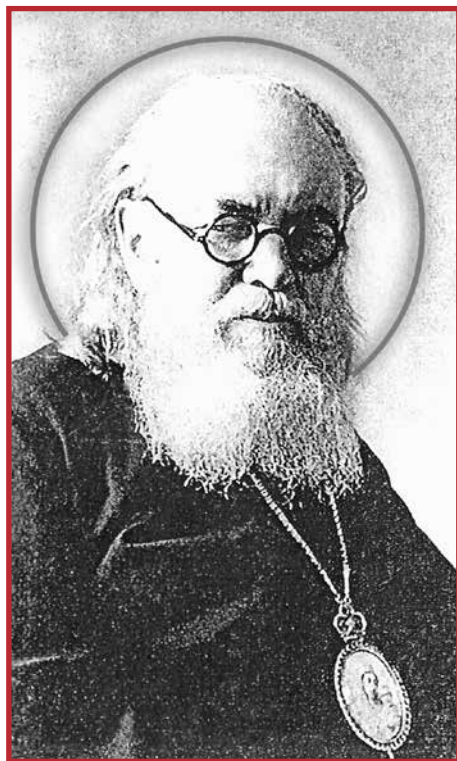
Ἡ λάρνακα τοῦ Ἁγίου Πατριάρχῃ Τύχωνα, Μόσχα.

* Τέλος τῶν κεφαλαίων καί τῷ Ἐνί ἐν Τριάδι Θεῷ δόξα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εἰς πάσας τὰς γενεὰς τοῦ αἰῶνος τῶν αἰώνων. (Ἐφ. 3, 21)

28. Ρωσία Φινλανδία, σ. 149.

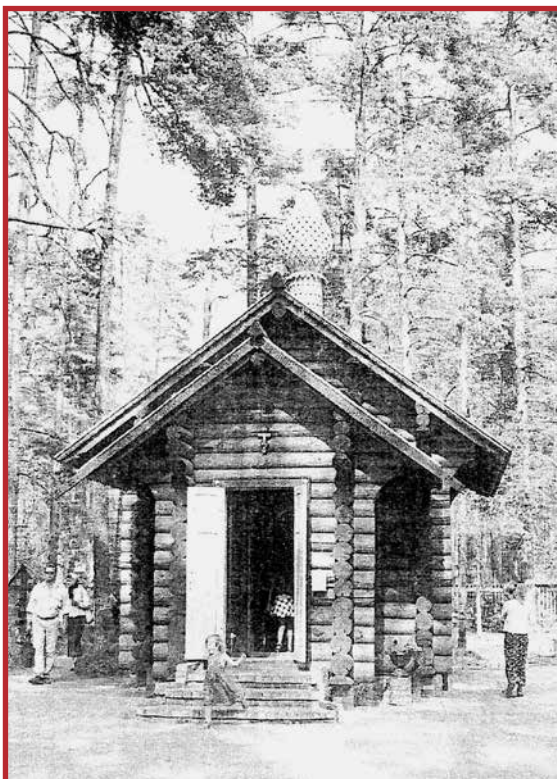
*Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Βλαδίμηρος,
Μητροπολίτης Κιέβου.
(1848 -1918).*

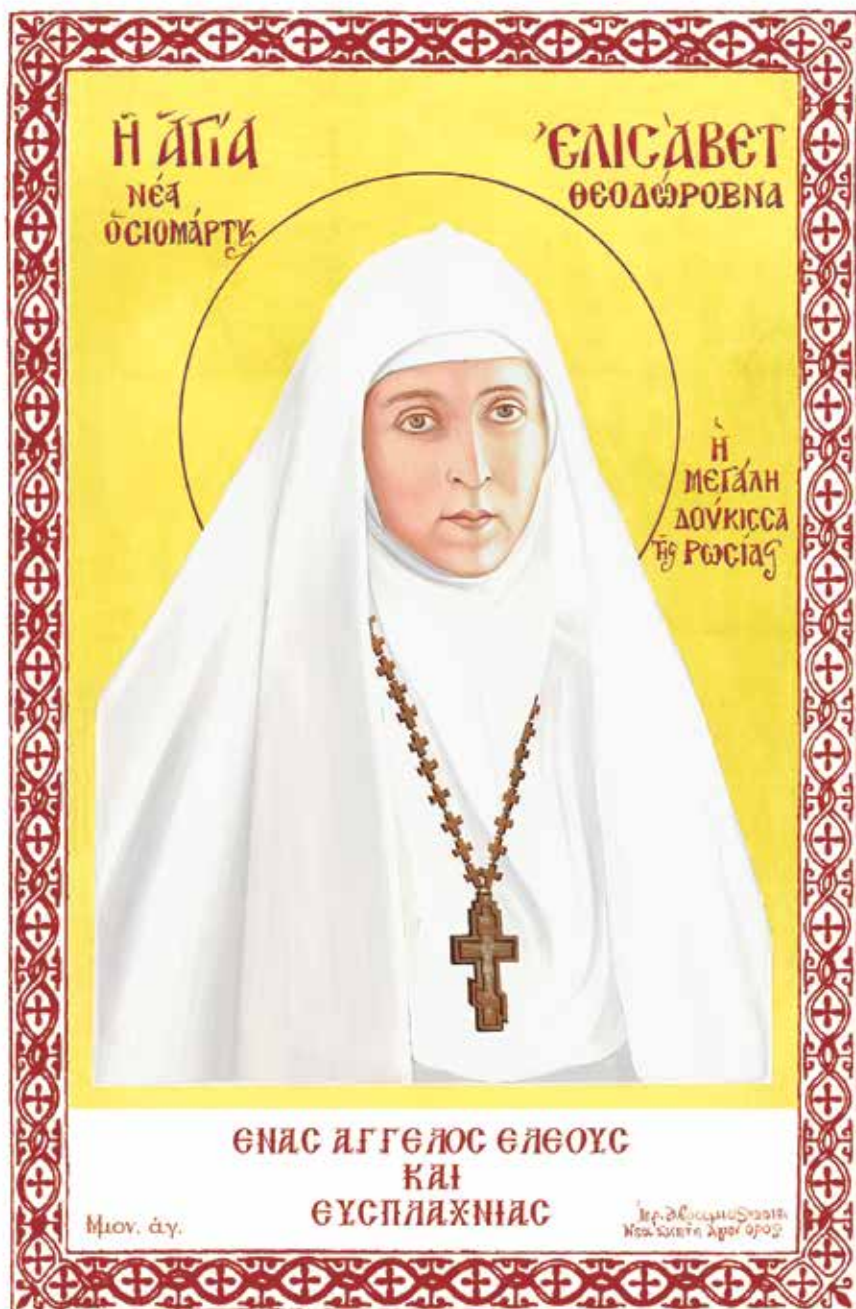
*Ὁ Ἅγιος Ἀρχιεπίσκοπος
Συμφερουνπόλεως
καί Κριμαίας Λουκάς.
(1877 -1961).*

*Ο Άγιος Σεραφείμ
τῆς Βύριτσα.
(1866 - 1949)*

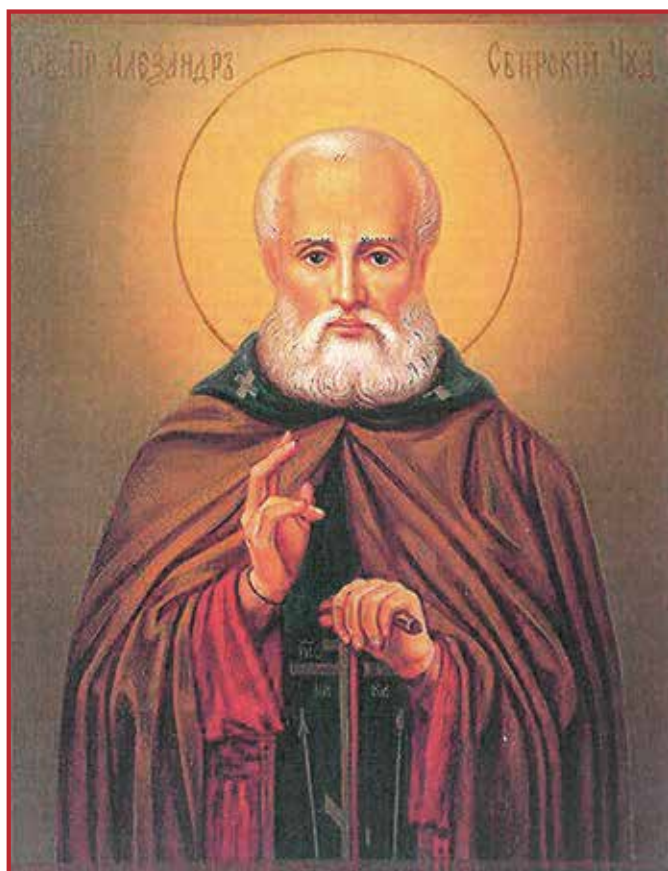

*Βύριτσα.
Ο τάφος τοῦ
Αγίου Σεραφείμ.*

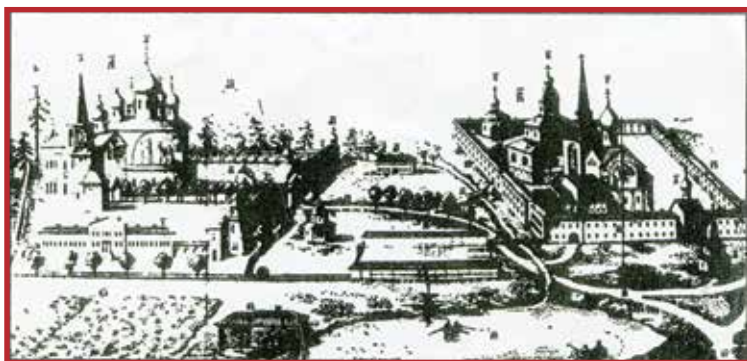

*Ὁ Τάφος τῆς νέας Ὁσιομάρτυρος Ἐλισάβετ,
στό Μοναστήρι τῆς Ἀγίας Μαρίας τῆς Μαγδαλινῆς,
στό Ὅρος τῶν Ἐλαιῶν, Ἱεροσόλυμα.*

Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος τοῦ Σβίρ.

Τὸ μοναστήρι τοῦ Ἀγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ.

1. Ὅποιος αἰσθανθῇ τὰς ἰδίας αὐτοῦ ἁμαρτίας εἶναι ἀνώτερος ἐκείνου, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς προσευχῆς αὐτοῦ ἀνασταίνει τοὺς νεκροὺς.

2. Ὅποιος στενάζει μίαν ὥρα διὰ τὴν ψυχὴν του εἶναι ἀνώτερος ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ὠφελεῖ ὅλον τὸν κόσμον διὰ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ.

3. Ὅποιος ἀξιώθῃ νὰ ἴδῃ καὶ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀσθένειαν, αὐτὸς εἶναι ἀνώτερος ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἠθιώθῃ νὰ ἴδῃ ἀγγέλους.

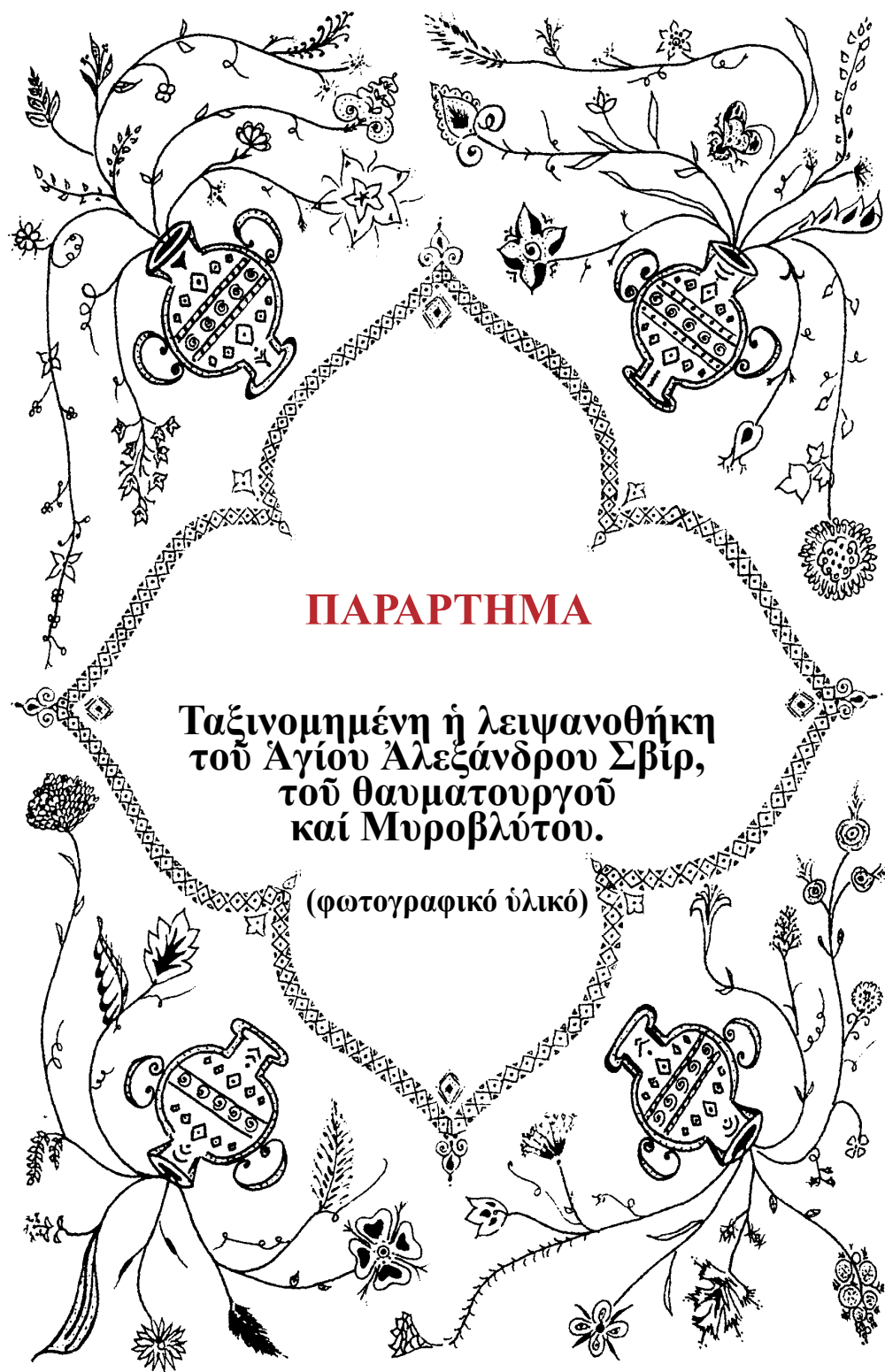
4. Ὅποιος ἀκολουθεῖ ὀπίσω τοῦ Χριστοῦ μετὰ μοναστηκοῦ πένθους, εἶναι ἀνώτερος τοῦ ἐπαινουμένου εἰς τὰς Ἐκκλησίας ὑπὸ τοῦ λαοῦ.

Μαργαριτάρια Μετανοίας
(τοῦ Ἁγίου Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου)

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ὁ ἐν μοναχοῖς ἐλάχιστος
Μάξιμος μον. ὁ ἁμαρτωλός.

*Μεταφορά τῆς Ἱερᾶς λειψανοθήκης
τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ.*

Ἡ Ἱερά λειψανοθήκη τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ.

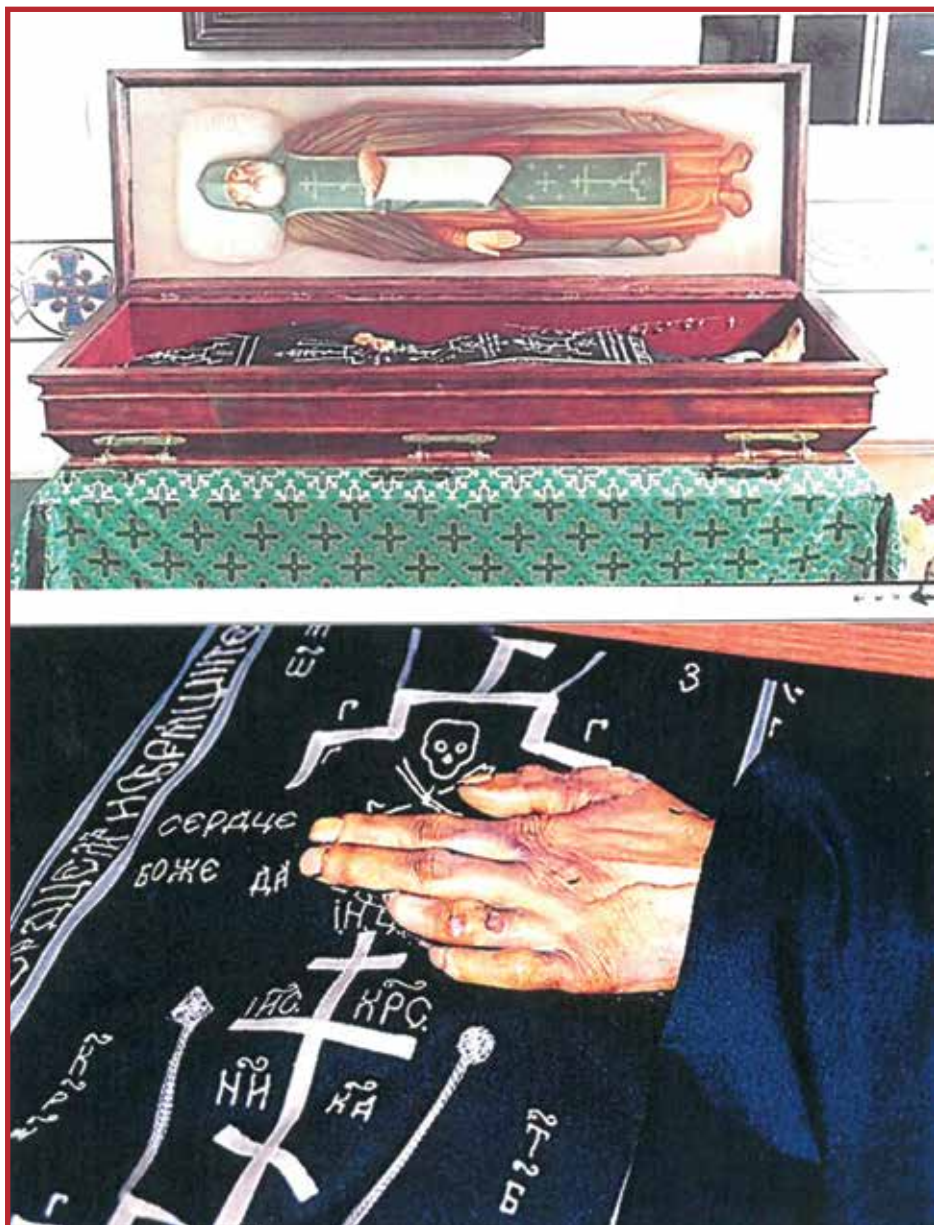
*Στό καθολικό καί στά ἀριστερά από τή βόρεια πύλη τοῦ Ἱεροῦ Βήματος,
ἡ Λάρνακα μέ τό Λεῖψανο τοῦ Ἀγίου.*

Ἡ Λάρνακα μέ τό Ἱερό λείψανο τοῦ Ἀγίου.

Όρθια ή λάρνακα, μέ τόν Άγιον Αλέξανδρον.

*Έπίπεδα ή λάρνακα, μέ τό άριστερό χέρι έπάνω
καί τά πόδια κάτω, φαίνεται καθαρά τό δεξιό πόδι
μέ τό πέλμα καί τών δακτύλων πού προεξέχουν.*

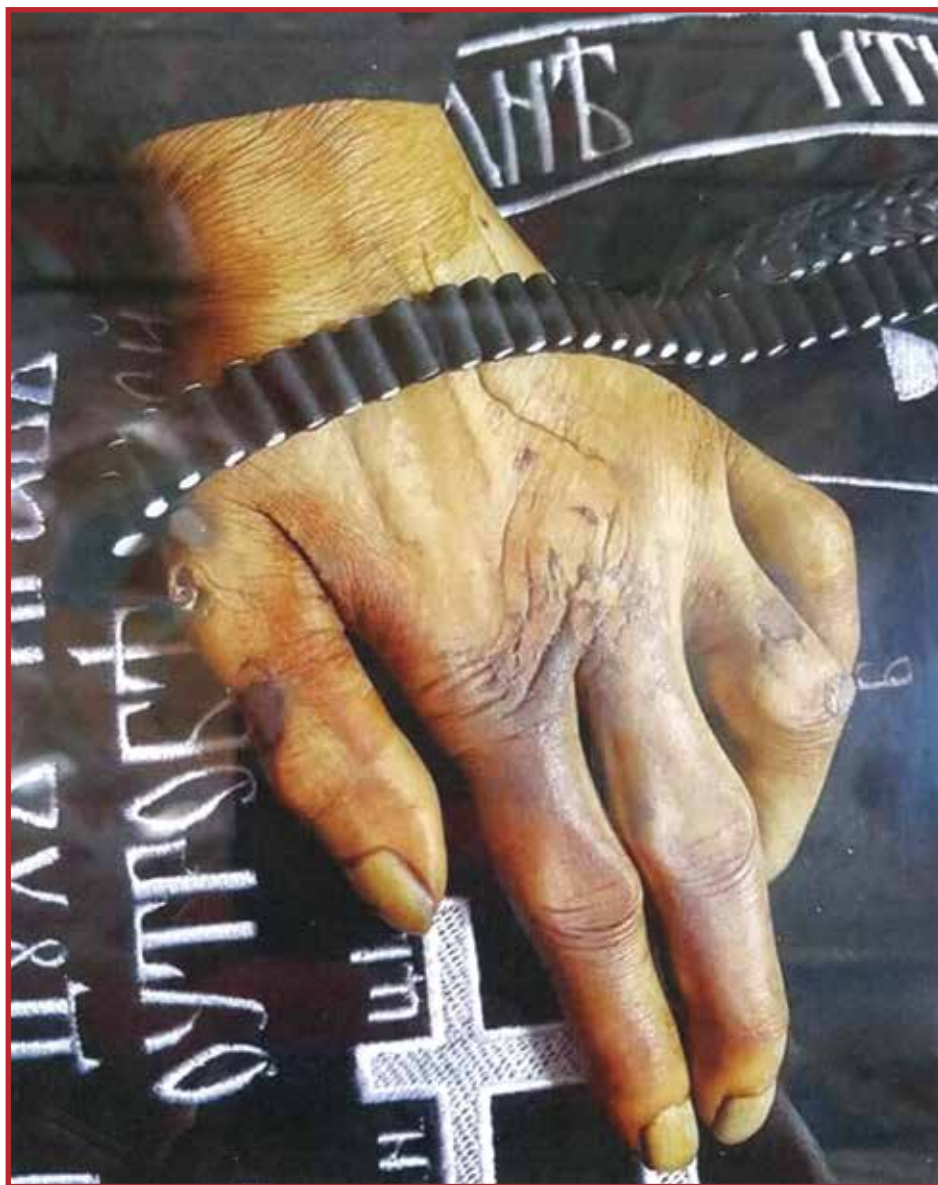
*Όρθια ή λάρνακα, ό Άγιος,
μέ τήν Αγία Τριάδα στό δεξί του χέρι.*

*Ἡ ξύλινη καί σκαλιστή λειψανοθήκη μέ τό λευκό
ζωντανό ἀριστερό χέρι τοῦ Ἀγίου Ἀλεξάνδρου.
Φαίνεται λευκότατο.*

*Ἡ Μεταλική λάρνακα, μέ τήν Εἰκόνα τοῦ Ἀγίου
καί τό ἀριστερό χέρι*

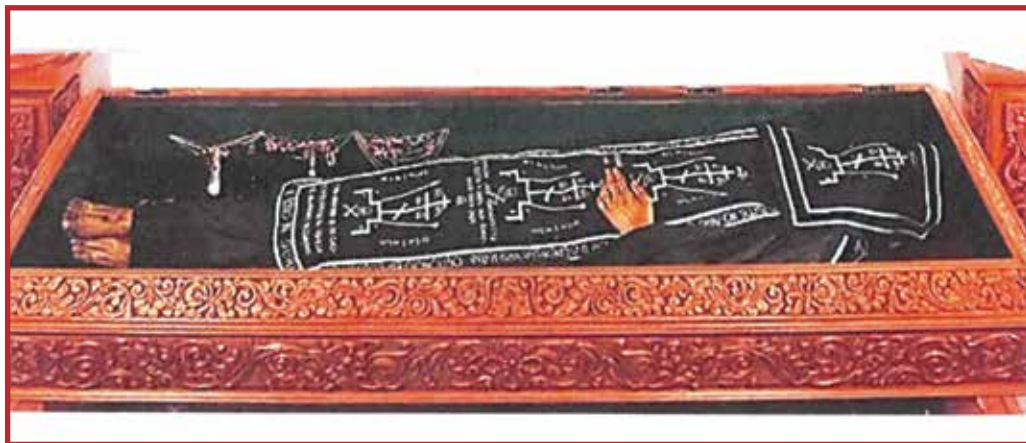
*Πρόσωψις τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ,
ἡ παλάμη καί πάλι ἐν μεγενθύσει.*

Ἡ μεταλική λάρνακα μέ τό ἀριστερό χέρι ἐν μεγεθύνσει.

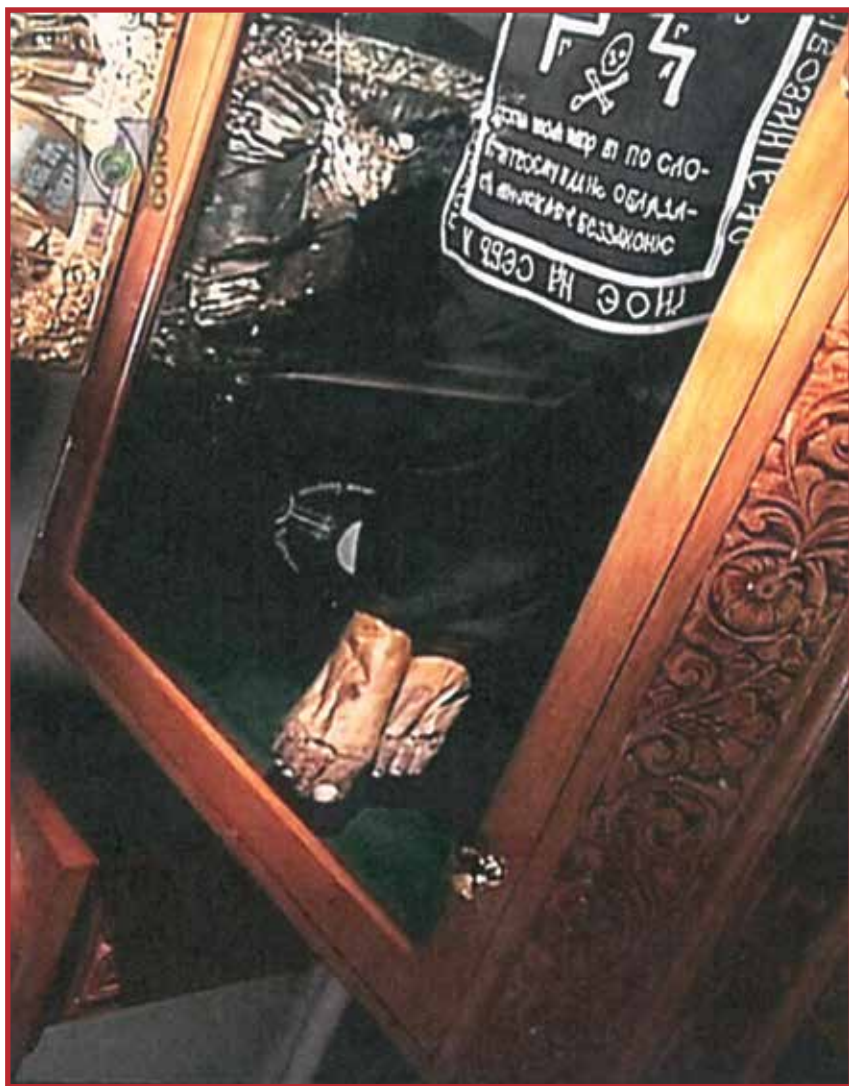
*Τεταμένη ή άριστερά παλάμη,
μέ τά δάκτυλα ἴσια καί εὐθεία.*

*Ἡ λάρνακα ἐπίπεδα, μέ τό ἀριστερό χέρι,
ἐπάνω στό Ἀγγελικό σχῆμα, καί τά δύο πόδια,
τό δεξιό ὀλίγον ἐπάνω εἰς τό ἀριστερόν.*

*Τεταμένη ή άριστερα παλάμη, μέ τά δάκτυλα σέ κλίση
- σπαστά- καί πρός τά δεξιά απόκλιση.*

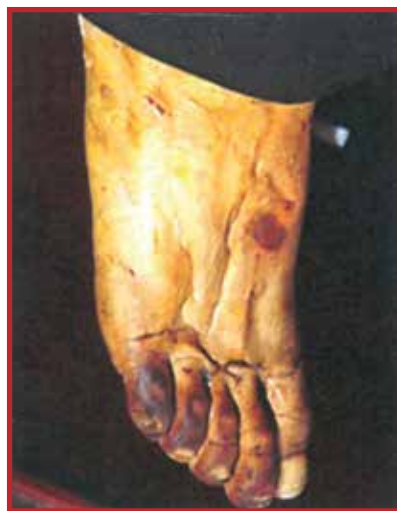
*Ὅρθια ἢ ξύλινη - σκαλιστή λειψανοθήκη
τοῦ Ἀγίου Ἀλεξάνδρου, μέ τά δύο πόδια κάτω,
τό δεξιό πόδι, ὀλίγον ἐπάνω εἰς τό ἀριστερόν.*

*Ἐν μεγενθύνσει κάτω τά δύο πόδια τοῦ Ἀγίου,
το δεξιό πόδι ἐλαφρῶς ἐπάνω εἰς τό ἀριστερόν.*

*Πρόσωψις τοῦ δεξιοῦ πέλματος ἐπάνω
στό ἀριστερό ἐκ τῶν κάτω βλεπόμενα.*

Δεξιό πόδι κάτω.

Μόνον τό δεξιό πόδι τοῦ Αγίου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τίτλος.

Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος τοῦ Σβίρ,
εἰς τὴν Ρωσικὴν Θηβαΐδα τοῦ Βορρᾶ.

ΣΕΛ.

Πρῶτον μέρος.

Ρωσικὴ ἐξάπλωση στὴν Εὐρώπη καὶ Ἀσία.	σελ. 2
Χάρτης Εὐρωπαϊκῆς Ρωσίας καὶ Φινλανδίας.	σελ. 3
Εἰκόνα Ἀγίας Τριάδος.	σελ. 5
«Τίς ἡμᾶς...	σελ. 6
Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός	σελ. 7
Ἀφιέρωσις	σελ. 8
Πρόλογος	σελ. 9
Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κροστάνδης	σελ. 10
Εὐγνωμοσύνη πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν	σελ. 11
Ἐμφάνησις τῆς Ἀγίας Τριάδος	σελ. 12
Ἡ ἀπόκτησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος	σελ. 13
Χάρτης (Εἰδικά: Σύνορα (Φινλανδίας Λευκὴ θάλασσα Ρωσίας) τόποι π. Σβίρ λίμνη Λάντογκα – Καρελία Ὀλονετς – Βόρεια Καρελία – Νότια Καρελία – Φινλαδικὸς Κόλπος - Ἰνγκρια – Καρελιανὸς Ἰσθμός.	σελ. 15
Γεωγραφικά, ἡ Λάντογκα	σελ. 16
Χάρτης τοῦ Βαλαάμ	σελ. 17

Χρονολογία - ιστορικά περί τῆς ιδρύσεως τοῦ Μοναστηριοῦ	σελ. 18
Διαφορετικὲς ἀπόψεις περί τῶν κτιτόρων τοῦ Μοναστηριοῦ	σελ. 21
Οἱ ὅσοι κτίτορες τῆς Ἱ.Μ. Βαλαάμ	σελ. 22
Παναγία ἡ Ἀπελευθερώτρια, τῶν παθῶν μας καί τῆς Ἑλλάδος μας ἡ Στρατηγός	σελ. 24
Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος τοῦ Σβίρ	σελ. 25
Ταπεινὸν Ἀντίδωρον εὐχαριστίας καρδιάς	σελ. 26
Ἁγία Τριάς	σελ. 27
Ἁγία Τριάς	σελ. 28
Ὁ ἱερός ναὸς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος	σελ. 29
Βίος τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ	σελ. 30 ἕως 75
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄	
Μαρτυρικοὶ θάνατοι ἀπὸ τοὺς λουθηρανούς Σουηδοὺς καὶ καταστροφὲς τοῦ μοναστηριοῦ τοῦ Βαλαάμ	σελ. 76
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄	
Ἡ μεταφορὰ τοῦ πρώτου Ἀντιγράφου τῆς Παναγίας τῆς Πορταίτισσας, ἀπὸ τὴν Ἱ. Μ. Ἡβήρων εἰς τὴν Ρωσίαν	σελ. 77..
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄	
Ἡ Συνθήκη τοῦ Νυστάντ. Τὸ Βαλαάμ ἐπανῆλθε στὴν ἐπικράτεια τῆς Ρωσίας. Ὁ Ἅγιος Παΐσιος Βελιτσκόφσκυ	σελ. 84..
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄	
Ἀνακαίνησις καὶ πνευματικὴ ἀναγέννησις τοῦ Βαλαάμ.	σελ. 87..
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄	
Οἱ νέοι Ἠγούμενοι κτίτορες τοῦ Βαλαάμ	σελ. 89..
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄	
Δωρεὰ τοῦ ἐμπόρου Θ. Τουμένιεφ	σελ. 94..
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄	
Τί εἶναι τὰ Ἱερὰ Λείψανα τῶν Ἀγίων;	σελ. 96..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄

Περὶ ἀφθαρσίας καὶ μυροβλησίας σελ. 104..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ΄

Περὶ τοῦ Μύρου τοῦ Ἀγίου Δημητρίου. (εἰς μετάφρασιν) σελ. 106..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄

Περὶ Ἀφθαρσίας. σελ. 115..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄

Αἶμα καὶ Μύρο τοῦ Ἀγίου Δημητρίου κατὰ τὸν Ἅγιο
Εὐστάθιο, Ἀρχιεπίσκοπο Θεσσαλονίκης σελ. 137..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄

Ἡ Πρόρρησις τοῦ Ἀγίου Ρώσου Ἀσκητοῦ σελ. 144..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ΄

Ἡ Προσπάθεια τῶν κομμουνιστῶν
νὰ μετακινήσουν τὸ Ἱερό λείψανο τοῦ Ἀγίου σελ. 146..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ΄

Περίτρανη ἀπόδειξις καὶ μαρτυρία - ὁμολογία,
τὸ θαῦμα τῆς Κομμουνίστριας σελ. 149..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ΄

Κομμουνιστικὸς ὁλοκληρωτισμὸς στήν Ρωσία:
1917 ἕως 1991 = 74 χρόνια σελ. 151..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ΄

Τὸ δεύτερο Ἀντίγραφον - Εἰκόνα,
ἢ «Νέο - Ἰβηρίτισσα» σελ. 154..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ΄

Τὸ ἄνοιγμα τοῦ Μοναστηριοῦ τοῦ
Ἀγίου Ἀλεξάνδρου Σβίρ σελ. 157..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ΄

Ἐπιστημονικὲς μαρτυρίες τῶν λειψάνων 1997 σελ. 159..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ΄

Ἔρευνα καὶ ἀναζήτησις τῶν κειμηλίων =

Ἱερῶν Λειψάνων	σελ. 162..
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ΄	
Ὑπογραφή τοῦ Γιοῦ Λ. Σεφτσένκο, γιά τήν παράδοσιν τοῦ Ἁγίου εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Ἀπόπειρες ἐξαλείψεως τῶν Ἱερῶν λειψάνων, μέ ψευδεῖς εἰδήσεις ἀπό τούς κομμουνιστάς	σελ. 166..
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ΄	
Μεταφορά τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ, εἰς τόν Ἱερόν Ναόν	σελ. 169..
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ΄	
Μυροβλυσία - Θαύματα	σελ. 171
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ΄	
Ἐπιστροφή στήν Ἐκκλησία του καί μετά ἀπό 80 χρόνια ἐξορία, στό Μοναστήρι του	σελ. 172..
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ΄	
Περί τοῦ Μύρου τοῦ Ἁγίου Δημητρίου	σελ. 174
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ΄	
Πνευματικά Παραινέσεις	σελ. 176
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣΤ΄	
Οἱ Μεγάλοι Φάροι καί Στύλοι τῆς Ὁρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας.	σελ. 177..
ΕΠΙΛΟΓΟΣ	σελ. 193
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ	
Ταξινομημένη ἡ λειψανοθήκη τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου Σβίρ, τοῦ θαυματουργοῦ καί Μυροβλύτου. (φωτογραφικό ὕλικό)	σελ. 194 ἕως 212
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	σελ. 213
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	σελ. 217
ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ	σελ. 220

Βιβλιογραφία

1. Άνθρωπος καὶ Θεάνθρωπος (Άγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς)
2. Άγιοπατρικὸ ἐγκόλπιο Ὁρθοδοξίας καὶ ἡμερολόγιο τοῦ 2018, σ. 10.
+ Ἀρχ. Ἀθανασίου Μυτιληναίου.
3. Βίος καὶ Νέα Θαύματα τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσσου (+πρωτοπρεσβυτέρου Ἰωάννου Βερνέζου
4. Ἡ Καινὴ Διαθήκη,
Ἐπανεκδόσις 2014, τῆς ἐν Βενετίᾳ Ἐκδόσεως τοῦ 1853.
Ἐκδόσεις: Παναγίας Ἱεροσολυμιτίσσης (c) Γ. Μάξιμος μον.
- Ἱ.Ἡσ. τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου – Κατουνάκια - Ἅγιον Ὅρος.
5. Τὸ Ἅγιον Ὅρος τοῦ Βορρᾶ - Πατρικὸ τοῦ Βαλαάμ, Πέτρου Μπότση, 2007.
6. Τὰ τρία ἡδύπνοα Ἄνθη τῆς Πίστεως, εἰς τὸ νοητὸν στερέωμα, τῆς Ὁρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας - Ἅγιον Ὅρος.
7. Πνευματικὴ Ἀνθοδέσμη, ἡμ. τοῦ 2020 Ἐκδόσεις: «Ὁρθόδοξος Κυψέλη».
8. Ἀγίου Ἱγνατίου, (Μπριαντσιανίνωφ) Προσφορὰ στὸν σύγχρονο μοναχισμό Τόμος Γ΄, ἔκδοσις: Ἱ.Μ. Νικοπόλεως Πρέβεζα 1995.
9. Ὁ Ὅσιος Γέροντας, Θεόδωρος τοῦ Σβὶρ μετάφρασις -

Ἐπιμέλεια, Π. Μπότση Ἀθήνα 2000.

10. Ρομφαία, 24ωρο Ἐκκλησιαστικὸ πρακτορεῖο Εἰδήσεων / 19.8.2018, Ὁρθόδοξη Κατάθεση 5.

11. Φιλοκαλία τῶν Ῥώσων νηπτικῶν. Ἰ Διδαχές, τοῦ Ὁσίου Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, 1983 - Ἀθήνα, Π. Μπότσης.

12. Ζωὴ τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου Svirsky.

13. Ἅγιος Ἰσαὰκ ὁ Σύρος, Λόγοι.

14. Μοναχὸς Ἀθανάσιος. Σύντομη ζωὴ τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου Svirsky.

15. Ἡ ἱστορία τῆς δεύτερης ἀπόκτησης τῶν κειμηλίων, τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου Svirsky. Ἐφημερίδα τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας. 2000- Νο 5, σ. 17-25.

16. Ὁ Ἀλέξανδρος Svirsky, ἐπέστρεψε. Sedita. Ru, 11/24/2008. Πρὶν ἀπὸ 10 χρόνια velics ofst.

17. Ἐπανάσταση καὶ Ἐκκλησία. Ἀριθμὸς 2, 1919. Τμῆμα Χρονικῶν VIII. IV Ἰσχὺς – Γ. 44.

18. Καρελία Ἐγκυκλοπαίδεια: 3 τόμοι Χρ. Συντάκτης A.F. Titov – Petvozavodsk Ἐκδόσεις Petvo Press 2007.

19. Τὸ δεύτερο εὔρημα τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου Svirsky, 1998.

20. Ἀλέξανδρος Svirsky, ὁ σεβάσμιος μοναχός.

21. Ρωσία – Φιλανδία, Ἐκδ. Ἀκρίτας.

22. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἀλεξάντερ Σβίρσκι ἄνοιξε στὸν Καθεδρικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου. ΡΙΑ Novosti, 25/09/2008.

23. Ἐκθεση τοῦ Villou Τμήματος τοῦ Λαϊκοῦ Ἐπιμελητηρίου Δικαιοσύνης στὸ Συνέδριο τῶν Σοβιέτ. Revolution and the Charch: Περιοδικὸ - Νο 9-12-1920 – σελ. 70-82.

24. Ἡ Θηβαΐδα τοῦ Βορρᾶ π. Ἀθ. Μπότση / σ. 157-158.

25. Ὁ Μέγας Συν/στῆς τῆς Ἐκκλησίας Τόμ. Ε΄, Μάϊκος Ζ΄, Ἅγ.

Νεῖλος ὁ Μυροβλύτης, σ. 181.

26. Ὁ Μέγας Συν/σῆς τῆς Ἐκκλησίας, Τόμ. IB', Δεκέμβριος, Ὁ Ἅγιος Σπυρίδων, σ. 26 Ἅγιοι χῶρες Καρελία.

27. Solonovon I.Δ. Εἰκόνες ζωῆς τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου Svirsky, ἀγιογραφικὲς πηγὲς καὶ ἀνάλυση τῆς εἰκονογραφίας. Ἀρχαῖα Ρωσία. Ἑρωτήματα μεσαιωνικῶν σπουδῶν – 2002 – No 1 (7) σ. 73-81.

28. Θησαυρὸς Δαμασκηνοῦ σ. 523, εἰς μετάφρασιν.

29. Ἀκολουθία καὶ εὐχαὶ ἐξορκισμῶν + Πρωτ/ρου Δημητρίου Βακάρου ΔΡ. Θ. Θεσσαλονίκη 2015.

30. Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Γραικοῦ, Κανὼν Παρακλητικός, Πρωτ/ρου Δημητρίου Ἀθανασίου (χημικοῦ) Ἄρτα 2014. Πρεσβυτέρας Χαρούλας Τσουλιάη (φιλολόγου).

31. Ἡ Ρωσικὴ εὐσέβεια, Νικολάου Ἀρσενιέφ, Ἑκδ. Β. Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη 1973.

32. Μετάφραση Google.

33. Ἡ πορεία μὲ τὸ Σωτήρα Χριστό, π. Δημ. Στανιλοάε. (c) Ἑκδόσεις: «Τὸ περιβόλι τῆς Παναγίας» Α' ἑκδ. 1984.

34. Ἄνθρωπος καὶ Θεάνθρωπος.

Ε' Ἑκδοσις, Μετάφρασις Ἁγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς Ἱερ/χου Ἀθανασίου Γιέβτιτς, Ἑκδοτικὸς Οἶκος «Ἀστὴρ» Ἀλ. Ε. Παπαδημητρίου Λυκούργου 10 Ἀθῆναι.

35. [http://days. Pravoslavie.ru/images/im 338, htm](http://days.Pravoslavie.ru/images/im 338, htm).

36. Βίος καὶ Νέα θαύματα τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσσου +Πρωτ/ρου Ἰωάννου Βερνέζου.

37. Βίος καὶ Ἱερὰ Ἀκολουθία τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Θεοδώρας τῆς Μυροβλύτιδος. Ἰ.Μ. Θεσσαλονίκης, Ἰ.Μ. Ἀγίας Θεοδώρας Θεσσαλονίκη 2002.

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ **BIBΛΙΑ**

1. Λόγοι Πανηγυρικοί εις τὸ Γενέσιον, εις τὴν Ἀγίαν Σκέπην καὶ εις τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου.
2. Λόγοι Πανηγυρικοί εις τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου.
3. Λόγοι Πανηγυρικοί εις τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου.
4. Λόγοι Πανηγυρικοί εις ὅλας τὰς ΘΕΟΜΗΤΟΡΙΚΑΣ ἑορτὰς τῆς Θεοτόκου. (Τρία βιβλία μαζί).
5. Λόγοι Θεομητορικοί (Δ΄ Ἔκδοσις, 2008, συμπληρωμένοι καθ' ὅλα).
6. Εὐαγγελικὸς Νόμος, τοῦ Πατριάρχου Γενναδίου τοῦ Σχολαρίου τοῦ Σοφωτάτου.
7. Οἱ Χαιρετισμοὶ τῆς Παναγίας (μὲ μετάφραση)
8. Βίος τοῦ Ἀγίου ΙΣΑΑΚ τοῦ Σύρου Ἐπισκόπου Νινευῖ.
9. Θεία Ἀνάβασις, Τόμος Α΄, τοῦ Ἀγίου καὶ Θεοπνεύστου Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου.
10. Θεία Ἀνάβασις, Τόμος Β΄, τοῦ Ἀγίου καὶ Θεοπνεύστου Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου - 800 Ἐρωτήσεις καὶ Ἀπαντήσεις καὶ μικρὸς Εὐεργετινός.
11. Ὁ Ψυχοσωτὴρ τοῦ κόσμου (Γ΄ ἔκδοσις).
12. Τὸ Μυστήριον τοῦ θανάτου I. (ἀνατύπωσις Δ΄ ἔκδοσις, ἐξηντλήθη).
13. Τὸ Μυστήριον τοῦ Θανάτου II (Ε΄ ἔκδοσις, πλήρως συμπληρωμένη, ἀποτελοῦν ταυτοχρόνως καὶ ἐξαίρετον βοήθημα, ὡς προετοιμασία διὰ τὸ Ἱερὸν Μυστήριον τῆς

Ἱερᾶς Ἑξομολογήσεως.

14. Πνευματικὸς ὁδηγὸς ἑξομολογήσεως (διανέμεται δωρεάν, ἐξηντλήθη).

15. Ἑλληνογερμανικὸς, Πνευματικὸς Ὁδηγὸς Ἑξομολογήσεως, (ἐξηντλήθη).

16. Μετάνοια καὶ Ἐπιστροφή, (Ε΄ ἀνατύπωσις).

17. Κακοδοξίαι τῶν Παπικῶν (Τοῦ Σκότους τὰ Ὑψώματα).

18. Τὰ Τέσσερα Θεῖα καὶ Ἱερὰ Εὐαγγέλια μετὰ τῆς Ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως, τοῦ ἔτους 1853. (Β΄ ἀνατύπωσις, 2007)

ΞΕΝΟΓΛΩΣΣΑ ΒΙΒΛΙΑ

(εἰς Ρωσικά - Γερμανικά - Ἀγγλικά)

19. Das Leben des heiligen Isaak des Syrsers, des Bischhofs Ninevi.

20. Goettliche Anabasis des Heiligen ISAAK des Syrsers. (Band Α΄, (Δ΄ ἐπανεκδόσις ἐξηντλήθη).

21. Griechisch - Deutsch, Geistiger Führer zur Beichte (unentgeltlich).

22. Der Akathistos Hymnos = Οἱ Χαιρετισμοὶ τῆς Θεοτόκου. (τρίτη ἐπανεκδόσις)

23. The Akathist Hymn = Οἱ Χαιρετισμοὶ τῆς Θεοτόκου (δευτέρα ἐπανεκδόσις)

24. Θεία Ἀνάβασις τοῦ Ἁγίου Ἰσαάκ τοῦ Σύρου εἰς τὴν Ρωσικὴν (божественное восхождение)

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

25. Αἱ ὥδινες τῶν ἀμετανοήτων ἀνθρώπων ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως. (δευτέρα ἐπανεκδόσις)

26. Βίος-Πολιτεία καὶ θαύματα τοῦ Ἁγίου Βασιλείου τοῦ Νέου.

27. Τοῦ Ἁγίου καὶ Θεοπνεύστου Πατρὸς ἡμῶν ΙΣΑΑΚ τοῦ

- Σύρου ἐπισκόπου Νινευί ΣΩΤΗΡΙΑΙ ΔΙΔΑΧΑΙ (Ερωτα - ποκρίσεις) Ἅγιον Ὅρος 2009.
28. Λόγοι Θεομητορικοὶ (ΣΤ΄, Ἔκδοσις 2012, συμπληρωμένη καθ' ὅλα).
29. Λόγοι Δεσποτικοὶ.
30. Προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις.
31. Χριστολογία τοῦ Ἀγ. Νεκταρίου.
32. Θεία Ἀνάβασις, Τόμος Α΄, τοῦ Ἀγίου καὶ Θεοπνεύστου Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου (Β΄ Ἔκδοσις 2010).
33. Ἡ κακόδοξη παπικὴ ἐκκλησία καὶ τὰ μειονεκτήματά της (Β΄, Ἔκδοσις 2009, ἀναθεωρημένη - βελτιωμένη).
34. Βίος - Πολιτεία καὶ Θαύματα τοῦ Ἀγίου Γρηγεντίου Ἀρχι-ἐπισκόπου Αἰθιοπίας.
35. Ἡ Καινὴ Διαθήκη εἰς μέγεθος 14x21, τοῦ ἔτους 1853, εἰς τό πρωτότυπον (Ἔκδοσις 2012).
36. Εὐαγγελικὸς Νόμος (Β΄ Ἔκδοσις 2013, ἀναθεωρημένη καὶ ἐπιμελειμένη).
37. Οἱ Χαιρετισμοὶ τῆς Θεοτόκου. Κείμενο - Μετάφραση - προσευχαί. Ἔκδοσις 2020.
38. Ἡ Ἁγία νέα ὀσιομάρτυς Ἐλισάβετ Θεοδώροβνα, ἡ Μεγάλῃ Δούκισσα τῆς Ρωσίας.
39. Ἡ Ἁγία Ξένη τῆς Πετροπόλεως, ἡ διὰ Χριστόν Σαλή.
40. Ἡ Ἁγία Ματρώνα, ἡ ἀόματη ἐν Ρωσία.
41. Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Κυπριανός, ὁ Νέος.
42. Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Μιχαήλ, ὁ Μαυρουδῆς, ὁ ἐν Θεσ/νίκη μαρτυρήσας ἐν ἔτει 1544, πῦρ τελειοῦται.
43. Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Γεράσιμος, ὁ Νέος.
44. Ἀπόστολος (Πράξεις καὶ Ἐπιστολαὶ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων.
45. Θεομητορικοὶ Λόγοι (Στόν Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου)
46. Τελωνισμός τῶν ψυχῶν. (Ὁγδοὴ ἐπανέκδοσις)
47. Τό Μυστήριον τοῦ Θανάτου II. (Ζ΄ Ἔκδοσις, ἐξηντλήθη)

48. Πρὸς ἔκδοσιν: Ἡ Ἁγία Μεγαλομάρτυς Ξενία, ἡ Καλαματιανή.
49. Ἑρμηνεία εἰς τὰ Τέσσαρα Ἱερά Εὐαγγέλια τοῦ Ἁγίου Θεοφυλάκτου, Ἀρχιεπισκόπου Βουλγαρίας.
50. Ἱεραί εὐχαί, πρὸς διάλυσιν τῶν Μαγιῶν.
- Ὁ Ἅγιος Τύχων Πατριάρχης Μόσχας καὶ πασῶν τῶν Ρωσιῶν.
51. Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος τοῦ Σβίρ. (μικρὸ βιβλίον).
52. Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος τοῦ Σβίρ, εἰς τὴν Ρωσικὴν Θηβαΐδα τοῦ Βορρᾶ. (μεγάλον βιβλίον).
53. Πρὸς ἔκδοσιν, Θαυματολόγιον.

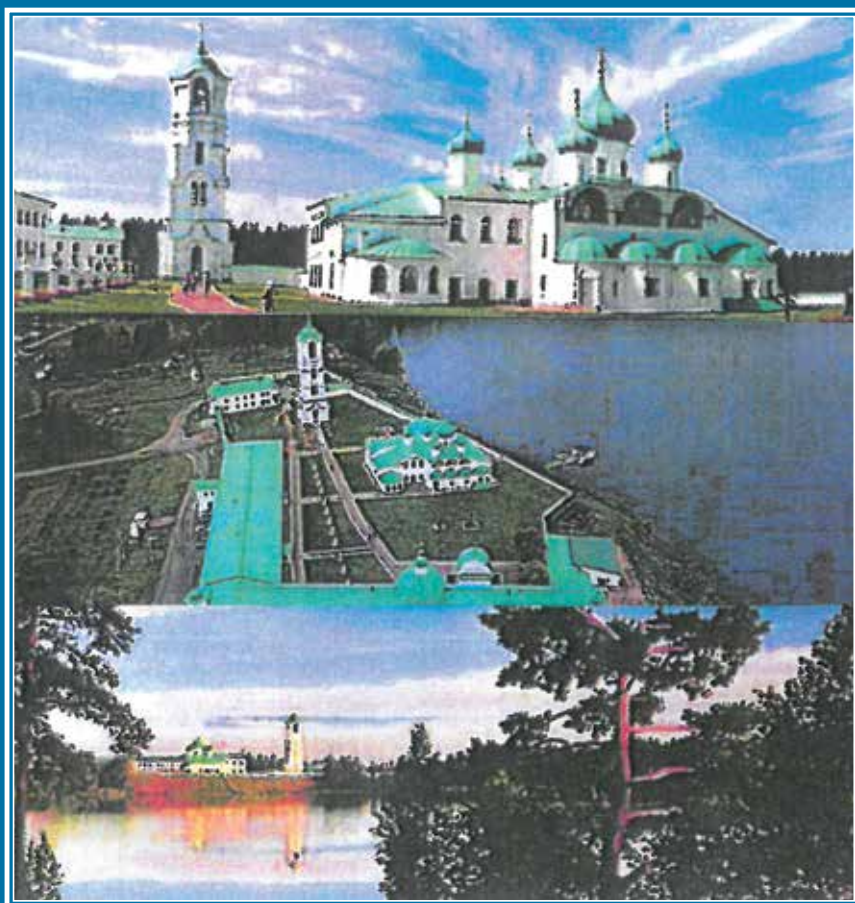
Ὁ δὲ ΧΡΙΣΤΟΣ ἐν τῇ χάριτι Αὐτοῦ ἀξιῶσαι ἡμᾶς
ὑπομένειν τὰ κακά διὰ τὴν Ἀγάπην Αὐτοῦ
ἐν εὐχαριστίᾳ τῆς καρδίας Ἀμήν.

©Μοναχός Μάξιμος

© Λ. Μ.

Τ.Ήσυχαστήριον τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου
Κατουνάκια - Δαφνη Τ.Κ. 63087
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ - Τ.Θ.6

Η ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΣΒΙΡ

